

له سيّ كتيّبدا

نووسینی حارسی موحاسبی

وەرگيْرانى مامۆستا عبدالكريم فتاح

چاپى يەكەم

5 T-17 _ 4 18 TV

ناوی کتیب: حارسی موحاسبی له سی کتیبدا.

نووسینی: حارسی موحاسبی.

وهرگيراني: مامۆستا عبدالكريم فتاح.

نه خشه سازی ناوه وه: احمد خالد.

تايپ: نووسەر.

نۆرەو سائى چاپ: يەكەم ٢٠١٦ زايينى.

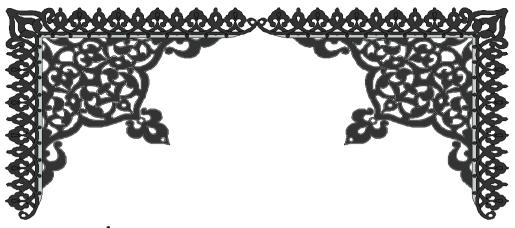
تيراژ: (۱۰۰۰) دانه.

ژمارهی سپپاردن: ()ی سالنی ۲۰۱٦ لهبهریوهبهرایهتی

گشتی کتیبخانه گشتیهکانی دراوهتیّ.

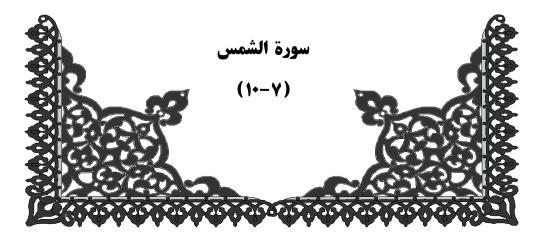
مافی له چاپدانهوهی پاریزراوه

Nuri.haqeeqat@gmail.com

﴿ وَنَفْسِ وَمَا سَوَّاهَا ﴿ ﴿ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَ فَكُورَهَا وَ وَقَدْ وَتَقُواهَا ﴿ ٩ وَقَدْ وَتَقُواهَا ﴿ ٩ وَقَدْ

پێشهکی وهرگێر

حارسي موحاسيبي

حارسی موحاسییی (ره همه تی خودای لی بینت) باوکی عه بدولا خارسی کوری ئه سه دی به غدادی، به هری سه رزه نشت کردنی نه فسی خو و دادگایی کردنی خو نازناوی "موحاسییی" لینرا، له سالی ۱۷۰ی کوچی له شاری به سره له دایك بووه و سالی ۲٤۳ی کوچی له شاری به غداد کوچی دوایی کردووه، پیاویکی زانا و زاهیدی خاوه ن وه رع بوو، فه رمووده ی له "یه زیدی کوری ها روون" و که سانی تره وه ریوایه ت کردووه، "ئه همه دی کوری حه سه ن" و "ئه همه دی کوری قاسم" و که سانی تریش فه رمووده یان لیوه ریوایه ت کردووه.

کۆمه لیّن دانراوی گرنگ و به به های له مهیدانی ئوسول و زوهد و پهروهردهی دهرووندا ههیه، چهند دانراوی کی له به رپهرچدانه وهی موعته زیله و رافیزه دانووسیوه، ئیمامی زهه بی ده رباره ی ده فه رمویّت: "صدوق فی نفسه - له ناخی خوّیدا که سیّکی زوّر راستگو بوو".

دهربارهی وهرع و خوّپاریّزی موحاسییی جونه ید ده فهرمویّت: روّژیّك فهرمووم لیّکرد بوّ خواردنیّك که له ناهه نگی هاوسه رگیرییه که و هاتبوو، پاروویه کی له دهمی دهم ناو زوّری جویی، پاشان بوّی قووت نه درا و ههستا و روّیشته ده رهوه و له دهمی خوّی ده رکرد، کاتیّك پرسیارم لیّ کرد، فهرمووی: خودا رهگیّکی له جهسته مدا

داناوه گهر خواردنیّك یان خواردنهوهیهك حهرام بیّت یان شوبهه بیّت رهگه که لی دهدات، بوّیه ههرچی ههولّمدا ئهو پارووهم بو قووتنهدرا، جونهید دهفهرموی: بهدواچوونم بو خواردنه که کرد خواردنیّك بوو شوبههی تیّدا بوو.

بۆ سوود گەياندن بە خوينەرى كوردى موسلمان و دەوللەمەند كردنى كتيبخانەى كوردى ئەم سى كتيبەمان وەرگيرايە سەر زمانى كوردى شيرين، خودا لە دانەرى كتيبهكە قبوولى بفەرمويت و ئيمەش لە پاداشت بى بەش نەكات.

وهر گێر

کتیبی (**اداب النفوس**)

بەكوردى

مامه له له له كه ل خودا

بەنگەكانى ناسىنى خودا:

له ههندی له حهکیمانه وه ریوایه ت کراوه، فهرموویه تی: (وهسیّت ده کهم بر خرّم و ترّ و ههر که سیّك گویّی له قسه کانم ده بیّت به ته قوای خودا که به نده کانی دروست کردووه و گهرانه وه بر لای ئه وه و ریّگه ی راست و دروست به ئه وه وه یه)

بۆیه ئهی برام، له خودا بترسه، به ترسانی ئهو کهسهی نزیکی له خوداوه ناسیوه و ههستی بهدهسه لاتی ئهو کردووه لهسهر خزی.

ئیمانی پی بهینه وه ک ئیمانی ئه و که سه ی دانی ناوه به یه کتایی و تاکوته نهایی و هه هه رهه ری بوونی خودادا، له ریدگه ی ئه وه ی ده رکه و تووه له بینینی مهله کوت و گه واهی ده سه لاتی مه زنی، و زوری به للگه و بورهانه کان له سه ری و ئایاتگه لیک که به للگه ن له سه ری و ئایاتگه لیک که به للگه ن له سه ریم و به روه ردو توند و توند

متمانه ت به خودا ههبیّت، ئهی برای من، وه ک متمانه ی ئه و که سه ی که باشترین متمانه ی به خودا ههیه، و توّمه ت ناداته پال پهروه ردگاری، و بهلیّنه کانی به راست ده زانی و متمانه ی به دهسته به رکردنی ئه و ههیه و دلی بو لای به لیّنه کانی خودا له ههلیه و ههران که و تووه و ههره شه کانیش له دلیدا به مه زن را گیراون.

ئهی برای من، شوکری خودا بکه وهك شوکری ئه و کهسهی فهزانی خودا و زوری نیعمه ته کانی و چاکهی بنیایانی ئه وی ناسیوه.

نیعمه ته ناشکرا و شاراوه کان و تایبه ت و گشتییه کانی بناسه، به جوّریّك ئیخلاص بو خودا بنویّنه وه ك نهو که سهی که ده زانیّت هیچ کرداریّکی لی قبوول ناکریّت هه تا خوّی له نافه ته کان خاویّن نه کاته وه، ئیخلاصی ته نها بو خودایه که هاوه ال و هاوتای نییه، و له کار و کرده وه کانیدا هیچ که س ناکات به هاوه الی خودا.

بزانه، ئهی برام، بهشداری پیکردنی دروستکراوه کان له کار و کرده وه کاندا: بریتییه له خوجوانکردن و خو رازاندنه وه له شوینی تاقیکردنه وه دا و سهر شه نجام له کاره که یدا تووشی درو ببیت، یان ریا شه نجام بدات بو شه وه ی ریزی لی بگیریت، یان به هوی قسه جوانه کانی و چاکه و باشه ی کرداره کانییه وه مه زن ته ماشا بکریت، شه و شه ماله تانه له نه نه نسته وه یان له وانه یه هه ندیکیان نه ناسیته وه.

ئهی برام، تهنها ئهوانهی که لهم دوخانه دینه دهرهوه له شهری ریا سهلامهت دهبین، کهسانیک کار شهنجام دهدهن و پییان خوش نییه هیچ یهکیک له دروستکراوه کانی خودا پییان بزانیت، گهر یهکیک له دروستکراوه کان ناگاهی به کاریکی ئهو پهیدا کرد پیی خوش نییه، له راستگویی کهسه که ئهوه یه پییخوش نییه ئهو دروستکراوه مهدحی بکات بههوی شهو کارهوه که ناگاهی پهیداکردووه بهسهریدا، گهر یهکیکیش مهدح و سهنای کرد شهوا مهدح و سهناکهی پیخوش نییه و خوشی و سروور به مهدحی شهو رووی لی ناکات، گهر سروریک رووی لی کرد به مانای سرووری دونیایی نیمه به هونه که له هونه کان.

پاشان ئهی برام، له قسه و گوفتاردا راستگو به، وهك راستگویی ئه و كهسهی كه دهزانیت خودا ئاگاهی ههیه بهسهر شاراوهكان و پهنهان و ئاشكرا و ئهوهی ویژدان له ئامیزی ده گریت.

ته وه کول به خودا ببه سته، ئه ی برام، وه ک ته وه کولی ئه و که سه ی متمانه ی به به لیّنه کانی هه یه و دانیابووه له ده سته به رکردنیان به هوّی متمانه ی به وه فاداری خودای موته عال، و رازیبوون به بریاره کانی و ته سلیمبوون به فه رمانه کانی و ئیمان به قه ده ری خودا و یه قین و صدقی به به هه شت و دوّزه خ.

لیّی بترسه نهی برام، وه ک ترسی نه و که سه ی له ده ستوه شاندنی خودا و توندی نیقمه ت و نیش و نازاری سزای ده ترسینت، لی بترسه وه ک ترسی نه و که سه ی به نیوونه کردن و ناساری رووداوه کان و سزاکانی خودای هه ست پی کردووه در به وانه ی سه رپیچی فه رمانه کانی نه ویان کرد و لیّی یا خیبوون.

بزانه ئهی برام، ههر کهس خودا رسوایی بکات هیچ شتیّك راگیری ناکات، ههر کهسیّکیش سهرکهوتوو بکات و به پاریّزگاری خوّی دهورهی بدات کهس ناتوانیّت رووبهرووی ببیّتهوه، هیچ کهسیّك ناتوانیّت لهسهر سزا و توّلهسهندنهوهی خودا و گوّرانی نیعمه ته کانی ئارام بگریّت.

ئهی برام، رجا و هیوات به خودا بیّت، وهك رجای ئهو كهسهی بهلیّنه كانی به راست ده زانیّت و یاداشته كانی ده بینیّت.

شوکری خودا بکه نمی برام، وهك شوکری نمو کهسهی چاکه کانی لی قبوول ده کریت، و کاره کانی چاك و پاك دهبن و نیعمه تی زورتر و زیاتری بهسهردا داده باریت و ریز و به خشینی زورتری بو رهوانه ده کریت که به کار و کرده وه کانی هاوتا نابن.

ئهی برام، شهرم له خودا بکه، وه که شهرمی ئه و که که کوری نیعمه ته کانی خودا و بینهایانی به خششه کانی ناسیوه، و له نه فسی خویدا که موکورتی بو شوکرکردن هه ست پی ده کات و هه ست به که می وه فای خوی ده کات به و په یانانه ی به خودای داوه، و ده سته و سانه له هه ستان به جینه جی کردنی ئه و حه قانه ی که پیویست بو و جینه جینیان بکات، له گه ل هه مو و ثه و انه شدا ته نها داپوشینی جوان و عافییه تی مه زن و هاتنی نیعمه تی زور تر و به رده وامی چاکه ی زیاتر و حیلم و لینبوردنی مه زن له په روه ردگاری ده بینینت.

کهوابوو شهی برام، ههسته به فهرزه کانی و پابه ندی شهرعه کهی ببه و له گه لا سوننه تی پیغه مبه ره کهی (سوننه تی پیغه مبه ره کهی (سوننه تی پیغه مبه ره کهی (سوننه تی پیغه مبه ره که ده به و شوی نیخه مبه ره وشت و ره و گهیانه وه و به شهده بی شه وان خوت شه ده به دابده و ریخه کهیان بگره به رو به هیدایه تیان هیدایه ت وه ربگره و خوشه ویستیان بکه به وه سیله بو لای خودا و شه وانهی شه وانی خوشده و یت خودایان گرته به رو خوداش شه وانی له و ده سته یهی بو لای خودا گه رانه و و مه به ستی خودایان گرته به رو خوداش شه وانی بو ها و ده می کردنی پیغه مبه ره که (سیل که و کردنی به خوشه ویست و ها و ده می گه و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده می که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده می که و رسیل که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده می که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده ده دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و رسیل که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و رسیل که و دایان کانه که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و دایان که و دایان که و دایان کردنی به خوشه ویست و ها و ده که و دایان که و

راستينت تەوەسول بە خۆشەيستى چاكان:

بزانه، ئهی برام، نیشانهی خوشهویستی تو بو چاکان ئهوهیه ریگه و رهوگهی ئهوان بگریته بهر، لهگهلا دامهزراوی و راست وهستانی دلا و دروستیی کار و کردهوه و صدقی زمان و چاکی و پاکی نهینی و پهنهانت بو کاروباری دونیا و دواروژت، وهك چون ئهو دهستهیه حالیان بهم جوره بوو، ئهمه راستگویی بانگهشه کهی تو بو خوشهویستی ئهوان و دهستگرتن به ریگه و رهوگهیانهوه دهرده خات.

گهر ئهم رهوشتانه لهناو تودا و له توه راست و دروست دهرچوو وهك چون لهناو ئهواندا و له ئهوانهوه راست و دروست دهرچوو، ئهوا تو له خوشهویستی ئهو دهستهیه و باش شوینکهوتنیان راستگویت بهدهست هیناوه.

گهر له خوشهویستی نهواندا ته نها بانگهشه کهریّك بیت و پیچهوانهی کار و کرده وه کانی نهوان ههنگاو هه لببگریت و له رهوگهی ئیستیقامهی سهر ریّگهی روّشن و به لاگهداری نهوان که لهسهری بوون لاتدابیّت، نهوا تو به لای تهبایی لهگهلا ئاره زووی خوّتدا لاتداوه و له رهوگه و ریّگهی نهوان خوّت به دوور گرتووه و له بانگهشه کهتدا راستگو نیت.

شتیک لهسه رنه نه نه خوت کومه که ره وه پیچه وانه ی ریگه و ره و گه ی شه وان بیت و واز له بانگه شه ی لهسه رریگه ی شه وانبوون بهینه ، هه رکات شه وه ته نه نهام دا نه زانی و در قله بانگه شه ی له سه روبه ی نه و خوت رووبه ی و خوت رووبه ی که سیک کرد و ته وه که خاوه نی ناوی "اللطیف" و "الخبیر"ه.

داننان به ههالهدا و داواي ليخوشبوون لهپيشتره بو كهسيك ئهمه حال و سيفهتي بيت.

۱۶ کتیبی (**اداب النفوس**) به کوردی حارسی موحاسبی

ئهی برام، با به شینکت له حهقدا هه بینت، چونکه و تراوه: سهرده مینک روو له خه لنکی ده کات ته نها داننان به حهقدا مایه ی رزگارییه.

رامهيناني نهفس

گهر حهقت ناسی و دانت پیادا نا و حهق رینمونی کردی بو نهوهی که خودا لهگهان فهرزه ناشکراکاندا فهرزی ناوه کی لهسهر تو داناوه و دهبی وه ک مافی خودا لهسهر خوت جینه جینیان بکهیت، نهوانهش بریتین له: راستکردنه وهی نهینی و پهنهانی ناوه وه و نیستیقامهی ویست و صدقی نیهت و پشکنینی هیممه و خاوینی ویژدان له همموو نه و شتانهی خودا لای ناپهسهنده، و پهشیمانی له همموو نه و شتانهی گوزه ریان کردووه له ته و به لینکراوه کان به دل و نهندامه کانی جهسته لهسهر نه وهی خودا نههی لینکردوون.

ئهمه باریّکه زالّه بهسهر کاری ئهندامهکانی جهستهدا، ئهوهی کار و کردهوهی بهندهیه له کاره ئاشکراکان به ناوهوه قبوول دهکریّت، ئهوهی تهبایه لهگهل ناوهوه ا چاك و پاکه و ئاشکراکهی قبوول دهکریّت، ههموو ئهوانهش که پیچهوانهیه و ناوهوه تیکدهدهن کاره ئاشکراکانیان رهد دهکریّنهوه با زوریش بن، ئهو کات زاهیر و دهرهوه به تیکچوون و خراپبوونی پهنهان و ناوهوه رووبهرووی زیان دهبیّتهوه.

هه موو ئه مانه لهم ئايه ته دا كۆده بنه وه: ﴿ وَذَرُوا ظَلْهِرَ ٱلْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ وَ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْمِرَا الْمِرَا الْمِرَا الْمِرْوَنَ اللهِ مَا كَانُوا يَقَرِّوُونَ اللهِ ﴾ الأنعام: ١٢٠

هـ هـ دروه ها ئـ ه و فـ ه رمووده ی پیخه مبـ هر رکی (کار و کرده وه به نیه تـ ه ، هـ هموو مروقیکیش ئه وه ی بر همیه که نیه تی لیهیناوه))(۱)

الخرجه البخاري والنسائي.

ههروهها ئهو فهرموودهی که دهفهرمویّت: ((له مروّقدا پارچه گوشتیّك بوونی ههیه گهر چاك ببیّت ههموو جهسته خراپ گهر چاك ببیّت ههموو جهسته خراپ دهبیّت ئهوهش بریتییه له دلّ))(۱)

ههروهها نهو فهرموودهی که دهفهرمویّت: ((فریشته کار و کردهوهی مروّق له دوای مردنی له لای خودا زیاد (زوّر) ده کات، ده لیّت: به نده که ی خوّت، هه میشه له گه لی بووم تا مراندت)) پاشان کار و کرده وه باشه کانی باس ده کات، زوّریان ده کات و چاك و باشیان ده کات و زوّر مه دح و سه نایان ده کات، خودای موته عال ده فه مرمویّت: ((تو پاشیان ده کات و تومارکه ری کار و کرده وهی به نده که م بووی، منیش له سه ر دلّی چاودیّر بووم، نهو کار و کرده وانه ی که تو زوّرت کرد و چاك و باشت کرد بو من پالفته نه کرابوون، منیش ته نها نه وه له به نده که م قبوول ده که م له پاك و پالفته بیّت بو من)(۲)

بۆیـه ئـهی بـرام نهفسـی خـۆت بناسـه، و حـالا و بارهکانی هه لبسـهنگینه، و لـه قولانییهکانی ناخت بکۆلهرهوه و رابمیننه، ئهمـهش وهك گرنگیـدانی تـۆ بـهو نهفسـه و بهزهیی پیداهاتنهوهی، تۆ تهنها یهك نهفست ههیه، گـهر تیابچـیّت ئـهوه كارهسات و بهلایهكی گهورهیه.

ئهی برام، به سهرنجیّکی تیژی چاویّکی روٚشنهوه لهو نه فسهت بروانه، تا ئافهتی کار و کردهوه کانی و تیٚکچوونی ناخی بناسیتهوه، ئهوهی زمان گوّی ده کات بناسیتهوه، پاشان جلهوی بگرهدهست و به "لهغاوی حیکمهت" و "صدقی سهرپیّچی لهو نه فسه" لهغاوی

الخرجه البخاري ومسلم والبيهقي.

^٢ أخوجه أحمد في "الزهد".

بکه، به نهرمونیانی جوان و شیرین بیگینروهره وه بو ئیخلاص له کاره کانیدا و راستکردنه وهی ویست و لیبران له ویژدانیدا و راستگویی له قسه و گوفتاریدا و هاتنه راستهی نیهت له دلندا و چاوداخستن له ههموو ئهوانهی مهولا -عز وجل- لای ناپهسهنده، له گهلا وازهینان له زیاده سهرنجدان و تهماشا کردن له و شتانهی که لهوانهیه سهیرکردنیان موباح بیت، چونکه باوه ری خوشه ویستی دونیا بو ناو دلا راده کیشیت.

گویّی خوّت که په بکه له شتیّك که صهولا -عز وجل - به نهشیاو و ناپه سهندی ده زانیّت، له ئاره زوو و کاری خراپ و ئه نجامدانی، ههروه ها خوّت بپاریّزه له گرژبوون و دلّته نگی و کرانه و و خوّشی نه فست.

نه فست له هه موو حهز و خوزگه یه کی بگرهوه و شهوهی مهولا - عز وجل - لای ناخوش و نایه سهنده به روویدا دا بخه و دهرگای لی مه که رهوه.

با له گهل ئه مه دا بیندار و به ناگابیت و بیناگابیه کان له م بارانه دا له دل بسریته وه: له هه موو جووله و وهستانی کدا، له هه موو بینده نگی و قسه کردنی کدا، له چوونه ژووره وه و هاتنه ده ره وه دا، له خوشه ویستی و رقدا، له ییکه نین و گریاندا.

له ههموو ئهم بارانهدا، ئهى برام، ئاگادارى به، چونكه بۆ ههر يهكێك لهم جۆرانهى باسمان كرد نهفس هۆيهكى ههيه بۆ ئارەزووى خۆى، و هۆيهك بـۆ گوێڕايـهڵى نـهفس و هۆيهك بۆ ياخيبوون لێى.

گهر بیناگابوویت و لهگهل نارهزووه کانیدا تمبا بوویت و بیناگابووی له پشکنینی نیهت و مهرامی نهفس، نهوا ههموو نهوهی بوّم باس کردی و ناماژهم پیّدا ده کاته یاخیبوون، گهر تو به بیناگایی تیّکهوتی و به بیّداربوونه وه گهرایته وه بوّ سهرپیّچی

له ئارەزووەكانى و پەشىمانى لە بېئاگايىلەكان و تېكەوتنلەكانت، ئەوا ھەموو ئەوانەت بۆ دەبىتتە چاكە و گويرايەلى.

بۆیه، ئهی برام، به چاودیری و ئاگاهییه کی ورد و جولاوه وه له توّوه بو ئه و بیپشکنه و بهسهری بکهره وه، به مهبهستی ترسان له تیاچوونی، توّ به و کاره ریّگهی یاخیبوون له ئیبلیس ده بریته وه، و ده روازه ی خیرگهلیک به رووی نه فسدا ده که یه وه یه یارمه تی و سهرکه و تنیش ته نها له خودای مه زن و به رز و شکوداره وه یه.

له نیّوان زمان و دلّدا

ترسناكي زمان:

ئەى برام، نەفسى خۆت تۆمەتبار بكە، زۆرتىر و زياتر لىه تۆمەتبار كردنى خراپترين دوژمنت.

له زمانت بترسه، نهی برام، زیاتر له ترست له درنده یه کی زیانبه خش نزیکه به وه ی په لامارت بدات، کوژراوی دهستی درنده له ئه هلی ئیمان پاداشته کهی به هه شته، کوژراوی دهستی زمان سزاکه ی بریتییه له ئاگر، مه گهر خودا لینی ببوریت.

بۆیه ئەی برام، بیّناگا مەبە لە زمانت، چونکە درندەيـه کی زیانبه خشـه و یه کـه مین نیچیری بریتییه له خاوهنه کهی.

دەرگای قسه کردن لهسهر خوّت به داخستنیّکی توندوتوّل دابخه، پاشان ئه و دەرگایه مه کهره وه مهگهر زوّر پیویست بیّت والأی بکهی، گهر دهرگاکهت کرده وه زوّر به ناگا به، ئاگاداری ئه و بره له قسه کردن به که ناچاری و پیویستییه، و پاشان دهرگاکه دا بخهره وه.

وریای بیّناگایی و پیّپاکیّشان به له قسه دا، ناگادار به قسه راتنه کیّشی و نه فسی خوّت تیاببهیت، له پیّغه مبه ره وه (گُلُُُُّ) ریوایه تکراوه به "معاذ"ی فه رمووه: ((بوّ نهوانه ی له ناگردا به روودا راده کیّشریّن تاوانه که یان چیتره جگه له درویّنه ی بهری زمانیان؟!))(۱)

_

ا أخرجه الرمذي وصححه ابن ماجة.

پیاویّك پرسیاری لیّ كرد و وتی: له چی خوّم بپاریّزم؟ فهرمووی: ((ئهمه)) واته زمانت.(۱)

پیاویک وتی: له چ شتیک زورتر بترسم؟ فهرمووی: ((ئهمه)) پیغهمبهر (رسیسی الله بی الله بی الله بی الله بی دهستی برد بو زمانی خوی.(۲)

پیاویکی تر پنی وت: رزگاربوون له چیدایه؟ فهرمووی: ((زمانی خوّت بگره، با ماله کهت له ئامیزت بگری)(۳)

ههروهها پینغهمبهر رہی دهفهرمویّت: ((ههر کهس بیّدهنگ بیّت رزگاری بووه))

ههروهها دهفهرمونِت: ((ههر کهس پێيخوٚشه سهلامهت بێت با پابهند بێت به بێدهنگبوونهوه))(٥)

"عمر بن الخطاب" سهردانی "أبا بکر"ی کرد -خوا لیّیان رازی بیّت- بینی لایه کی زمانی خوّی گرتووه و ئهی جولیّنی، پرسی: بوّ وا ده کهی؟ فهرمووی: ئهمه رووبه رووی خرایهی کردمه وه.

"عبدالله بن مسعود" دەفەرمویّت: هیچ شتیّك له زمان شایستهتر نییه به بهند کردنی دوورودریّژ. ئهمانه و زوریّکی تر له ههوال لهمهر زمان.

ا أخرجه الهيثمي في "مجمع الزوائد".

[&]quot; أخرجه البيهقي في "السنن".

[&]quot; أخرجه البخاري في الفتن، وأبو داود في السنن وابن ماجة في الزهد.

أخرجه الطبراني بسند جيد والترمذي بسند ضعيف.

[°] أخرجه التالهيثمي في مجمع الزوائد.

بۆیه، ئهی برام، زور ئاگاداری زمانت به و لیّی بیّناگا مهبه، چونکه مهزنترین ئهندامی لاشهیه بو تاوان و خراپه لهسهرت، زوّبهی خراپهکانی لاپه پهی کرده وه کانت له روّژی دواییدا ئه و گوناهانه ن زمان پیّی کردوویت، زوّربه ی ئه و خیرانه ی له لایه ره که تدا ده پیینیه وه نه و کارانه ن دل به ده ستی هیّناون.

فهزنی کار و کردهوهی دل بهسهر کار و کردهوهی زماندا

ئه مه ش: به ده سته یّنانی خیّر بو دلّی حه کیمان و ئه هلی به صیره ت کاریّکی نادیار و شاراوه یه، له شاراوه یه، ته نانه ت له فریشته ی توّمارکه ری کار و کرده وه کان شاراوه یه، کاروکرده وه گهلیّکی پاکن و دوورن له تیّکچوون، له به ده ست هیّنانیاندا ئه رك و ماندبوون له سه رخاوه نه که یان زوّر که مه، پاداشتی مه زن له پشتیانه وه یه، و له پیلانه کانی دوژمن و ئاره زووی نه فس رزگاریان بووه و پالفته کراون.

ئه وه ش له به مر ئه وه به که کار و کرده وه گه لیّکی داپو شراون و له چاوی به نده شاراونه ته وه به به به بیره و به دانیشتن و به پالکه و تنه وه ده توانیت ئه نجامیان بدات، بویه ئه وانه که سانیّکی خاوه ن کروّك و فام و ژیرین: ﴿ اَلِّذِینَ یَذَکُرُونَ اَللّهَ قِیكُمّا وَقُعُودًا بویه نه وانه که سانیّکی خاوه ن کروّك و فام و ژیرین: ﴿ اللّیٰ یَذَکُرُونَ اللّهَ قِیكُمّا وَقُعُودًا وَعَمَلَ جُنُوبِهِمْ ﴾ آل عمران: ۱۹۱، زوربه ی زیکریان بریتییه له بیرکردنه وه و تیرامان: ﴿ وَیَتَفَکّرُونَ فِی خَلِقِ السّمَورَتِ وَالْارْضِ ﴾ آل عمران: ۱۹۱

ئەوانە باوەردارانى ئەھلى خۆپەنادان و خۆ شاردنەوەن، بەندايەتىيـەكيان بۆ خودا ئەنجام دا لېيانەوە دەرنەكەوت.

رامهيناني دل

پاككردنهومى دل له هه لپهكردن لهسهر دونيا:

خەرىكى دلى خۆت بە، ئەى بىرام، بى ھۆكارەكانى دوارۆژ، دلىت بىمو ھۆكارانىموە خەرىكى دىلى خۆت بىلىرىزە لە ھۆكارە دونياييەكان و باسوخواسىنىك دالى بەرەو حەز وھەلىيە رابكىنشىت.

ریّگه مهده به دلّت هاوه لّی شتیّك بكات داواكهی سهخت و دژوار بیّت و بههوّیه وه نووری دلّ بكوژیّته وه ههولبده ئولفه ت بخه یه نیّوان دلّ و ئه و سهرئه نجامه باشه ی چاوه روانی ده كات، نه فست بترسیّنه له و سزایه ی بوّی ئاماده كراوه به هوّی گرتنه دهستی دونیا و كه می شوكری ئه و نیعمه تانه ی شوكریان له سه رییویست كردوویت.

ئهوهی له دهستی تودایه به زوری بزانه، چونکه دهزانیت چهنده شوکرکردنه کهت بو نیعمه ته کان لاوازه و نه فست سهرقال کردووه به بیرکردنه وه لهوهی له ژیر دهستیدایه له دونیا و حهزی زیادبوونی دونیا.

گهر له زیابوونی دونیا نهفسی خوّت ئاسووده کرد و ترسانت لهوهی لهناو دهستیدایه له دونیا، ئهوا قهناعهتت کردووه و رازی بوویت و خوّت له حهز و ههلّپهی داوای دونیا پاك کردوّتهوه و به حهز و پهلاماری کرداری چاکهوه گهراویتهوه بو دواروّژ، نهفس لهسهر بنچینهی تهماع بونیادنراوه، یان تهماعی دونیا یان تهماعی دواروّژ.

ترسهكاني تهماعبازي:

هه لپه و حهزی دونیایی له سهرچاوه ی ته ماعه وه هه لاه قولیّن، بینای نه فس له سهر ته ماع راستبوته وه، ته ماع له دونیا ئامرازه کانی ته ماع بو زیاد کردنی دونیا به کارده هینیّت، به لام ته ماع بو دواروژ ئامرازه کانیی ته ماع بو زیاد کردنی کار و کرده وه ی دواروژ به کارده هینیّت، ئه مه ش به سووربوون و پیداگرتن له سهریان و حه ز بو به ده ستهیّنانیان.

وترا: به حه کیمینك: ئامرازی تهماع چییه؟

وتی: چلیّسی و ههلّپه، و ههلّچوونی حهزه کان، تهماعی نهفس بهسه ر ههرکام لهو سیانه دا کهوت ئامرازه کانی بو ئاماده ده کات و ئامیّره کانی بو کوده کاته وه و پیّداگرانه دهست به داواکهی ده کات.

گهر نه فس بو چوونه ژیر ئاره زووه کانی خاوه نه که ی خوی ژیرده سته کرد ئه وا ده یکات به کویله ی خوی و زهلیل و ماندووی ده کات و رووبه پرووی سهرسامی و سهرگهردانی ده کاته وه و ئه قلی لی وه رده گریته وه و دامینی پیس و گلاو ده کات و پیاوه تی و جوامیرییه که ی عهیبدار ده کات و دینه که ی رووبه پرووی فیتنه ده کاته وه، با که سه که ش زانا و هو شیار و ژیر و دانا و ره وانبیژ و فه قیه بیت، ئه و پیسی ده کات و ده یپوخینی و سووك و رسوای ده کات، هه موو ئه مانه ی به سهر ده هینیت، له زانایه کی خاوه ن ئه ده به وه ده یگوریت بو نه زانیکی گه مژه ی سووك و کالفام.

ههموو ئهمانهش: چونکه پیالهیهك شهرابی ژههراوی له تهبایی لهگهل نهفسدا نوش کردووه، ئهوهش تووشی ههلنانی کرد و زانست و ئهقل و تیگهیشتنی لهدهستدا و

حیکمهت و بینینی کوژاندهوه و لهگهل حهزه کانی نهفسدا جاری بوو، ئهو کات لهلای حه کیمان و مهند و رهنده کان رسوایی لهم دونیایه دا بر پیشخست، له خوشییه کانی خودا بنبهشی کرد، و لهبهرچاوی بهنده کانی خودا له نه هلی به صیره ت به ربوویه وه، و پهشیمانی و تهویهی لی دواخست هه تا کاتی جیابوونه وه له دونیا و گهیشتن به سارای رۆژى مەحشەر.

ژێرېار کردني نهفس بۆ داواي دوارۆژ:

كاتينك بهنده له هؤكاره دونياييه كان تهماعي بري و به ئهقل زال بوو بهسهر ئارەزووەكانىدا، ئەوا بەبى ھىچ گومانىك تەماعەكەي دەگىرىتەوە بۆ سەر ھۆكارەكانى دوارۆژ، چونكه ئەوانىش لەسەر تەماع بىناكراون.

كاتيك له هۆكاره دونياييهكان خۆي دادەرنيت و له دروستكراوهكان نەفسى بيهيوا دەبىنت، ئەوا حەز و تەماعى نەفس دەگەرىتەوە بۆ ھۆكارەكانى دوارۆژ، بۆيە سەرومر و یپداگرانه ده کهویته داوای دواروز و کوشش ده کات و پشت له دونیا ده کات و له ئارەزوو جیا دەبینتەوە و سەرییچی لە دوژمنەكەي دەكات و شویننى زانست دەكەویت و نەفس دەبیت به ولاخی سواری بۆ ئەقل و ئارام دەگریت لەسـەر تالاوی ئـەوەی حـەق ئاماژهی بو دهکات، بویه رزگاری دهبیت و دهبیته رزگارکهر بو کهسهکه.

ترس و دنتهنگی

وهسیلهی بهدهستهینانی ترس و دلتهنگی:

ثهی برام، ناگات له حهز و خوزگه و ویستی دلّت بیّت، بیری روّژی دوایی تیّیدا بچیّنه، له دلّی خوّت جیا مهبهرهوه، ئهندیّشهی ئهو ساته بکه له دونیا جیادهبییهوه، بیر لهوه بکهرهوه چوّن ئههلی دونیا ههموو ئهوه بهجیّدههیّلان که بو خوّشییهکانی دهروونیان فهراههمیان هیّنا کردبوو، حهیا و حورمهتی خوّیان بو دونیا پیس کرد و ئهخلاق و پیاوهتیان لهدهستدا و ئایینی خوّیان ههلوهشاندهوه، پاشان ههموو ئهوهیان بهجیّهیّلا و به تاك و تهنها بو لای خودا گهرانهوه، لهگهلا ئهو ناموّبوونهی له گوردا به روویان تیّدهکات و پرسیاری مونکهر و نه کیر و ترسه کانی روّژی دوایی و وهستان له بهردهم خودادا و پرسیار لیّکردن له ههموو قسه و کرداریّك که لهوان وهشاوه تهوه به غوونهی گهردیلهیه که یان ده نکه رهشکهیه ک.

پرسیاری خودا لهسهر لاویّتییه که ی له چیدا به ختی کردووه، ههروه ها پرسیار له تهمه ن چوّن به سهری بردووه، پرسیار له مال و سامان چوّن به ده ستی هیّنا و له کیّی گرته وه، و چوّن سهرفی کرد، پرسیار له زانست چ کاریّکی پی ئه نجام دا، هه ر به و جوّره پرسیار له سهرجهم کار و کرده وه کانی له کامه یاندا راستی کرد و له کامه یاندا دروی کرد.

ئهی برام، گهر دلی خوت به مانه وه خهریك كرد و له ناو دلدا نیشته جینت كردن و شتیك له دروستی رین كخستنی ئه قلت له لا بوو، ئه وا زمانت كول ده بینت و له قسه ده كه ویت، و ترسی پیویست لین جیانابینه وه له گهل حوزنین کی هه میشه یی و سه رقالی ئابلاقه ده ر به دلت.

ئيبليس حەزى بە دئى ويرانه:

ئيبليس به قهلانی دلنی تودا سهرده کهويت له کاتی گوناهدا بههوی وهسوهسهی نهفس و ويرانی دلهوه.

ویرانبوونی دلا نهوه یه که خالی بیت له ترسی پیویست و دلته نگی ههمیشه یی، نهو کات فووی وهسوه سه ی پیدا ده کات بو هیوا و خوزگه کانی دونیا و کوکردنه وه ی دونیا و ترسان له هه ژاری، له گه لا پهیوه ستبوونی هیوا و ناواتی دوور و دریژ به دلته وه و پشت هه لکردنی له خودای موته عال، و نه مانی هه ستکردن به مه زنی خودا له دلا او خالیبونه وه ی له ترس و هه به ت و حه با به رانبه ر به خودا.

کاتیک ئیبلیس دلیّکی ئاوهدان دهبینیتهوه دهچیته دواوه و بزر دهبیّت و لیّی ههلّدیّت و ریّگهیهکی شیاوی تیّدا نابینیتهوه، و به دهوروبهری دلّدا کهلهبهریّك نابینیتهوه لیّیهوه بچیّته ژوورهوه، چونکه دلّه که ئاوهدانه به ترسان له خودا حوزن و بیرکردنهوه، بوّیه ئهو دلّه نوورانی و روّشن و درهوشاوهیه.

بهنده به نووری دلنی خوّی دهرچه کانی شهیتان بو ناو دلنی دهبینیّت، بوّیه کاتیّك بانگی لیّ ده کات وه لاّمی ناداته وه، دهست به نوورهی دلیه وه ده گریّت که خودا

کۆمه کی ئهوی پی کردووه، بۆیه ئیبلیس رووبه پوووی شکست و دۆران ده کاتهوه، شهیتانی چهپه لا ههمیشه روو له دلیّك ده کات که ترسی تیدا نییه و ویّران و تاریك بووه و نووری تیّدا نهماوه.

هیچ شتیک به ئەندازهی نوور لهسهر شهیتانی چهپهلا قورس نییه، کاتیک نوور دهیبینیتهوه دهچیته دواوه و لیی ههلدیت، ئهو ناتوانیت زالا بیت بهسهر ئهو دلهدا مهگهر لهو کاتانهی بیناگایی رووی لی ده کات.

نووری دل بر که سینکه ناموژگاری پی وه رده گریت و زینده گی پی به ده ست ده هینیت، کاتیک بیناگا ده بینت دل ده مرینت و تاریک ده بینت و نووره که ی ده کوژیته وه، هاتنه ژووره وه ی دوژمنه که ی لین تینکه لا ده بینت یان دلنی لیل و ته مومژاویی ده کات، بریه له و باره دا ئیبلیس په لاماریکی به نده ی بیناگا ده دات، که سه که له بیناگایی به رده وام ده بینتاگایی به رده وام ده بینتاگایی به رده وام ده بینتاگایی به رده و گوناه و خرایه دووی لین ده کات، گه ر به رده وام بو و له ناو ئه و گوناه و خرایانه دا و پینیان رازی بو و په رده یه به به سه ر دلدا دینت و به ته واوی تاریکی ده کات، شه یتان تیایدا نیشته جی ده بینت، پاشان رینگه ی گوناه و خرایه و تاوانی زورتری پی ده گریته به ر ، تا ده یخاته ناو تاوانه گه و ره کانه وه .

هیچ شتیک به ئهندازه ی تاریکی و رهشی دلا و کوژانهوه ی نوور و کهوتنی پهرده بهسه ر دلادا شهیتان سهرسام و دلخوش ناکات، هیچ شتیکیش به قهده ر نوور و سپیتی و پاکیتی و پالفتهبوون لهسه ر شهیتانی چهپه لا قورس نییه، ئه و ههمیشه تاریکی شوین و جیگهیه ی و لهناو نوور و سپیتیدا شوین و جیگهیه بو نه و بوونی نییه.

پیم گهیشتووه پیغهمبهر (رسی الله کای ناپهسهند بووه برواته ناو مالی تاریکهوه تا به چرایهك بویان روشن ده کردهوه.

چاودێری خودای موته عال

چ مانەيەك ھەيە لەسەر چاوديرى:

له ههندیک له حهکیمانهوه دهگیرنهوه که وتویهتی: بهرزترین و چاکترین مهقام بریتییه له چاودیری بو خودا.

باشترین چاودیری: ئهوه یه بهنده به شوکرکردن لهسهر نیعمهت و داننان به گوناه و خراپه دا خوی بخاته بهر داوای لیبوردن بو خراپه کانی، ئهو کات دلی پابهند دهبیت بهم مهقامه وه له ههموو کار و کرده وه کانیدا، ههر کات بیناگایی دایده گریته وه ده یگیریته وه بو نهم کاره به مولهتی خودای موته عال.

هدروهها له ماناكاني: وازهينان له گوناهان و يهكلابوونهوه له سهرقالي دونيا و گرنگيدان به پيداچوونهوه.

هدروه ها له و کارانه ی که دلا پاك ده که نه و گهشه ی پی ده ده ن بریتین له: ئیخلاص و متمانه و شوکر و ته وازوع و خوّراده ست کردن به خودا و نه صیحه ت و خوّشه ویستی بو خودای موته عال و رق و تووره بوون بو نه و.

وتراوه: کهمترین نهصیحهت ئهوهیه: وازهیّنان له نهصیحهت رووبهرووی تهنگهتاویت بکاتهوه و نهتوانی کاری پی نه کهیت، ههر کات کهمتهرخهم بووی له نهصیحهت خوّت وا ببینیت له خودای موته عال یا خی بووبیت به هوی وازهیّنان له نهصیحه ت بو به نده کانی، کهمترینی ئهوه ش: هیچ شتیّکت بو به نده کانی خودا پی خوّش نه بیّت که لای خودا

ناپهسهند بین، ههروهها هیچ شتیک بویان لا ناخوش نهبیت که لای خودا عز وجل پهسهند و خوشهویست بین.

ئه م حاله ی که وهسفمان کرد لهسه ر خه لکی پیویست (واجب) ه، بو ته نها چاوتروکانیکیش ناتوانیت وازی لی بهینیت، نه به ناخ و نه به کاری ئه ندامه کانی جهسته.

حالیّکی تر ههیه لهسهرو ئهمهوه، ئهمهیان وهك فهزیله وایه بو بهنده که، ئهوهی خودا پیّی ناخوشه و لای ناپهسهنده بو بهنده کانی ئهویش بو ئهوان لای ناخوش و ناپهسهند بیّت، ههروهها ئهوهی خودا پییخوشه بوّیان ئهویش پییخوش بیّت بو ئهوان.

ده لنیت: پیاویک هات بو لای "عبدالله بن المبارك" و پیی وت: ئاموژگاریم بکه، پیی فهرموو: "چاودیری خودا چییه؟ فهرمووی: "چاودیری خودا چییه؟ فهرمووی: "ئهوهیه شهرم له خودا بکهیت".

چاودێری و موناجات له يهقينهوهيه:

ده لنّت: موناجات و چاود نری له و شوینه ی دلّی خوتی تیدا داده نیّیت، عهوه یه: که له خوار عهرشه وه دلّت دابنیّیت و له ویّوه موناجات بکه یت.

له گێڕانهوهی دل بۆ چاودێری دوو پێداچرونهوه ههیه:

یه که میان: چاود نیری سه رنجدان، له گه لا یاده نینانه وه ی زانست، خودای موته عال ده فه رمویّت: ﴿ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ ٱلصُّلُورِ ﴿ ﴾ هود: ٥، ئه و زانایه به ختوره ی سینه و ئه وه ی پیایدا گوزه ر ده کات. هه روه ها ده فه رمویّت: ﴿ آعُودُ بِاللَّهِ مِنَ ٱلشَّیْطَانِ ٱلرَّحِیمِ آعُودُ بِاللَّهِ ﴾ غافر: ١٩، خیانه تی چاو و ئه وه ی سینه حه شاری ده دات ده زانیّت و لیّی به ناگایه.

قسه که ی تریان: ده گیّرنه وه که خود (سبحانه) وهسیّتی بوّ ئیبراهیم (علیه السلام) کرد و پیّی فهرموو: ((ئهی ئیبراهیم، توّ ده زانیت بوّچی من توّم کرد به خهلیلی خوّم؟ فهرمووی: نه خیّر، ئهی پهروه ردگارم، فهرمووی: به هوّی راوه ستان و مانه وه دوور و دریّ رت له به رده ده ستی مندا))، وتی: بوّیه و تراوه: راوه ستان و مانه وه ئیبراهیم له به رده ستی خوداد ا به دل بووه، نه ک به نویّر کردن.

ئه مه ش ته بایه له گه لا قورئان که ده فه رمویّت: ﴿ آعُودُ بِاللّهِ مِنَ الشّیَطْنِ الرَّحِمِ ﴾ ص: ٢٦، هه رودها فه رمووده که ی پینه مبه ر (عُلَیْ این) ((خودا بپه رسته وه ك ئه وه ی بیبینیت)) ((اه ک مهرودها فه رمووده که ی الحارثة او ئه و قسمی که ده فه رمویّت: ((وه ك ئه وه ته ماشای عه رشی په روه ردگارم بکه م له به رچاوم به رجه سته بووبیّت)) (۱)

له ئادابەكانى چاوديْرى:

هدروهها ده لیّنت: بهرزترین کار له پله و پایهدا: ئهوهیه خودا بپهرستی به خوّشی و سرووری مهولاوه -عز وجل- پاشان بیپهرستی لهسهر به مهزن اگرتنی، پاشان لهسهر شوکرکردنی، پاشان لهسهر ترسان لیّی، دواهه مینیان بریتییه له پهرستنی خودا لهسهر ئارامگرتن بو خودا.

ئارام گرتنیش چهند روویه کی ههیه: بهزور ئارامگرتن (تصبر)، له گهل ئارامگرتنی جوان (صبر جمیل)، پاشان لهوه دییه دهرهوه بو ترسان له خودا و ئهوجا شوکر و پاشان بو بهمهزن زانین و پاشان خوشی و سروور.

ا أخرجه البخاري في الإيمان ومسلم في الإيمان وأبو داود وابن ماجة والترمذي والنسائي.

^۲ أخرجه البخاري ومسلم وأبو داود والنسائي.

ههر کهس زوهدی له دونیا دهویت با ئهو زورهی له دهستی خه لکیدایه به کهمی بزانیّت، با خوایه و با نیو دونیا به زوری بزانیّت، با خرایه و بزانیّت، با خرایه و بازاره مهزنه کانی خه لکی بو ئهو به بچووکه تهماشا بکات و ثهو کاره خرایه بچووکهی له ئهوهوه بو ئهوان دهروات به مهزن تهماشا بکات.

هدروهها ده کنیت: ژیران و هو شمه ندان کاتیک نه فسیان بانگیان لی ده که ن بو دابران له ریکهی رزگاری به فیله کانی نه فس، به شهرمکردن له خودای موته عال دادگایی ده که ن، بویه بریاری دادگای شهرمکردن زه لیلی ده کات.

ههروهها ده لنيت: ده رچه ی فریوخواردن له گومانی باشی دله وه یه، گومانی باشی دلیش له هه ستانه وه یه بو خود اله سهر نه و شته ی لای نایه سه نده، یا شان له در وی نه فسه وه .

ههروهها وتراوه: له نهصيحهت ئهوهيه پيتخوش بينت ههموو خهلكي له تو باشتر بن.

ههروهها: لای "ابن المبارك" باسی ئهوه كرا عابیدیك بهبی فیقه خودا ده پهرستیت، فهرمووی: ((خوزگه دهریایه له نیوان من و ئهودا ههبوایه))

ههروهها: ههر کهس بو خودا دابرابیت لهسهر خهانکی ئارام ناگریّت، ههر کهس بو لای غهیری خودا دابرابیّت بو لای خهانکی ئارامی لیّ دهبریّت.

ههروهها: ((ههر كهس قورئان بخوينيتهوه چييهتي له قسهي خهلكي))

هدروهها: تهنها چهند روزیکی که می دونیایه، چی دهبیت گهر مروق نه فسی خوی به خودا به خشیت؟

هدروهها: تهوازوع بۆ خودا زەلىلى دله.

ههروهها: یه که مین نیعمهت ناسینی زانسته که به هویه وه فهرزه کان بو خودا جیبه جی ده کرین، پاشان ته ندروستی و پاشان ده و له مه ندی و پاشان ئه قل.

هدروهها: بۆ بەندە نىيە بريارەكانى مەولاى خۆى رەد بكاتەوە، بۆيە پۆويستە لەسەرى رازى بۆت بەو بريارەى مەولا بەسەرىدا دەرىدەكات، پۆويستە لەسەرى ئارام بگرۆت، دوو حالا بۆ بەندە بوونى ھەيە: حالۆك تەبايە لەگەلا رازىبوون بەوەى پۆيخۆشە، لەگەلا حالۆك تەبايە لەگەلا ئارامگرتن لەسەر ئەوەى پۆيناخۆشە.

عهدل و فهزل

شەرىعەتى عەدل و شەرىعەتى فەزل:

بسم الله الرحمن الرحيم...

له همندی له حهکیمانهوه ده گیرنهوه که وتویهتی: رینگهی دواروز یه ک رینگهیه، خهالکیش تیایدا دوو دهستهی دهستهیه کیان ئه هلی عهدلن و دهستهی دووه میان ئه هلی فهزانن.

عددلیش دوو عددله: عددلیّکی ئاشکرا و دیار له نیّوان خوّت و خدلکیدا، لهگهل عددلیّکی شاراوه له نیّوان توّ و خودادا.

ریّگهی عهدل بریتییه له ریّگهی دامهزراویی و راست وهستان (الاستقامة)، و ریّگهی فهزلیش بریتییه له ریّگهی داوای زیاده.

ئەوەى لەسەر خەلكى پيۆويستە بەكاركردن پييەوە پابەنىد بىن بريتىيە لە ريىگەى ئىستىقامە، بەلام گرتنەبەرى ريىگەى فەزل لەسەريان پيۆويست نەكراوە.

ئارامگرتن و زیاده خوّپاریّزی (الورع) لهگهل عهدلن ئهم دوانه پیّویست (واجب)ن، زوهد و رازیبوون لهگهل فهزلن، ئهم دوانه واجب نین، میانهگیری لهگهل عهدلدایه و ئیحسانیش لهگهل فهزلدا.

ئهو کهسهی عهدل سهرقالی بکات له فهزل بیانوو و پاساوی خوّی ههیه، به لام ههر کهس فهزل له عهدل سهرقالی بکات نهوه فریوی خواردووه و شویّنی ناره زووی نهفسی

خۆى كەوتووە، ناسىنى عەدل لەسەر مىرۆۋ پيۆرىستە، بەلام ناسىنى فەزل لەسەرى يۆرىست نىيە مەگەر خۆبەخشانە ھەولالى بۆ بدات.

ههر بهو جوّره ههر کاریّك ئه نجامدانی له سهر به نده واجب نهبیّت زانسته کهی له سهری واجب نییه.

سيفەتەكانى ئەھلى عەدل:

بهنده نابیّت به ئههلی عهدل به سی خهسلهت نهبیّت: به زانست تا بزانیّت چی بی نهوه و چی لهسهر پیویسته، به کردار، و به ئارامگرتن.

بۆیه کلیلی عهدل که زور بو به نده پیویسته و واجبه لهسهری: قهدری نه فسی خوی بزانیت و بیناسیت، لهسهرو مهنزیلهی خویهوه داینه نیت، ده ره وهی مروّق شیوهی ناوه وه به برانیت و بیناسیت، لهسه رو مهنزیله کارتانه کویه و بیناسیت که برانیت و بیناسیت که ناوه و بیناسیت که برانیت و بیناسیت که ناوه و بیناسیت که برانیت که برانیت که برانیت و بیناسیت که برانیت که

لیّبراوترین مروّق له عهدلدا و نزیکترین که س به وهرگرتنی عهدل: ئه و که سه یه که پیداچوونه وه بو نه فسی خوّی ده کات له هه موو خه یال و ختوره یه کدا که نه فس حهزی لیّ ده کات، یان حهزی لیّ ناکات، سه رنجی ئه وه ده دات، وه ك ئه وه ی خه لنگی ئاگادار بین به حاله که ی شهرم بکات له خوّی یان پیّیناخوش بیّت، بوّیه له و حاله وه ده گویزیّته وه بو حالیّه که شهرمی لی نه کات، ئه و شته ی شهرمی لی ناکریّت ییّجه وانه ی ئه وه یه که شهرمی لی ده کریّت.

گەر حاللەكەى گواستەرە و بەردەوام بوو با سەرنج بىدات، گەر نەفسى حەزى كىرد خەلكى لىنى بەئاگا بن با لەو حاللەشەرە بگويزيتەرە بىز حالىك كە نەفس حەزى بەئاگاداربوونى خەلكى نىيە لە كارە باشەكانى، چونكە ئەر شىتەى نەفس حەزى لىن

دەكات دژى ئەوەبە خەزى لے ناكات، بۆيە بەندە بە ھەمىشەيى دژى ئەوەپە نەفس حهزی لي ده کات.

دوورترین کهس له عهدلهوه:

دوورترین کهس له عهدلهوه ئهو کهسهیه که زورترین بنناگایی ههیه له چاودنری ناوهوهي خوّي، و كهمترين دادگايي ههيه يو نهفسي خوّي، ههروهها دوورترين كهس له عەدلەرە ئەر كەسەپە كە بېئاگاييەكەي لەر چاردېرىيە درىزترىن بېئاگاييە و زۆرتىرىن ساردي و گوٽيٽنهداني ههيه يوي.

گهر بتزانیبایه چاودیری کی دهکهیت باشان ئهندامهکانت پارچه پارچه بوونایه و دلت لهت لهت و به زهویدا سهری خوت ههلنگرتبایه هنشتا تو بهو کارهت کهسنکی نهزان بوويت.

همتا تیّنهگهی و نهژنهوی و خاوهن هوّش و فام نهبیت شهرم و ترس و ئاگاهی خودا به سهر ناختدا و زانستی ئه و (سبحانه) به وهی هه سته کانت ره وانه ی دلی ده که ن و دەسەلاتى ئابلۆقەدەرى بە تۆ لە چاودىرى خوداوە نابىنىتەوە، كەچى لـ دواى ئـ دوەش وهك كهسيّكي بيّباك به خودا يشتت ههلكرد و رووت له چاوديّري كهسانيّك كرد كه بهئاگا نین لهناخ و دەروونی تۆ و زانستیان نیپه به پهنهانهکانی نـاوەوەت، وتـت: گـەر خەلكى بەئاگا بيت لەوەي لەناو دلەمدايە يشتم لىي دەكەن و رقيان لىيم دەبيت، بۆيـە ترس و حهیا لهوان داگیری کردیت، له ترسی کهمبوونهوهی مهنزیلهت و روخانی یله و بالهت لهلای ئهوان، بۆپه پهو کارهت تۆ چاودېرې ئهوان دهکهي، و له ئهوان دهترسي و بیر له رق و خه شمی ئه وان ده که یه وه، که وابوو تو هیشتا بیرت له رق و تووره بوونی خودا نه کردوّته وه و بیرت له روخانی پله و پایه ت له لای ئه و نه کردوّته وه .. رق و تووره بوونیک گه وره تره .

پاشان گهر شتیک له کاری چاکهت ئه نجامدا که له خودا نزیکت ده کاتهوه، گهر ئه وان لینی به ناگابوون دلات ته رخان ده که یت بو خوشه ویستی حه مد و سه نایان له سهر ئه و کاره باشه ی نه نجامت داوه و پیتخوش ده بیت مه نزیله یه ک له لای شه وان به ده ست به پنیت.

گهر شتیک بوو له خودا پینی نزیک دهبوویهوه له کاریکی چاکه به ئیخلاصهوه، یان به کاری ئهندامهکان، گهر ئهو کاره نهینی بوو پیتخوشه لیت به ناگا بن و لهسهری حهمدت بکهن و لهویوه پله و پایهت ههبیت لهلایان.

تۆ رازی نهبووی به ئاگابوونی خودا -عز وجل - له کاره که ت و پاداشتی خودا لهسهر ئه و کاره نهینییه و کاری ئاشکرات، تو به و ره فتاره ت رازی و قانعی، له ویشه و بیناگا و پیراکیش و فه خرکه رو خه له تاوی، ئه م حاله له لات باشترین حالی تویه و لیبراوه نه ترین کار و کرده وه ته.

گهر ته نها به خودا و به ناگاهی نه و لهسهر خوّت بیّنیاز بوویتایه و بیرت له پاداشتی خودا بو نه هلی گویرپایه نی و خوشه ویستی و کوّمه و یارمه تی و ریّنموونی نه و بویان و چاودیری کردنیان، نه وا نه و باوه په بیّنیازی ده کردی له که سانیّك که نه بوّ تو و نه بوّ خوّیان توانای به خشینی قازانج و زهره ریان نییه.

ئهو(سبحانه) رازی بووه بهوهی چاودیری بکهی له کار و کردهوهکانتدا، خوزگه توش بتوانیبایه ئهو چاودیرییه به دروستی ئهنجام بدهی.

نزیکترین فهزل به تو و بهسوودترینیان ئهوهیه که نهفست نزمتر له قهدهری خوی دابنیّیت، ههروهها ناوهوه باشتر بیّت له دهرهوهت و مافهکانی خهلکی بهجیبگهیهنیت و مافی خوتیان لیی وهرنهگریت و له کاره ههلهکانیان ببووریت و بهرانبهریان به ویژدان بیت و داوای ویژدانیان لیی نهکهیت بو خوت.

ئه و كارهش پاكبوونه وهيه پاشان كردار ... پاكبوونه وه له پيشتره بۆ ئيمه له كردار .

پاککردنهوه و کار

گرنگی خۆپاکردنهوه له ئافهتهکان بهر له کردار:

خۆ پاككردنهوه بريتييه له: گواستنهوه له شهرهوه بو لاى بنچينهيهك كه خيرى لهسهر بينا دهكرنت..

ههر کهس پیش کردار پاك نهبیتهوه ئهوا شهر ریگری ده کات له بهنده بو سوودبینین له خیر، بویه وازهینان له شهر بو بهنده له پیشتره، پاشان بهدوای خیردا بگهریت.

نه فس له پاکبوونه وه ده کهوی ته سکالا و بیزاری و هه لدیت بی لای کار و کرده وه ی گویزایه لای کار و کرده وه ی گویزایه لای کار و کرده وه ی گویزایه لای به بی پاکبوونه وه له سه رنه فس و سووکی کار و کرده وه ی گویزایه لای به بی پاکبوونه وه .

گهر پاکبوونهوه کان پیشی کاری گویزایه لی که و تبیت و کاره کان ناسان بن له سه ری به هوی مهزنی کاری پاکبوونه وه وه، نه وا که سه که پیویستی هه یه به زانینی هو کاره کان که خیر (کاری چاکه) یان لیوه ده خوازریت، گهیشتنیش به خودا کاریکی زه همه ته.

ههر کهس گرنگیدانی ههیه به نهفسی خزی و ترسی ئهوهی ههیه تیابچیّت به دوای ورده کاری هوّکاره کاندا ده گهریّت، ئهمهش به ورده کارییه کانی ژیری و و تیّگهیشتنی قوول تا بهدهستیان دههیّنیّت، کاتیّك گهیشته ئهو هوّکارانه دهستیان پیّوه ده گریّت و کاریان لهسهر ده کات، چونکه مهعریفه بو ئافهته کانی کردار پیّش کرداره کهیه، زانینی و ناسینی ریّگه بهر له گرتنه بهریه تی، بهنده ئاتاجی ناسینی نهفس و ئاره زووه کانی

نه فسه، ئاتاجی ناسینی دو ژمنه که یه تی، ناسینی شه پ گرنگتره گه ر که سه که ژیر بیّت، ئه و بو لای زانستی شه پ ئاتاجتره گه ر ژیر و دانا بیّت و گرنگی بدات به نه فسی خوّی.

چونکه بهنده پابهند نییه به کار کردن به هه موو خیریک، به لام پیویسته به نده له هه موو شهر خوی به دوور بگریت، ههر که س شهریک واز لی به ینیت ده که ویته ناو خیره وه، مهرج نییه هه موو ئه وانه ی کار ده که ن به خیر کاریان ئه نجام دابیت و ئه هلی خیربن.

مهعریفهی بهنده بو شه پر زانستی خیر و شه پی تیدایه، به لام له مهعریفهی خیردا ههردوو زانسته کهی تیدا نییه، چونکه ههر که سیک خیر له شه پر جیاده کاته وه شه پی کهنار ده دات و خوی کهنار ده دات له شه پر، هه موو شه وهی ده مینیته وه له دوای شه وه بریتییه له خیر، له وانه یه خیر بناسیت و شه و شه په که تیدایه پینی جیانه کریته وه ههروه ها شه و نافه تانه ی خیر تیکده ده ن و پووچ و به تالی ده که نه وه نه ناسیته وه، چونکه خیر تیکده ده نامیزانن، به لام شه رسه را پای شه ره.

شەيتان بە خير و شەر خەنكى گومرا دەكات:

دوژمنی چهپهلی خودا خهلکیّکی زوری به خیر گومپا کردووه، خهلکیّکی زوریشی به شه گومپا کردووه، خهلکیّکی زوریشی به شه گومپا کردوون بو کهمی مهعریفهان ده گهریّته وه به هوی تیّکهل بوونی خیّر و شه پ به یه کتر، ئه وان مهعریفه ی ئه وه یان نه زانی، نه فسیان ئه ندیّشه ی بو دروست کردن گوایه له سه رخیّر و هیدایه ت و ریّگه ی خوّشه و یستیقامه ن، ئه وان له خودا گومپا و سه رگه ردانن و له ریّگه ی خوّشه و پستیقامه لایانداوه.

ئهمهش بههوی زوری ئه و ئافه تانه وه که تیکه لا به کار و کرده وه کان دهبن، و کهمی زانستی کارکه ران به و ئافه تانه، فإنا الله و اِنا الله راجعون.

داوا لهسهر قهدري مهعريفه:

چهنده خه تکی له نه فس و ئاره زوو دوژمنه که یان بیناگان! په نا ده گرین به خودا له بیناگایی و تیکه و تن و له بیر چوونه وه که مروّق رووبه پرووی هه تیکه و تن ده کاته وه و کار و کرده وه کان ده شیر تنینت.

لهپیشتره: شهو کهسهی واز له شه و دههینیت وازهینانه که به شهندازهی زانینی زهرهرهی شهره کهیه، شهو راوهستاوه به شهنجامدانی فهرزی نزیکبوونه وه له خودا زورتر و زیاتر، داواکهری خیر داواکهی بهپینی شهو شتهیه که رجای ده کات و سووده کهی دهزانیت، ههروه ها له زانینی شهوهی که زانست شتیکه و کردار شتیکه و سوود و قازانج شتیکی تر، لهوانه یه کهسه که بزانیت و کاری پین نه کات، لهوانه یه زانست و کرداری ههبیت و سوود و قازانجی نهبیت، لهوانه یه زانست و کردار و سوود و قازانجی همبیت، به لام دوای شهوه پووچبوونه وه و پووکانه وهی بهسه ردا بیت، لهوانه بزانیت و کاربکات و سوود و قازانج ببینیت و سهلامه براییت و تهواو ببیت.

ئەو خەسلەتانەي خىربان لى داوا دەكرىت

داواکهری خیر له پینج خهسلهت بینیاز نییه، جگه لهوهی ئاتاجه به زانستی سنووری کرداره کان و ئهحکامه کانیان و جیبجی کردنیان به خودا به شیوه کی پاك و پپ له ئیخلاص، تیکه لا بن به صدق وه ک ئهوه ی فهرمانی پیکراوه و فهرزی راوه و له سوننه تدا هاتووه، ههروه ها لهو کاتانه ی که ئه مری کردووه و فهرزی کردووه.

هاوه لنی خیری کارکه ربه خیر بینیاز نیبه له: دروستیی و صدق و شوکر و رجا و ترس.

دروستيي (الصواب):

دروستیی بریتییه له سوننهت، سوننهت بریتی نییه له زوری نویدژکردن و زوری روستیی بریتی نییه له نه و روستی بریتی نییه له شهقل و تیگهیشت و روژووگرتن و صهده قه و خیر کردن، ههروهها بریتی نییه له گهیاندن و ناموژگاری، به لکو بریتییه له شوینکهوتن و خوراده ست کردن (الاتباع والاستسلام) بو کتیبه کهی خودا - عز وجل و سوننه تی پیغه مبهره کهی ریگی و نیمامانی راشیدین له دوای نه و.

هیچ شتیک به ئهندازهی ئهقل توّمهتی توند و زهرهری گهوره ناداته پال سوننهت، ههر کات بهنده ویستی به ئهقل و تیّگهیشتن (العقل والفهم) ریّگهی سوننهت بگریّته بهر ئهوا پیّچهوانه لهگهلی دهوهستیّتهوه و ریّگهیه کی تر جگه له ریّگهی سوننهت دهگریته بهر.

صدق:

صدق بریتی له چوار شت: کار ئه نجام بده یت و پاشان له سه ری پاداشت و شوکر له خود ا داوا نه که ی و کاره که ت به منه ت و ئازار پووچ نه که یه وه هه روه ها له جوره کانی صدق صدقی زمانه له قسه کردندا، هه ندی جار صدق له حالیدا به زمان ده رده بریت، هه روه ها ئه و یا خییه له خود اله صدقه که یدا ئه و که سه ش بریتییه له غه یبه تکه ر و گویزه ره وه ی قسه له نیوان خه لکیدا.

شوكر:

شوکر بریتییه له ناسینی تاقیکردنهوه، گهر ئهوهی زانی که ههموو نیعمهتیّك له خوداوهیه نهك له کهسانی ترهوه، و تاقیکردنهوهیه که بهنده کهی پی تاقیده کاتهوه، ئایا شوکر ده کات یان کوفر ده کات، ههموو لادانیّکی شتی خراپ له بهنده خودا لایداوه و ئهو بکهره کهیهتی، تاکو بهنده کهی شوکری بکات یان کوفری نیعمهته کهی بکات، ئهمه له شوکره.

گهر بهنده ئهوهی زانی که شوکرکردنیش له خوداوهیه، و له ریزی نیعممه ته کان سهرژمیری کرد، کهسی تری تیدا به شدار نه کرد: نه نه فسی خوی و نه کهسانی تر، ئه وا ئه و بهندهیه شوکری خودای کردووه، بویه شوکر جوراوجوره، خه لاکیش له شوکردا جوراوجور و سهروخوارن، ئهمه بریتیه له نزمترین شوکر، بهرزترین شوکریش کهس نایگاتی و سنوور و راده یه کی بو نییه.

ههروهها له جوّره کانی شوکر ئهو شیّوهیه ئیّمه وهسفمان کرد، به لاّم ئهمهیان ئهسلّی شوکره، ئهوهیه به دل بزانیّت: ههر نیعمهتیّك له لای ئهوه له خوداوهیه، به

زانینیک که له ئاستی یهقیندا بینت، و شك و گومانی تیکه لا نهبووبینت، گهر به دلا ئهوهی زانی به زمان یادی ده کات و لهسهری حهمدی خودا ده کات، پاشان شتیک له نیعمه ته کانی خاوه ن نیعمه ته به کارناهینیت بو سهر شتیکی تر که خاوه ن نیعمه ته پیی ناخوشه و لای نایهسهنده.

بالآثر لهم شوکره ئهوهیه: ههموو بهلآیهك که بهسهرتدا دادهباریّت به نیعمهتی بزانیت، چونکه خودا بهلاّی توندتر و سهختتر لهوهی توّی بهسهر غهیری توّدا دابهزاندووه.

خەلكى لەم جۆرە شوكرەدا ئاتاجن بەئارامگرتن، لەگەل ئەوەشدا ئەو بە شوكرەوە راوەستاوە.

رجا:

رجا بریتییه له: هیوا و خوزگه بو قبوولبوونی کاروکرده وه کانت، و پاداشتی گهوره له سهریان، له گهل نهوهش بترسی کار و کرده وه کانت به روودا بدریته وه، یان نافه تیکیان پی تیکه لا بووبیت کاره که یان تیکدابیت.

ئەواندى رجايان ھەيە سى جۆرن:

- پیاویک چاکه یه که نه نه خام ده دات و له کاره که یدا که سینکی راستگویه و ئیخلاصی ئه نه خاره که ی خودای ده ویت و داوای پاداشتی لی ده کاره که ی خودای ده ویت و داوای پاداشتی لی ده کاره که ی قبوول ببیت و پاداشتی ده ست بکه ویت، له گه ل نه وه شدا ترسینکی هه یه.
- هدروهها پیاویک کاریکی خراپهی ئه نجامداوه و پاشان ته وبهی کردووه بو لای خودا، ئه و رجای وایه ته وبه کهی قبول کرابیت و پاداشتی له سهر وه ربگریت، و رجای لیبووردن و لیخ قسبوونی خودا ده کات، له گه ل نه وه ش ترسیکی هه یه له سهری سزابدریت.

-سێیهمیان پیاویکه: لهناو گوناه و شهوه خودا پینی ناخوشه پینی راکیشاوه و حهزناکات به و گوناهانه وه خزمهتی خودا بگات، رجا و هیوای به لیخوشبوونه بهبی تهویه کردن، لهگهل شهوهش تهویه له گوناهان ناکات، و دهست له گوناه ناکیشیته وه، به لام رجای به خودا و لیخوشبوون ههیه.

ئهم کهسه پیّی دهوتریّت: دروّزن، شهو دهستی به رجایه کی دروّزنانه و هیوا و خوّزگهی دروّزنانه و تهماعیّکی دروّزنانه و گرتووه.

راوهستان لهسهر ئهمه مهزنی خودا له دلّی بهنده دهردههیّنیّت، بوّیه پشتههلکردنی له خودا بهردهوام دهبیّت، و هوّگری به دووری له خوداوه پهیدا ده کات وه ک فریوخواردنیچك به مه کری خوداوه، له پهله کردنی سزا و تولّه خوّی به سه لامه ت دهبینیّت، ئهم که سه که سیّکی دروّزنی فریوخواردووه و به هه لنان (الإستدراج)ی خودایی خه لهتاوه.

به لام نموونه ی ئیمه له خه لکی پیویسته ترس له لایان زورتر بینت له رجا، چونکه رجای راستگویانه به ئهندازه ی کارکردنه به گویرایه لی خودا.

ترس:

ههروهها مانای ئهو فهرموودهی که هاتووه: ((گهر رجای باوهردار و ترسی باوهردار

هه لبسه نگینریت هاوتا و هاوسه نگ دهبن))(۱)

پێویسته له نێوان ئههلی خوّیدا تایبهت بێت، ئهوه پێش فهرموودهیه کی تره که دهفهرمویّت: ((کهسی باوه پدار وهك کهسی دوو دل وایه، دلێك که رجای پیێ دهکات، لهگهل دلێك که ییێی دهترسیّت))(۲)

بزیه گهر چاکهی کرد رجای ههیه و گهر خراپهی کرد ترسی ههیه لهگهل تهوبه و یهشیمانی و دهستکینشانهوه له گوناهان.

به لام ههر کهس به خراپهی زور خوی ناسی، نهوا پیویسته ترسه کهی به نه ندازهی خراپه کانی بیت و رجاکه شی به نه ندازه ی چاکه کانی، چونکه رجا به نه ندازه ی داوایه و ترسیش به نه ندازه ی هه نهاتن.

لا لم أجد هذا الحديث في المراجع. لا أخرجه الإمام أحمد في الزهد.

تاوتونكردن و تاقيكردنهوه

قورئان تاقيكردنهوه به ههموو دونيا رادهگهيهنيّت:

بزانه و یهقینت ههبینت که ههموو دونیا: زوره کهی و کهمه کهی، شیرینه کهی و تاله کهی، سهره تا و کوتاییه کهی، ههموو شتین له دونیا تاقیکردنه وهیه له خوداوه بو بهنده کهی.

تاقیکردنهوه کهی-با زور زهبهند و جوراوجوریش بیت- ههر ههموو له دوو سیفهتدا خوی دهبینیتهوه: شوکر و ئارامگرتن(صبر)، یان شوکری نیعمه تی خودا ده کات یان لهسهر موسیبه تارام ده گریت.

خودای موته عال ده فه مرمویّت: ﴿ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى ٱلْأَرْضِ زِینَةً لَمَّا لِنَبَلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿ وَلَوْ مَشَاةً اللهُ لَانْتَمَرُ مِنْهُمْ وَلَایِن لِبَنْلُوا بَعْضَحُمْ بِبَعْضِ ﴾ عملا ﴿ وَلَوْ مَشَاةً اللهُ لاَنْتَمَرُ مِنْهُمْ وَلَایِن لِبَنْلُوا بَعْضَحُمْ بِبَعْضِ مَرَجَدتِ لِیَبَلُوكُمْ فِي مَا عَالَنَکُم ﴾ الطنعام: ١٦٥ محمد: ٤، هه روه ها ﴿ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضِ دَرَجَدتِ لِیبَلُوكُمْ فِي مَا عَالَنَکُم ﴾ الأنعام: ١٦٥ هه روه ها ﴿ وَهُو ٱلَّذِي همروه ها ﴿ وَمُو اللَّذِي عَلَى المَا اللَّهُ وَلَا اللَّهُ وَلَا اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ الللّهُ الللّهُ الللللّهُ الللّهُ الللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ الللّهُ اللللّهُ اللللّهُ اللللّهُ اللللّهُ الللللّهُ الللّهُ اللللّهُ الللللّهُ الللللّهُ الللللّهُ اللللللّهُ اللللللّ

تاقیکردنه وهی شاده م له کتیبه که یدا که متر له نایه ت ناماژه ی پیکراوه و ده فهرمویت: ﴿ وَلا نَقْرِیا هَنْو الشَّجَرَةُ ﴾ البقرة: ٣٥، هه موو نه وه بق تق تاقیکردنه وه یه.

زۆرىمى فىتنە ئە خەتكىدانە:

زۆرترىن تاقىكردنەوەى بەندە لەم دونيايەدا بريتىيە لە خەلكى.. فيتنەدارترين كەس و خەرۆترىن كار برىتىيە لە ناسراو و كەسوكارت، سەرقالترىن كەس بۆ مرۆۋ و زۆرترىن فیتنه بزی ئهوانهن که لهگهلیان دهژیت، و تهماشات دهکهن و قسهت لهگهل دهکهن و قسەبان لەگەل دەكەي.

گەر ئەھلى سەردەمى خۆت نەتناسىت و تىۆش ئەوان نەناسىت ھىچ لەبارەيانـەوە نەبىستى وەك ئەوە وايە يېيان تاقىنەكرابىتەوە، ھەروەھا ئەوان بە تۆ تاقىنەكرابنەوە، وهك ئەوە وايە نەھاتېنە ئەم دونيايەي كە تۆي تىدايە.

بۆیە له ئارامگرتنتدا بگەرىرەوە بىز لاي خودا و داواي كۆملەكى لى بكه، ولله ييناوي ئەودا لە ھەموو شت دابېرى، و ھۆگرى يادى ئەو بېـه، تىكەلاۋى بە خەلك ههتا دەتوانى كەم بكەرەوە، بەلكو كەمەكەش وازلىنبهىنە بۆ ئەوەى سەلامەت بىت، خوداى موته عال ده فه رمويد: . . ﴿ وَ حَمَلُنَا بَعْضَكُمْ لِيَعْضِ فِتْنَةً أَتَصَبِرُونَ فَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ١٠٠٠ كه الفرقان: ٢٠، كهوابوو له فيتنه هه لنبي.

ئارامگرتنهکهت دهگهریتهوه بو ناو ناسراوهکانت، ئهوانهی تو لهنیونیاندا ده ژیت، بۆپە سەپركردنى تۆ بۆ ئەوان فىتنەپە، سەپركردنى ئەوان بۆ تـۆ فىتنەپـە، قسـەكردنى تۆ لەگەليان فيتنەپە، قسەكردنى ئەوان لەگەل تۆ فيتنەپە، پشتھەلكردنى تۆ بۆ ئەوان فېتنەپە، پشتھەلكردنى ئەوان بىز تىز فېتنەپە، رىزگرتنيان بىز تىز فېتنەپە، رێزگرتني تۆ بۆ ئەوان فيتنەيە. پهند و ئامۆژگاری لهوه وهربگره به شوێنێکدا گوزهر دهکهی و ناسراوهکانی توٚی تێدایه، لهگهل شوێنێك ییایدا گوزهر دهکهی کهسی تێدا نییه توٚ بناسێت.

ههر به و جوّره حهزه کانی خواردن و پوشین و حهزی چاو و نهوه ی سهیر کردنی حه لاله و نهوه ی سهیر کردنی حه لاله و نهوه ی سهیر کردنی حه لال نییه، نهوانه ی له و شاره دا نه بن که توّی تیدا ده ژیت، توّ لینیان سه لامه ت ده بیت، و گهر خودا بیه ویّت فیتنه یان له توّ لادراوه، چونکه نه رك و زهمه تیان له سهر توّ لاچووه، هه ر به و جوّره توّ له هه موو کاروباره کانتدا.

تاقیکردنهوه له کاردا:

ئهو کارهی ئه نجامی ده دهی فیتنه یه، تۆ ده ته ی خوت له چاوی خه لکی به دوور بگریت، زور به یان تو به که سینکی چاك و پاك ده زانن، بویه کار و کرده وه کانت بو تو فیتنه یه.

گهر حهجت کرد و بهتهنها بوویت و کهست لهگهل نهبوو به شههلی خیر و چاکهت بزانی و توش کهست نهدهناسی شهمه بو تو سهلامهتره، شهگهر نه، بوت دهبیت به فیتنه، سهرنج بده چون خوتی لی سهلامهت ده کهیت.

گهر له شار و ولاتیک دهرچووی که تو به نههلی خیر و چاکه تیایدا ناسراوبوویت، لینی دهرچوویت و نهوان نهزانن تو رووت له کوی کردووه نهمه بو تو سهلامهتره، گهر زانیان نهوا بو تو دهبیت به فیتنه، سهرنج بده چون خوتی لی رزگار ده کهیت.

هـ هر بـ ه و جـ وره غـ ه زا كردن و بـ ه لأى ئـ ه هلى غـ ه زا، و ئه وانـ ه ى لـ ه غه زاكانياندا رووبه رووت ده بنه وه له فيتنه گهوره تره له به لا و فيتنه ى كه سانى تـر، ئه وانـ ه ى كـارى چاکه ئه نجام ده ده ن، ئه وان به رله وه ی بچنه ناو هه موو ئه و شتانه له عافییه تدا بوون، که چوونه ناوی فیتنه داده باریّت، له حه سوودی بردنی هه ندیّکیان به هه ندیّکی تریان، ته ماعبازی له به شکردنی ئه وه ی له جه نگدا به رده ستیان که و تووه، هه روه ها ته ماعیان له ولاّخی بار له ئه سپ و حوشتر، هه موو ئه و شتانه ی بو خه لا خیاده کریّته وه له ریّگه ی غه زاکردندا.

گویّم له پیاویّکی له و جوّرانهی شههلی غهزا بوو که دهولهمهندییه کی زوّری به رووبه پرووبوونه وهی دوژمن به دهستهیّنابوو، ناوی له خوّبه خشانی سوپادا زوّر گهوره بوو، دهیوت: شهسپسواران روّیشتن بوّ غهزا ریّنه کهوت له گهلیّان بم، بوّ سهلامه تیان پیّمخوّشه ههموویان سهلامه تبن، بهلام پیّمناخوشه غهنیمهیان دهست بکهویّت و منیان له گهلدا نه بم.

من بوخوّم بینیم ههندی که س غیره یان هه بوو به رانبه ر به که سانیّکی غه زاکه رکه شتیّکیان پی بوو خوّیان له جهنگدا پی به هیز ده کرد، به لاّم به ئه و نه درابوو، هه روه ك غیره ی ههندی که س به رانبه رژن و دایك و خوشکی، هه روه ها که سانیّکم بینی غه زایان کرد و غهنیمه یان به ده ست نه هینا، ئاواتیان ده خواست غه زایان نه کردبایه.

بۆیه ئهی برام، کهس له ئاسایش و سهلامهتیدا نیبه له چوونه ژوورهوهی کاریّکی دونیایی یان دوارِوّژیی گهرئافهتگهلیّك بهدوایانهوه بیّت بو تیّکدانی کار وکردهوه کانیان، شهیتان لیّیان بچییّته ژوورهوه و نهنگی و ناتهواوی و فیتنه بخاته ناو کاره کانیانهوه، غوونهی ئهمه و زوّرتریش لهمه.

با مروّق ئاگادار بیّت له ههر کاریّك له کاری دونیاو دواروّژ ئه نجامی دهدات، با ئه و کهسه

له کاره که یدا چاود نیری خودا بکات، و به ناخینکی پر له ئیخلاصی پاکه وه مامه لاه که بکات، با خوی بپاریزیت له ته ماشاکردنی خودا له ناخ و ویژدانی تیکچوو و داروخاوی، بترسیت له ئاگابوونی خه لاکی به کاره چاکه کانی، پاککه ره وهی زبل و پیسایی به ریزتره له و روز ووگر و نویژکه رو شه ونویژکه رو غه زاکه ره یکی ناخوشه موسلمانان غه نیمه ی روم به ده ست به پنن، دانیشتوویه ک له شاری به غداد پییخوشه له گه لیان غه نیمه به ده ست به پنین.

ئاگادار به، خودا ره حمت پی بکات، له و که سانه ی لیّت نزیك ده بنه وه و لیّیان نزیك ده بیه وه و لیّیان نزیك ده بیه وه، ئه وانه ی له تو دوورکه و تنه لیّیان دوورکه و تی سه لامه ت بوون و تو له وان سه لامه ت بوویت.

خەلكانىك ھەن ئاوات دەخوازن و پىيان خۆشە ھىچ كەس بە كاروكردەوە چاكەكانيان نەزانىت، ئەو كار و كردەوانەى لەبەر بىنىندان و رجاوايە خاوەنەكەى پاداشىتى گەورە لەسەريان بەدەست بەينىت، و پلە و پايەى بەو كردارانە بەرز ببىتەوە، ئەوان ئاوات بەوانە دەخوازن كە كارى مەزن و چاكەيان وەكو ئەوان ئەنجام نەداوە، لە خوداوە شتېكيان بىقى دەركەوت كە بىريان لىن نەكردبوەوە.

چۆن كەسىك بە كارى چاكە تىادەچىت:

دەوتریّت: ئەوانـه کۆمـهلیّك كار و كـردەوەى چاكەن خاوەنـهكانیان وا دەزانـن رزگاركەرى ئەوانن، بـهلام دەبیّتـه هـۆى تیاچـوونیان بـههۆى تیّكـهلبوونیان بـه ریا و خوشهویستى بو مەدح كردن له خهلكهوه و بەدەستهیّنانى مەنزیلەتى دونیایى به كار

و کرده وه ی چاکه و راستبوونه وه ی پله و پایه و خوشه ویستی بو ریزی خه لکی و مهیل بو پاداشت له لایه ن دروست کراوه کانه وه .

کاتیّك گهرانهوه بو لای خودا (عز وجل) بینییان کار و کردهوه کانیان پووچ بوونه ته و و به خویان نهزانیوه، چونکه پاداشتی کار و کردهوه کانی خویان بو دونیا پیشخست، بویه رسوابوون، رسوابوونیک که له وی به هه میشه یی ده مینیته وه، شتیکیان له پاداشتی کاروکرده وه کانی خویان نه بینییه وه، هه روه ک شه و که سه تینوه ی شوینی سه راب و ته یوتوز که و تووه.

خودای موته عال ده فه رمویّت: وه ك به سه رهاتیك ده رباره ی ئیبلیس دوژمنی چهه لا:
﴿ ثُمُّ لَایَنَهُ مُ مِّنْ اَیْدِیم مَوْنَ خَلِفِم وَعَنَ اَیْنَیم مَوَنَ شَایِلِهِ مُّ وَلا یَجَدُ اَکْتُرَهُم مُنکِرِیک الله الأعراف:
۱۷، گهر له قورئاندا له مه پسیفه تی ئیبلیس ته نها ئه م ئایه ته بوونی هه بوایه ئه وا پیویست بوو خه لکی خویان له ئیبلیس په نابدایه و لی به دوور بگرتبایه.

گهر سهرنجی خه لکی بده ی نه وه ت بن روشن ده بنته وه که زوربه یان له ریگه ی کار و کرده وه ی چاك و که می گرنگیدان به پاککردنه وه و پالفته کردنی کاروکرده وه کان بن خودا شهیتان بنیان دین، ههروه ک چن له ریگه ی خوشه ویستی بن مهدح و سهنای خه لکی روویان لی ده کات.

خه لکانیکی زوریش هه ن له ریگه ی گوناه و تاوانه وه شهیتان بویان دیت، به لام نیشانه ی فیتنه له ناو خه لکیدا جوراوجوره، زوربه ی خه لکی واده زانن که سیک به گوناه تووشی فیتنه بووه، به لام وانازانن که سیک به کاری چاکه تووشی فیتنه بووبیت، مه گه رته نه که مانیکی زور که م له نه هلی نوور و حیکمه ت و فیراسه ت و هوش و ژیری.

ئه وه ش: چونکه ئه وانه ی کاری چاکه ئه نجام ده ده ن و فیتنه ی کاره چاکه که یان خو شده و یت زور تر و زیاتره له وانه ی کاری چاکه ئه نجام ده ده ن و له فیتنه که ی ده ترسین، ئه وانه ی فیتنه ی کاری چاکه نازانن زور تر و زیاترن له وانه ی فیتنه که ی ده ناسنه وه.

ههندی کهس فیتنهی کار و پووچکهرهوهی کاروکردهوهکان دهناسن، بهلام پاشان ئارهزوو بهسهریاندا زال دهبیّت، ههشیانه دهزانیّت، بهلام چاودیّری کردن و گرنگی پیدانی کهمه و تووشی بیّناگایی دهبیّت.

بزانه، ئهو کهسهی کار ده کات و ئافهته کانی تیکدهری کاروکرده وه کان ده ناسیته وه و گرنگیدانی به نه نه نه نه نه نه خوی و کاره کانی ههیه، و بینداربوونه وه و سرپینه وه ی بیناگایی له گه لندایه، له گه لا نه وه شدا ترسی ههیه له ئافه ته کان، زور به زه جمه ت سه لامه ت ده بینت مه گهر که سین خودا سه لامه تی بکات، ئه ی ده بین حالی ئه و که سه چون بینت که نه زانی ده نوینیت و بیناگا ده بینت و ئاره زوو زال ده بینت به سه ریدا و پیناگا ده بینت و ئاره زوو زال ده بینت به سه ریدا و پینی خوشه به به ناو ئافه ته وه ؟

گشتگیری فیتنه و ترسهکهی:

لهم سهرده مهی ئیمه دا له هه موو لایه که وه داوای دونیا ده کریّت: به چاکه و به خراپه، ههر هه موو تووشبوونی فیتنه یه، بریه خوّت بپاریزه له فیتنه ی کاری خراپه و کاری چاکه، تاکو ئه وه ی به به به داراریوه به به به به توسط داوا. یا هه ول و لیبرانت بو وردبوونه وه له ئاویّنه ی بیر وه ک هه ول و لیبرانت وابیّت له کاروکرده وه کاندا، به لکو زیاتریش له وه، چونکه ئاره زووه کانی گوناه و خراپه و

حهزه کانی خواردن و خواردنه و پوشاك و بینا و سواری و هاوسه ری كردن و زیر و زیر و زیرو زالتر نیین له سه ر خاوه نه کانیان له حهزه کانی پله و پایه و ده سه لات و راستبوونه و می ریز و حورمه تی خه لکی بوت و به ده ستهینانی مه نزیله ت له لایان و قبوولا کردنی ئه مر و نه هییه کانت و را په پاندنی پیویستیه کانت له لایه ن ئه وانه و هه روه ها خوشه ویستی بو باشی و چاکی جیران و دوست و ناسراوانت له گه لات، هه روه ها مه دح کردنت لای خه لکانیکی چاکه خواز به چاکه کانت.

کهسیّك دهبینی دهتوانیّت زال ببیّت بهسهر حهزی گوناهدا و واز له گوناه دههیّنیّت و روو له كار و كردهوهی چاك دهكات، به لام له پالفته كردنی كار و كردهوهی چاكهدا لاواز و سسته، حهزی كارهكان زال دهبیّت بهسهریدا، بویه زوریّك له كاری چاكه بههیّن و توانینهوه ئه نجام دهدات، زور خوی تینوو دهكات و شهوان ناخهویّت، به لام ناتوانیّت زال ببیّت بهسهر حهزهكانیدا بو پالفته كردنی كار و كردهوهكان، "إنا الله وإنا إلیه راجعون" لهوهی بهسهرماندا داباریوه، ئیمه لهبهردهم ترسیّكی مهزنداین، ئیمه چهنده بیناگاین لهو ترس و ههرهشه مهزنه!

له فيْلِّي شهيتان و ئارەزووى نەفس خۆتبىياريْزە:

پاشان بزانه من نامهویت تو له ئه نجامدانی کاری چاکه سارد بکهمهوه، چونکه ههر کاری کاری خاکه سارد بکهمهوه، چونکه ههر کاریّك ئهمروّ ئه نجام نهدریّت سبهینی پاداشته کهی نابینیتهوه، به لنگو له فیّله کانی شهیتان و ئارهزووی نه فسی فهرمانکه ر به خراپه ئاگادارت ده کهمهوه.

فهزلی قورئان لهسهر که لام و قسهی مروّق وه ک فه زلّ و گهوره یی خودا وایه لهسهر دروستکراوه کانی، خودای موته عال ده فه رمویّت: ﴿ فَإِذَا قُرَأْتُ ٱلْقُرْءَانَ فَاسْتَعِدُ بِٱللّهِ مِنَ الشّيطانِ ٱلرَّحِيمِ ﴿ النَّحَلَ: ٩٨ .

ههروهها دهفهرمويّت: ﴿ إِنَّ ٱلشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوُّ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدَعُواْ حِزْيَكُهُ لِيَكُونُواْ مِنْ أَصَّكِ ٱلسَّعِيرِ اللَّ ﴾ فاطر: ٦.

ههروه ها ده فه رموينت: ﴿ وَمَا أَبُرِي نَشِيق اللَّه النَّفْسَ لَأَمَارَهُ اللَّهَ وِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّ إِنَّ رَبِّي عَفُورٌ رَحِيمٌ اللهُ إِلَا مَا رَحِمَ رَبِّ إِنَّ رَبِّي عَفُورٌ رَحِيمٌ الله عَفُورٌ رَحِيمٌ الله عَنْ الله عَنْ

ههروهها دهفهرموينت: ﴿ وَكَنْ اللَّكَ سَوَّلَتَ لِي نَفْسِي ﴿ اللَّهِ ﴾ له طه: ٩٦.

﴿ فَطُوَّعَتْ لَهُ، نَفْسُهُ، قَنْلَ أَخِيهِ فَقَنْلَهُ، فَأَصَّبَحَ مِنَ ٱلْخَسِرِينَ ﴿ أَنَّ ﴾ المائدة: ٣٠

﴿ قَالَ بَلْ سَوَّلَتَ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمَرًا فَصَبَرٌ جَمِيلٌ ﴾ يوسف: ١٨

﴿ وَلَا تَتَّبِعِ ٱلْهَوَىٰ فَيُضِلُّكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ أَنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ﴾ ص: ٢٦

﴿ وَمَنْ أَضَلُّ مِتَنِ ٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ بِغَيْرِ هُدَى مِن ٱللَّهِ إِنَ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّلِلِمِينَ ۞ ﴾ القصص: ٥٠

﴿ وَاتَّبَعَ هَوَنَهُ وَكَانَ أَمْرُهُۥ فُرْطًا ۞ ﴾ الكهف: ٢٨

﴿ وَكَذَّبُواْ وَأَتَّبَعُواْ أَهُوَآ عَهُمْ ﴾ القمر: ٣

له گهل زوریک له ئایهتی تر له دو ژمنایهتی ئیبلیس و زهمی نهفس و ئاره زوو.

پيداچوونهوهى نهفس

مروِّقْ چِوْن سەلامەتى خوّى لە ئافەت دەناسىتەوە:

وتم: من له خه لکیدا شتگه لیک دهبینم که هه مان نه نگی له خوّم دا بوونی ههیه، پیمخوّشه له نه نگی و ناته واوی رزگارم ببیّت، به لاّم نازانم نه فسم له و نه نگی و ناته واوییانه سه لامه ت بووه یان نه.

وتی: مروّق له نه نگی نه فسی خوّی گیّل و ویّله، به لام له ناسینی نه نگی و ناته واوییه کانی خه لکانی تر زیره ک و لیّزانه، نه نگی و ناته واوی هه موو خاوه ن پیشه کان و ئه هلی هه موو کاریّك له کاره کانی دونیا و دواروّژ به سووک ته ماشا ده کات، نه نگی و ناته واوی ئه وانه ی له ئاستی خوّیدان ده بینیّت و به سووک و که م ته ماشایان ده کات، له هه رکه سیّک ئه و ناته واوییانه ببینیّت زوّر لای گه وره یه ، به لام کاتیّک دیّت بو لای نه نگییه کانی نه فسی خوّی به گونج اویان ده زانیّت، وه ک ئه وه کویّرییّت و نه یان بینیّت.

ئه و له و نه نگییانه دا پاساو و بیانوو بو خوی ده هینیته وه، به لام شه و پاساو و بیانووانه بو خه نکانی تر ناهینیته وه، ئه و له داواکردنی پاساو بو خوی زور زیره که، به لام له داوای پاساو بو که سانی تر زور گیل و گهمژه یه، له ناخیدا شتیك به رانبه رهاوه له کهی هه لاه گریت که پییناخوشه خه لکانی تر شه و شته له ناخیاندا به رانبه ربه شه و حه شار بده ن گه رهم مان نه نگی و ناته واوی لیوه ببینن.

گهر نهنگییه یان هه آلهیه یان خلیساکان و تیکهوتنیکت بینی خوّت بخه جیّگهی ئهو، پاشان سهرنج بده چوّنت پیخوشه پیشوازیت لیّ بکریّت گهر یه کیّك شهو کارهت لیّ ببینیّت که شهو کهسه شه نامیداوه، توّش هه مان شت له ناخی خوّتدا بهرانبه ربه شهو بشاره وه، چونکه شهو کهسه شهو شته ی ده ویّت له تو که تو له شهوت ده ویّت.

ههر به و جوّره گهر چاکه یه کت له که سیّك بینی و ویستت فیّری زانستی سه لامه تی ببیت له حه سه د یی بردن به رانبه ری.

تو ههمیشه کهسانیّکت لا باش و چاکه که بو ههله و تیّکهوتنهکانت پاساو و بیانوو دهیّننهوه، گهر نهشتوانن پاساو و بیانوی بو بدوّزنهوه کارهکهی توّیان پی ناخوّش بیّت و بیشارنهوه، له کاتی کاره چاکهکانی توّدا خوشحالی روویان تیّبکات، گهر خوشحالیش نهبن به چاکهکانت دلتهنگ نهبن.

تۆش له كاتى ههله و تىكەوتن و له كاتى چاكەدا هەر بەو جۆرە بە بۆ ئەوان، گەر بەو جۆرە بوويت ئاوات مەخوازە بۆ تياچوونى نىعمەتىك لە دىندا يان لە دونيادا - خودا بە يەكىنكى بەخشى بىت، پىتخۆش نەبىت هىچ كەس لەسەر ياخىبوون لە خودا بەردەوام بىت، پىتخۆش نەبىت هەللە و خراپەكانىدا پەردەى لەسەر لابەريت، گەر ئەم كارانەت بە دلا ئەنجامدا حەسوودى -بە دىنى يان بە دونياى - لە ناخى تۆدا دەردەچىت.

زانستی سه لامه تی به ییداچوونه وه و یشکنین:

بزانه حهسوودی و گومانی خراپ و بوغز و کینه پیشی تو دهکهویت بو گهیشتنه ناخ و ویژدانت، بویه پیداچوونهوه بکه به کاریکی پیویست، ههمیشه و بهردهوام له

هه لويسته کردندا به، وه ک پيشين ده فهرموون: باوه پدار هه لويستکه ره و وه ک کوکه ره وه ی دار و چيلکه نبيه له شهودا.

بۆیه بوهسته و به چاویکی پر له سهرنجی تیژهوه له ناخی خوت بروانه، چاویک که بینینه کهی پهرده و تاریکییه کان ده بریت، گهر کاریکی باشت بینی حه مدی خودا بکه، و برو و بهرده وام به، گهر خراپهیه کت بینی و به باشیی پیداچوونه وه چاره سهری بکه و له ره گوریشه ده ریبهینه، چونکه نه و که سهی هاتوته ناو ماله که و موله تی وه رنه گرتوویت (۱) خوی تیادا حه شار ده دات، گهر تاریك بوو تو هه ستی پی ناکه یت و نایبینییه وه، مه گهر چرایه کت له زانستی روش نکه ره وهی روشین به ده سته وه بیت، همروه ها شاره زایی و لیزانینیکی وه هات له لا بیت بتوانیت بیگریت و له و شوینه ده ریبه پنیت که چووه ته ناویه وه، شوینیک که ناتوانیت له سهری ئارام بگریت و بینوانایه به رانبه ری.

گەر ئەمەت ئەزموون بكردبايە دەتزانى ئەوەي من بە تۆي دەڭيم ھەر بەو جۆرەيە.

کهسیّك دیّته ناو مالهکهتهوه بهبی مولّهتی تو، کهسیّکه ئهگهری ههیه شویّنه که ویّرا بکات، گهر خهمساری و گویّپینهدانی له تودا بینی شویّنه که ده کات به مهنزلّی خوّی، و کاره کانی ده گریّته دهست و دهست ده گریّت بهسهر ئازادی ماله کهتدا، ههروهها بهسهر حهیا و حورمهتیدا، گهر بهرههلستکاری له تو بینی، به لام به شیّوه یه کی لاواز ئهوا خوّی بزر ده کات و چاوه روانی کاتی بیناگایی و ههله و سستی توّیه، گهر ههلیّکی بو

٬ مهبهستی بهو کهسه نهفسی خوّیهتی، چونکه له کوّتاییدا باسی نهوه دهکات که دهبیّ نهو نهفسه لهو شویّنه خراپانه بکیّشیّتهوه، نهگهر نه، تیادهچیّت.

ره خسا ئەوەى تۆ چاكت كردووە ئەو لىتى ويران دەكات، تىبگە گەر دەتەويت تىبگەى، ئامۆژگارى خاوەن ئامۆژگارىيەكان وەربگرە گەر ئامۆژگارى وەردەگرىت.

گهر کۆچت بکردبایه به گرتنهبهری هۆکاره کانی سهفهر، تا ئهوپهری دووری دوور بکهوتبایتایهوه، لهو پیناوه شدا ههموو ده گمهنیکی مالا و سامهنه کهت ببهخشیبایه، ئهوا ئهوهی بهدهستی ده هینیت زوّر زیاتره لهوهی بهختت کردووه، توّ له روّژی دواییدا له ترازووی کار و کردهوه کاندا خیریکی زوّرت به راستگویی له پیداچوونهوه و خهریکبوون پینیهوه ده بینییهوه، بهر لهوهی شیرینییه کهی سارد ببیتهوه، ئهوه بهخشینیکی مهزنه له بهخششه کانی خودای موته عال، خودا خه لکانیکی تاییه تی پی ریزدار کردووه، و نیعمه تی مهزنی به سهردا داباراندوون، چونکه مهزنی نیعمه ت به پینی بری پیویستییه. تهماشا بکه بزانه پیداچوونه وه تی ندفس و کاروباری خوت کردووه، چاکه و بهرژه وه ندچیت نهوا ده روات بو روژی دوایی.

پيداچوونهوه بنچينهى ئاكارى دروسته :

بزانه، من زور باسی پیداچوونهوه بو تو و بو خوم ده کهم، چونکه بوم ده رکهوتووه چهنده مروق ناچاری و پیویستی به پیداچوونهوه ههیه، گهر پیداچوونهوه پهیوهست ببیت به شتیک له خیر نهوا به نهندازهی نهو پهیوهستبوونه خیری تیدایه، نه گهر نه، تییدا نییه..

وازهیننانی نه فست له پیداچوونه وه وه هه وه که سه وایه هوگری له گه لا دوژمنه که ی وازهیننانی راده ستی کردووه، نه وکات نه فست تیاده چیت و تو هه ستی پی ناکه یت.

گەر گوپتنەدا بەرەي مىن بە تىزى دەڭپم ئەوا زۆرتىرىن يپويسىتى تىز لە نوپىۋە فهرزه کاندایه، پاشان ئهوانهی بهدوایاندا دین، ههر بهو جوّره تهواوی کاروباره کانی ترت.

گهر لهوانه بوویتایه پیداچوونهوه به کار و بارهکانیاندا دهکهن ئهوا دهتزانی چی رووي له تۆ كردووه له پهشيماني و حهسرهت، بهوهي يېداچوونهوه له نوێژي فهرزدا لـه تۆ جيابووەتەرە، نازانى ئىمامەكەت چى بۆ خويندوويت، نازانىت ئايا تـۆلـە نوپـژى فهرزدای یان له نویّژی سوننهتدای، ئایا له نویّژدا بووی یان له ناو کاریّکی تردا، بهلام تۆ بە روواللەت گواپە ئاخافتن لەگەل يەروەردگارت دەكەي.

گهر تو به دوو گونت گونت بو ئیمامه کهت گرت و به وهستانت خشوع رووی لی ز كردىت، دلت خالى كردەوە بۆ گونگرتن لەوەي ئىمامەكەت لە كەلامى سەروەردگارت ده يخونننت لهناو نونزي فهرزدا، كه هيچ شتنك به ئهندازهي نوندي فهرز واجتر نييه لەسەرت، بەلام كاتىك لە يىداچوونەوە تەواو بوويت ئەوەي بۆمان وەسف كرديت لە تۆ دەركەوت، ئەوا تۆ وەك ئەو كەسە وايت كە لە نوێژەكەدا ئامادە نەبووبێت، بەھۆي نهبووني ينداچوونهوه به نهفسدا له نونژه کهدا.

لهوانهیه ئهوهی که دل تبایدا ئامادهیه و دهیژنهویت سههوی تیدا نه کهی، گهریت بوتریّت: ئایا یی تخوّشه نویّژه کهت وهك جاران پر له بیّناگایی بیّت و سهدههزار دینارت يي بدريت به دلنياييهوه دهليّي: نهخير.

بۆیه ئیستا گرنگی بهو پیداچوونهوهیه بده به ئهندازهی ئهوهی دهیزانیت له پیویستی تۆ بەو يېداچوونەوەيە، چونكە ھەر ئەوەندە تەمەن بۆ تۆپە كە تېپدا بېدارى، بېدارى تۆ: بریتییه له ینداچوونهوهی ئهوهی قازانجت یندهگهیهنی و نزیکت دهکاتهوه، رویشتن بو لای ئهمهش له ریّگهی ئهقلهوهیه، بهده رله ئهوه بریتییه له بیّئاگایی و سههوکردن که سهرده کیّشن بو حهزیّك دلّت دیّنیّته کولا، لهوهشدا تو لهگهلا نهفسی فهرمانکه ربه خراپه و ئارهزووی گومراکه رله ریّگهی خودا ته با بوویت، ئهو ئارهزووهی خهلّکی له ریّگهی خوشه ویستی دوورده خاته وه، لهوهشدا دوژمنی چهپهلا -که هیچ ههلیك له دهست نادات - زالا دهبیّت بهسه ردلدا، دوژمنیّك که وه خویّن به جهسته دا جاری دهبیت، ئهو و دهسته کهی تو دهبین و تو ئهوان نابینی.

مالیکی کوری دینار ده لیّت: دلّی چاکان به کار و کرده وه ی چاکه دیّنه کولّ، به لاّم دلّی خراپه کاران به کاروکرده وه ی خراپ دیّنه کولّ، بوّیه ده ستبکه به پیدا چوونه وه لاّی خراپه کار و کرده وه کاندا، گهر له گهل ناباشیّکدا بوویت چاکی ده که ی و خوّتی لیّ لاده ده یت، گهر شتیّکی ترت بینی حه مدی خودای له سهر ده که ی، گرنگی دانت به وه زیاده یه که بو تو و مایه ی نزیک بوونه وه ی زیاتره.

گهر گرنگیدانت به پیداچوونهوه تیدا بوو، بزانه نیعمه و نزیکییه بو تو له مهزنترین نیعمه ته کانی خودا، نیعمه تی خودا له ههموو که سیک زیاتر پیویستی به هاوه لئی کردنی باش و چاکه، ئه و نیعمه تانه ی کلیلی گه نجینه کانی ره همه تی خودان، داوای زورتر و زیاتری نیعمه ته کان بکه به شوکرکردنی خودا، ته نها که سیک که ده بیت زور خراپ مامه له ی له گه لا بکه یت نه فسی فه رمانکه ره به خراپه، خراب بوون له گه لئی بریتیه له به گوینه کردن و سهرپیچی لینکردنی، چونکه له سهرپیچی کردنی نه فسدا رازیبوونی خودا هه یه.

گوي نهدان به بچووك ده پخاته ناو گهورهوه:

وتم: ئەھلى ويست كين؟

وتى: ئەو كەسەيە كە نەنگى و ناتەواوى خۆى بە كارىكى نافىلە تەماشا ناكات.

وتم: پارێزگاري له زمان چييه؟

وتى: بيدەنگى.

وتم: كەنارگىرى و خۆلادان لە قسەكردن چىيە؟

وتی: وازهیّنان له ناوهیّنانی نهنگی و ناتهواوی نهو کهسهی گهر ناوت هیّنا هیوا و رجای پاداشتی له خوداوه لیّ بکهیت، بو نهوهی نهو ناوهیّنانه دهرتنه کات بو باسکردنی نهنگی و ناتهواوییه ترسی سزات ههبیّت لهسهری، نه فست لهم دهروازهیه وه زوّر به توندنی رابگره، نه وانه ی لهسهر نهمه داوای ریّنموونیت لیّ ده کهن و نهوه یان دهویّت که تو ده تهویّت ریّنموونیان بکه.

بهنده له دهرگای گوی نهدان به کهم شهیتان لیّی دهچیته ژوورهوه، ئهوهش دهبیته هوی کهوتنه ناو گوناهی گهورهوه، گوینهدان به کهم ئهو بنچینهیه زوّری لهسهر بینا دهکریّت، بوّیه سهرهتاکهی بریتییه له خوّکهناردان، پاشان دهبیّت به کرانهوه، پاشان له کرانهوه بوّ زوّرتر لهوه، توّ به خوّت نازانیت کاتیّك خوّت دهبینیهوه له شویّنیّکدای که پیّت ناخوشه خهانکانی تر تیّیبکهون، بوّیه له دوورکهوتنهوه له کهم و زوّر رزگارت دهبیّت.

به هیزترین که س له سه رئه مه و خاوه نی راستترین هه ول و لیبران نه و که سه یه گه ربریاری ده ستبه کاربوونی دا بروات له سه ری و خاوبوونه و ه رووی لی نه کات، لاواز ترین مروّق

لهم مهیدانه دا لاوازترین ههول و لیّبرانی ههیه، ئهوه ئهو کهسهیه بریاری کوشش ده دات و پاشان بریاره کهی هه لله وه شیّته وه، بوّیه ناتوانیّت بریاره کهی تیّپه ریّنیّت.

ئەمە ئەو كەسەيە شەيتان و ئارەزوو و نەفس يارى پى دەكەن، لەلاى ئەوانە رىزىكى نىيە، بەھۆى زۆرى زانيارىيان بە ھەلوەشاندنەوەى برپيارەكانى و كەمى بەكارھىنان و بەكرداركردنيان، خاوەن ھەول و لىنبرانى مەزن خەلكە مەزنەكانن لە ھەر نەوەيەكدا.

٦٥

نزیك له تهوبهوه و دوور له تهوبهوه

صدقى يەشيمانى و نيشانەكانى:

كيّ له ههموو كهس بو قبوولي تهوبه رجاي زورتره؟

وتی: ئهوهیان که له ههمووان زورتر دهترسینت و له ههموویان زورتر پهشیمانی رووی لینکردووه لهسهر ئهوهی لینی وهشاوه ته وه، ههروه ها له وه ی که خودا له شهو بینیویه تی لینکردووه لهسه و خراپه و تاوان، تینکه لیکردنی خراپه به چاکه و بیناگایی دوورودرین و بهرده وامی پشتهه لیکردن، ههروه ها نهو که سه یه که له ههمووان زیاتر که نارگیری و ناگاهی هه یه له وه ی رووی لین ده کات، گهر له ههموو نه مانه دا یه کسان بوون، شهوا نهو که سه یا که له ههمووان زورتر هه ولا و کوشش ده کات له کاردا.

چونکه نیشانهی صدقی پهشیمانی لهوهی ئهنجامیداوه له گوناه بریتییه له: زوّری ئاگاداربوون لهوهی ماوه ته هه له ته ته مه ن و به رده وابوون له گویّرایه لئی به هه ول و تیکوشان، به که مزانینی زوّری گویّرایه لئی، و به زوّرزانینی که می نیعمه ت، له گه لا نهرمی دل و پاکی و بینگهردی و به رده وامی له دلته نگی تیایدا، و زوّری گریان و خوّدانه ده ست خودا له هه موو کاروباره کاندا، و خوّدارنین له پال هیّزی خودادا له هه موو هه ول و هیّزی کی خوّت، پاشان ئارام گرتن له سه ر حوکمه کانی خودا عز وجل و رازیبون له خودا له هه موو شه و حوکمانه دا و خوّراده ست کردن بو هه موو فه رمانه کانی.

هه له لهسهر ریگهی تهویه و ده رئه نجامه کانی:

پێی وتم: زانیت له کوێدا هه ڵهت کردووه: گومانی باشت به نه فسی خوّت بردووه، نه فست خوّی له پلهی چاکه کاراندا داده نێت به پێچهوانه بوون له گهل رێگه و رهوگهی ئهوان، به بێ ئهوهی له سهر کاره خراپه کانی سهره کوّنه ی بکهیت، ههروه ها به بی ئهوه ی ده مکوتی بکه ی له بانگه شه ی کار و کرده وه ی راستگویان.

گومانی خراپت برد به کهسانی تر، ئهوانت له پلهی خراپه کاراندا دانا، چونکه شانوشکوّی خوّتت لهبیرچوو، و خوّت یه کلاکرده وه بوّ ته ماشا کردنی نه نگی و ناته واوییه کانی خه لکانی تر.

که نهمه بریتی بوو له کار و کردهوه و ره فتاری تو سزا درایت به وه ی چاوگهی ره همه ت و به زهیی له دل کویربوویه وه و رووباری بیناگایی و دلره فتی له ناویدا ته قییه وه ، پیتخوش بوو به چاوی که م و سوك و بی به زهییانه ته ماشای خه للکی بکهیت، له گهل نه وهش ویستت نه وان به چاوی مه زنی و هه یبه ت و ره همه ته وه سه رنجی تو بده ن هه ر که س له وان له سه رئه وه له گهل تو ته بابیت نزیکی و خوشه ویستی پی ده به خشودان به به و کاره ت دووری و خه شم و تووره بوونت له خوداوه به ده هم رکه س سه رپیچیت لی بکات له وه دا دووری و رق و کینه ی به سه ردا داده بارینی، توش به و کاره ت دووری و خه شم و توره بوون له خوداوه دروینه ده که یت.

له ههموو ئهوانه دا هیوا و ئاواتت دریّژ ده کهیه وه، روّیشتنت لهسه ریّگهی "تسویف-دواخستن" و پیّپله کانی سه رگه ردانی له لا خوّش و شیرین بووه، حهزی نه فست گری سه ندووه و هه لیّه کردن دلتی داگیر کردووه، بوّیه حهزت بوّ دونیا زوّر مهزن بووه، و نەفست بۆ لاى حەزەكانى —وەك ئەسپىنكى سەركەش- چەپۆكان دەكات، دلات لە خۆى نامۆبوو، ئەوەش وايكرد شىرىنى گرتنەبەرى رىڭگەى دوارۆژ نەبىنىتەوە.

دلّت لهسه ریّگهی سهرگهردانی سهرگهردان بووه، ریّگهی رزگاریت لی تیکچوه، چووه ته ناو پهردهی گوناهانهوه و هوّگری پیّیان پهیداکردووه، حهزت به بوّنی گوناهه، بهوهش گهیشتییه یاخیبوونی تهواو، بوّیه بانگهشهی شتیّك ده کهیت که تو خاوهنی نیت، و دهست بو شتیّك دهبهی مهرامه کهی له کهسانی وه ک تو زور دووره.

پاشان ئهوه تۆی هه لنا تا بۆ غهیری خودا قسان بکهیت، ته ماشای شتنك ده که ی مافی تۆ نییه، كار بۆ غهیری خودا ده کهی، بۆیه فریو تخوارد و خۆت روو به رووی ترس و هه په هه كرده وه به هۆی گومانی باشت به نه فسی خۆت به بی ئهوه ی به خۆت بزانیت، تووشی هه لنان بوویت بی ئه وه ی ناگات له خۆت بینت، بۆیه به ری كاره كانت بوو به پیسی و تاوان و غهش و فیل و خیانه ت و مه رامیكردن و خراپه و وازهینان له نه صیحه ت، تۆ له هه موو ئه مانه دا وا نیشان ده ده ی هیچ كام له وانه له تودا نییه.

ههر کهس ئهمه سیره و سلوکی بیّت له خوداوه شتیّك رووی لیّ ده کات که حسابی بو نه کردووه و بیری لیّ نه کردوّته وه.

ئهی ههژار، گهر کهمترین ترست ههبوایه ئهوا وهك دایكیّکی جگهر سوتاوی پر له خوّشهویستی بهسهر گوناهه کانتدا دهگریای، بهسهر نهفستدا دهگریای وهك گریانی ئهو کهسهی مردوو دهلاویّنیّتهوه، ئهمهش بههوی دابارینی شوومی ئهو گشته گوناههی توّی دایوّشیوه.

تۆ شايستەى ئەوەى ھەموو ئەھلى ئاسمانەكان و زەوى بەھۆى گەورەيى بەلاكەتەوە بۆت بگرين. تو شایسته ی به وه هه موو دروستکراوه کانی خودا ته عزیباری و سه رخوشیت لی بکه ن، چونکه له دین بیبه شهرویت، و ناسینی خودات به شوومی گوناه لی وهرگیرایه وه، بویه زهلیلی یاخیبوون زال بوو به سه رتدا، و ناوت له دیوانی یاخیبوان جینگیر کرا، و ئه هلی ته قوا له تو نام و بوینیان لا دروست بوو، مه گهر که سانیک هاو شیوه ی تو بن.

ئهوانهی تهنها خودایان ویست ریگهی خوشهویستیان بو ئهو گرتهبهر، ریگهی رزگاریان بهده ستهینا، تو به ریگهیه تردا جیا له ریگهی ئهوان ههنگاوت ههلگرت، بویه رووبه رووی شه کهتی بوویه وه کاتیک سهرپیچیت له ریگه کهی ئهوان کرد بوریگهیه کی تر، له ئازاری ئهوهی تووشت بووه هوشت لهده ستداوه...

نموونهی ئهم هۆکارانه که رینگه کهی تو له ئامیزی ده گریت دهبنه به به لگه بو زیانو مهندی دواروژ، پهنا ده گرین به خودا، له ئهو (سبحانه) داوای لیبوردن و نزیکبوونه وه له چاکه کاران ده کهین، ئه و (سبحانه) "لطیف و خبیر"ه.

مهعريفه بهبي كاروهسيلهيه بوكار

وتم: تۆ ناترسیت ئەم مەعریفەیە ببیتە بەلگە لەسەرت؟ خەریکبوون بە وەسفى ئەم مەعریفەو، فیل و فریودانیکی دوورودریده له شامیتانهوه و ریبرپینهوهیا له سوود و قازانجه کهی؟

وتی: هاوار بو شه و بیشهرمییه، هاوار له بیناگاییه وهسفکهره کهی له جوانکهرانیه تی نهمه بهراورد به کهسیکی تیرهاویش که تیره کهی دههاویشت و دهدات له و شوینهی به نامانجی گرتوه، نارامی و ناسایش بو کهسی یه کهم حمرامه، ترسیش فهرزه لهسهر ههر کهسیک باوه په خودا و روژیی دوایی و به نین و ههره شه ده هینیت.

ئه وهت زانی ههنگاوهه لآگرتن بو لای خودی خوشه ویستی و گرنگی پیندانی باشترین کاریکه بو خاوه نه کهی، و به سوو د ترینه بو ئه و له ته نها وه سفی خوشه ویستی، چونکه ئه و که سهی داوای خودی قازانج و سوود ده کات و ههنگاوی بو هه لاده گریت وه ک ئه و که سه نییه ته نها به شان و بالی خوشه ویستیدا ده خوینی و وه سفی ده کات، من به ناچاری سه رقالی وه سفکردن بووم، چونکه نه فسی خوم بینی له ده ره وه ی هه ردووکیانه وه، بویه به مه عریفه ی وه سفکردنی خوشه ویستی و هیدایه ت بو لای بینیاز بووم، به هیوای ئه وه ی به گهیه نیت به خودی قازانجه که ی و هیدایه ت بو لای، بینیاز بووم، به هیوای ئه وه ی به گهیه نیت به خودی قازانجه که ی و هیدایه ت بو لای، خودا له سه رئه وی ده ی لای، ناخماندا شاردومانه ته وه یارمه تیده ره.

يوختهى زانينهكان:

بهنده له نيوان نو ترسدايه:

یه کسه میان: بترسی و داوا له خودا بکات و بوی گهردنکه چبینت: تاکو شان دانه دات له سه ر چاکه کانی خود ادا خوی که به زول م و زور -له ناو به نده کانی خودادا خوی پی ریزدار ده کرد.

دووهم: بترسینت له کوفری نیعمه ته کان که به هزیانه وه له خونی باییبووه و لوتبه رزی ده نوینیت و سهرقالبووه به خوشییه کانییه وه و شوکری له بیرچووه ته وه.

سێيهم: ترسى هه لنّنان (الإستدراج) به نيعمه ته كانى هه بيّت.

چوارهم: ترس له خودا، بهوهس سبهینی له خوداوه سهرئه نجامین رووی لی بکات که به بیریدا نه هاتبوو، له و گویز ایه لیانه ی که رجای پاداشتیان لی ده کات، ههروه ها له و گوناهانه ی که نه و نایزانی و نهیژماردوون.

پێنجهم: ترس لهو گوناهانهی ئهنجامی داون، و لێیان دڵنیا بووهتهوه لهوهی له نێوان ئهو و خودای موتهعالدایه.

شهشهم: ترس له ماف و حهقى خهلكى لهسهر ئهو.

حەوتەم: ترس لەوەى نازانيت ئەو برە لە تەمەن كە ماوە چى تيدا ئەنجام دەدات.

ههشتهم: له پیشخستنی سزای گوناهان و تولهی خودایی بو دونیا بهرله مردنی برسیت.

له گوناه خوّت بپاریزه چونکه شوومییه کهی له مروقه وه نزیکه، و تاریکییه کهی چر و خهسته، له چاکهیه ک خوّت بپاریزه که له ریّگهی صالاحان دوورت دهخاته وه، خوینه ری قورئان به بی مه عریفه له خوبه زلزانینه وه به سهر به نده کانی خودادا و منه ت کردن به سهر خودادا – سبحانه و تعالی – به چاکه کانی زوّر نزیکه، ئه و چاکانه ی گهر خودا ئه و بداته ده ستیان سهرئه نجامه کهی تیاچوونه، ئه و زوّر نزیکه ئه وه ی خودا له به نده کانی داوای ده کات له گوی پایه و قه درزانی و به مهزن زانین و شکومه ندی دانه پال ئه ویش بو نه فسی خوی لیّیان داوا بکات.

خویّنهری(قورئان) بی فیقه سهلامهت نیبه له خراپه کاری بهرانبهر بهنده کانی خودا، ههروهها سهلامهت نیبه لهوهی داوایان لی بکات دان به چاکه کانیدا بنین و ئهوهی بریاره له نه فسی خوّی به خودای ببه خخشی به وانی ببه خشیّت.

خودای موته عال داوا له ئه و ده کات: خوی بو نه و جوان بکات، و نه و بپه رستی و کاره کانی ته نها بو نه و بیت، به لام نه و هه موو نه و کارانه ی به دروستکراوه کانی خودا به خشیوه.

مهدح و زهم

جیاوازی نیوان ریا و خوشهویستی بو مهدح و رقبون له زهم:

وتم: ئهو پیاوه ده لنّیت: ئهو لهو که سانه یه به کاره کهی پاداشت و شوکری له خه لنگی ناویّت، ئهو به کاروکرده وه ی چاکه به ناوبانگه: به نویّژ، به صه ده قه کردن، به روّژوو، شتانی تریش، که سانیّک مه دحیان کرد زوّر پیّی گه شایه وه و دلّی پیخوی بروو، که سانیّکی تریش زهمیان کرد زوّری لا ناخوش بوو و پیّی بیزار بوو، هه تا له ناخه وه هه ستی گوران به رانبه ر هه ردوو ده سته که ده بینیّته وه، چوّن نیه تی ئه مه و خوشه و یستی بو حه مد و سه نای خه لنگی و پیناخوش بو زه می خه لنگی ده ناسریّته وه؟ که سی ریابازیش مه دح و سه نای خه لنگی ییخوشه و رکی له زهمیان ده بیّته وه.

وتی: واجب نییه لهسهر خه لکی مهدح و سه نای باشی خه لکیان پیناخوش ببت، واجبیش نییه لهسهریان زهمکردنیان پیخوش بیت، چاکه شه نه نهام به به به به نان شه نهامی نهده ن، گهر شه و کاره له شه وانه وه بو مانایه کی خراب و تیکچوو نه بیت، چونکه که سی ریاباز به کاره کهی مهدح و سه نای گهره که و خوشیده و بیت و رکی له زهمی خه لکی ده بیته و بین که بین که بیت و ده بیت و بیخوش بیت و رهمی پیخوش بیت.

زۆرىنەى صادقان مەدح كراون و سەنا لەسەريان ھەبووە، ئەوەش ھىچ زيانىكى بەوان نەگەباندووە.

جیاوازی نیّوانیان: کهسی ریاباز ویست و هیوای له کارهکهیدا پله و پایهی دونیا و مهنزیله که دلی خهر که که دونیا و مهنزیله که دلی خهر که که کاره کهی به نیمت و ویستی خوّی تیّکداوه، به و کاره کهی ریاکارانهی ئهوهی دهیهویّت بهدهستی بهیّنیّت یان بهدهستی نههیّنیّت، لهسهر کارهکهی حهمدی بکهن یان حهمدی نهکهن، زهمی بکهن یان زهمی نهکهن.

جگه له کهسی ریاباز زهمکردنه کهی پیناخوشه به هوی نه و حاله ته ناپه سه نده ی له زهمکردندایی ه وه به بهربوونه وه له به بهرچاو خه لاکی، بوغز و رقبی نیمانداران، و هاوشیوه کانی نه مانی باش و قسمی جوانیشی خوشده ویت به هوی مانای داپوشین و ستری خودا بو نه و له گوناه و خراپه کانی، و ههروه ها به هوی نه و هیروا و رجایه وه که له سه نای باش و قسمی جوان و خوشه ویستی خه لاکی و سوز و به زه یی نه و از و به زه یی نه و ناز و سووربوونی نیه ته کهی له سهره تای کاره که داید، باوه و و سوربوونی نیه ته که له رووی پاکی خودای موته عال به تاکوته نه ایی، به وه ی هم به مه به سازی پاداشتی دوارپوژ، جا حه مدی بکه نیان زه می بکه ن، خوشییان به ده سورت یان رقیان لینی بینت.

ترس له وهرگهرانی نیهت:

لهوانهیه باوه پی که سه که له کاتی ئه نجامدانی کاره که دا ویستی دوارو ژ بینت، به لام دواتر کهم کهم ده گویزیته وه بو ویستی دونیا، ئه وه ش چونکه ئه و باوه په شتیکی نادیاره، خه لاکی به گشتی زانست و گرنگی پیدانیان پینی نییه، بیناگایی و سه هو کردنی زوریان له مه په نه و کاره ههیه، ده بوا گرنگی پیدانی باوه په و باوه په و نیمته زور زیاتر بوایه له گرنگی پیدانی به کار و کرده وه زاهیرییه کان، چونکه

سهرئه نجامه کانی کار و کرده وه زاهیریه کان جهسته ناتوانیت و هریان بگیریت و له حالی خویان بیانگوریت، به لام نیهت له تیکچوون سه لامه تنیه، با له سهره تاشه وه صادق و دروست بووییت، به وه ی له باشترین باریه وه بگوریت بو خرایترین و

پنغهمبهر ریگی دهفهرمونت: ((کار و کردهوهکان به نیهتن، ههموو کهسینکیش نهوهی بو ههیه که نیهتی لینهینناوه)) (۱)

ناشيرينترين بارنك كه دەكەرنته سەرى، خراپتريننك بۆ كارى خاوەنەكەي.

کار و کردهوه کان به نیهتهوهن و له نیهتهوهن، بهنده له ههموو شتیک زیاتر ئاتاجی نیهت و ناسینی تیکچوونییهتی، چونکه کار و کردهوه کان به دروستیی نیهت دروست دهبن، و به تیکچوونی نیهت تیکده چن، ههموو نهوهی ئیمه باسی ده کهین بریتییه له وهسف بو کردار، بو حهقیقه و دروستیی نیشانه گهلیکی تر ههیه جیا لهمه ی ئیمه باسمان کرد.

ههموو کار و کردهوه کان دوو کارن: کاریک که نیمت تیایدا زاله، لهگها کاریک نیمت تیایدا زال نییه، کارکردن له غهیری گویزایه لی خودا و سوننه تی پیغهمبهره کهی نیمتی تیدا زال نییه، ئهوهی نیمتی تیدا زاله بریتییه کارکردن به گویزایه لی خودا لهسهر ره وگهی سوننه تی پیغهمبهر ریس که که لکیش لهمه دا دوو پولن:

پۆلێك كه دەزانن نيەت چييه و دەيناسنهوه، لهگهل پۆلێك كه نازانن نيەت چييه و ناىناسنهوه.

ا أخرجه البخاري ومسلم.

ئەوانەش كە نيەت دەناسنەوە دوو پۆلن:

پۆلیک رووانین و وردبوونهوهیان بو نیهت تهنها لاف و گهزافه و خوزگه و ئاواته، لهگهلا پولیک که له نهفسی خویان لهمه پنیه نیمته کانیان دلانیا نین، ئهوان تهنها بیر لهوه ده کهنه وه چهنده له ترازووی خودادا کار و کرده وه کانیان وه رده گیریت، ئهوه ش بریتییه له میحنه ت، میحنه تی نه فست.

واجبوونی وردکاری له چاودیری دلدا:

ههندی که س وا دهزانی حه مد و سه نای خه لاکی پیناخوشه وه ک خه مخوریه ک بو کاره که ی و ترسان له فیتنه ی پیخوشبوون، بویه لاناکاته وه به لای خهیال و گومانی خه لاکیدا، چونکه زوربه ی گومانه کانی خه لک به و جوره نییه که گومان ده به ک و بیری لیده که نه و استه قینه ی صدقی شه و گومانه وردده بنه وه له کاتی شاشکرابوونی.

با بهنده پیداچوونهوهی نه نه نهی خوّی بکات گهر سهنا و مه دحی کرا یان زهمی کرا و دایانه پالا شتی ناپه سهند، گهر مه دح و سهنای بو مانای ئه وهی و تمان له داپوشین (ستر) و رجای سهنای باش و قسهی جوان پیخوش بوو، وه ك ئهم ئایه ته پیروزانه: ﴿ وَاَلْقَیْتُ وَ رَجَایَ سَهنای باش و قسهی جوان پیخوش بوو، وه ك ئهم ئایه ته پیروزانه: ﴿ وَاَلْقَیْتُ مَا اَلَّهُ الله العنكبوت: ۲۷ - و تی: پاداشته که سهنای باشی خه لکه بوّی، هه روه ها: ﴿ وَاَجْعَلُ فِي اللَّهُ اللهِ الله الله الله و چاك، هه روه ها: ﴿ وَاَجْعَلُ فِي لِسَانَ صِدْقِ فِي اللَّهُ اللهِ الله و چاك. هه روه ها: ﴿ وَاَجْعَلُ فِي لِسَانَ صِدْقِ فِي اللَّهُ عِنْ اللهُ ﴾ الشعراء: ۵۸- و تی: سهنای باش و چاك، هه روه ها: ﴿ وَاَجْعَلُ فِي لِسَانَ صِدْقِ فِي الْلَّهُ فِي اللَّهُ عِنْ اللهُ و چاك.

پێغهمبهر (ﷺ) دهربارهی پیاوێك كارێك ئهنجام دهدات مهبهستی رووی پاکی خودایه و خهڵکی لهسهری مهدح و سهنای دهکهن، فهرمووی: ((ئهوه مـژدهی پێشـکهوتووی باوهږداره))(۱)

ههروهها لهسهر ئه و بهنده ی گهر خودا خوشیویست، ده فهرمویّت: ((له دونیا دهریناکات تا گویّیه کانی پر نه کات له وهی پییخوشه)(۲)

ههروهها ئه و فهرموودهی که دهفهرمویّت: ((ئیّوه شایهتهکانی خودان له سهر زهوی)) (۳)، ئهمانه و هاوشیّوهی ئهمانه له کیتاب و سوننهدا.

گهر سروره کهی بهوهی باسی ده کهن شو کربیّت لهسهر ئهوهی خودا دایپوّشیوه له ئهودا و حهمد بیّت بوّ خودا بهوهی خودا گیّراویه تی لهوانهی به نیشانهی خیّر باس ده کریّن، ئهو سرووره سروریّکی خراپ و تیّکچوو نییه، بهلکو شوکر و داوای زوّرتر و زیاتره.

نیشانهی سهلامهتی نیهتی لهوهدا: نهوهیه که تهوازوع و شوّربوونهوهی بوّ خودا زورتر و زیاتر بیّت، بوّ نیعمهته کانی شو کری زیاتر بکات، بوّ گویّرایه لیّی خودا کوّشانی زورتر بکات، لهگهل نهوهشدا پیّویسته نه فسی خوّی بگیّریّته وه سهر ریّگهی ترس له ههلّنان (الإستدراج)، نهو کاته نهوهی له کاره کهی شاراوهیه لای خوّشهویستر بیّت لهوهی دهرکهوتووه، ترسان لهوهی که نههلی چاکه رووبه پرووی ده بنه وه له فیتنه کاتیّك گویّیان له مهدح و سهنا ده بیّت، ههروه ها له به رئه و نههیکردن و ناپه سهندییهی له

[·] أخرجه الهيثمي في مجمع الزوائد.

۲ أخرجه ابن ماجة والترمذي.

T الحديث أخرجه البخاري في الشهادات ومسلم في الجنائز والترمذي والنسائي وابن ماجة.

۷۷

گوینگرتن بو مهدح و سهنا هاتووه، ئهوهش وهك فهرمووده كهى پینغهمبهر (وَیُکَایِّهُ): ((ههر كهس مهدحى براكهى بكات له روودا وهك ئهوه وایه زنجیرى ئاسنى له مل كردبینت))(۱) ((گهر گوینى لینت بینت رزگارى بهدهست ناهینییت))(۱)، ههروهها: ((كوشتت خودا بتكوژیت))(۱)، ئهمانه و زوریکى تر له هاوشیوه كانى ئهمانه.

گهر مهبهست و نیهتی شوکر کردنی خودا بوو لهسهر نیعمهته کانی و ئه و سرووره ی که ده گاته دلنی به هوی مهدح و سهناوه کاتین ده یبیستیت هیوا و رجای به پیشه نگ (قدوة) بوونی لی بکات، گهر له و کهسانه بوو به کاری ئه وه ده هات خه لکی چاوی لیبکه ن و شوینی بکهون، به پیی ئه و ئایه ته پیروزه: ﴿ وَلَجْعَالْنَالِلْمُنَقِینَ إِمَامًا ﴾ الفرقان: ۲۶، ده لیّت: ببن به ئیمام له خیردا و خه لکی چاویان لی بکات و ره وگهی ئه وان بگرنه به ر.

گهر هیوا و رجات به و جوّره بوو ئه وه زیانی یی ناگهیه نیّت و کاره که ی خراب ناکات.

له "مطرف" هوه باسكراوه، وتويه تى: (مه دح و سهنايه كم بۆ خۆم نهبيستووه نهفسى خۆمم لا بچووك نهبووبيته وه)

ههروهها "زياد بن أبي مسلم" ده لينت: (ههر كهس مهدح و سهنا ببيستيت شهيتان خوّى بوّ دهرده خات، به لام باوه پردار پيداچوونه وه ده كات، يان ده لينت" إنا لله وإنا إليه راجعون")، "ابن المبارك" ده فه رمويت: هه ردووكيان راست ده كهن.

الإمام أحرجه الإمام أحمد

^۲ أخرجه الهيثمي في مجمع الزوائد.

^۳ أخرجه الهيثمي في مجمع الزوائد.

ئەوەى"زياد" باسى دەكات بريتىيە لـ دلنى خەلكى رەشـۆكى، ئـ دوەى "مطرف" باسى دەكات دلنى كەسانى تايبەتە..

گهر ئهوهی بیست و پینی دانخوش بوو مهبهست و نیهتی داوای بهرزبوونهوه و مهنزیلهت بیت له لای خه انکی نهوه خرایترین حاله بو یووچکردنه و هی کاره کهی.

ريچكهى صالحان و ئههلى ريا له مهدح و زهمدا:

کهسی ریاباز ئه و کهسهیه که مهزهه ب و نیه تی له سهره تا و کوتایی کاره که یدا داوای حهمد و سهنا و بهرزبوونه و ریزه له لای خه لک، ههروه ها به و کاره ی مهبهستی به دهستهینانی سوود و قازانجه، ئه وه کهسهیه هه پهشه ی سه ختی لیکراوه له دونیا و دوارو ژدا.

گهر به راستی ده یزانی: ئه وه ی نه و پنی د لخوشه به م مانایه یه و به هوی ئه وه وه نیبه داوای حه مد و سه نا له خه لکی ناکات، چونکه ئه و پله و پایه و مه نزیله ی له لای خه لکی هه یه، و له و باره دا ئاتاج نیبه به مه دح و سه نایان، بویه —گهر به ناوه ینانی چاکی د لخوش بو و –گوناه یکی له گهردن نیبه.

نیشانهی ئهوهش تهوازوع و شورپوونهوهی بو خودا زورتر ببیت و ترسی له ههانان ههبینت و ئهوهی له کاره کهی شاراوهیه لای خوشهویستتر بیت لهوهی دهرده کهویت و ئاشکرا دهبینت، چونکه ئهو بهو گرتنهبهره مهبهستی گرتنهبهری رینگهی صالحانه، به ئهندازهی ئهوه دهبینت حهز و ویستی ههبینت بو کاره کانیان و ئهوهی له ناوی چاکه بهدهستیان هیناوه و بوونیان به ئههلی چاکه، له گهل ئهوهی که پییهوه پهیوهسته له

ترس له فیتنه که ئههلی مهدح و سهنای باش کاتیّك مهدح و سهنا ده کریّن پیّهوه پابهندن، وهك ئهو فهرمووده ی پیّغهمبه (گُنْ): ((ئهو پیاوه ت کوشت)) ههروهها: ((گهر گویّی له تو بیّت رزگاری بهده ست ناهیّبیت)) ، ههروه ها: ((سهری براکه ی خوتت پهراند))⁽¹⁾، ههروه ها: ((ئاگاداری مهدح بن چونکه سهربرینه))^(۲)، ههروه ها: ((گهر پیاویّك ((گهر مهدحکه رانتان بینی خوّل بکهن به سهروچاویاندا))^(۳)، ههروه ها: ((گهر پیاویّك به چهقوّیه کی تیژه وه بچیّت بو پیاویّکی تر باشتره لهوه ی له روویدا مهدح و سهنای بکات))^(۱)، نهوونه ی ئه مانه زوّرن.

کهسی مهدحکراو ترس لهسهری زورتره له رجا، چونکه ترس زیانی پی ناگهیهنیت، به لام مروّق له فیتنه ی رجا سه لامه ت نابیت.

نیشاندی خاوهن پله و پایه کان له دونیادا و نیشاندی که سانی ریاباز و عهودالی پله و پایه: ئهوه یه کاتیک مهدح و سه نا ده بیستن پییانخوشه و عیززه ت و سه رسامی زورتریان به نه نه نسی خویان بو دروست ده بیت، و له هه لانان بیناگان، پییان راکیشاوه و ناوات ده خوازن و ته ماعیان هه یه و نهوه ی له کار و کرده وه کانیان بو خه لاکی ده رکه و تووه لایان خوشه و یتر ه ناوادی ها در ده و نافه تی کاروکرده وه کان ناترسن.

ههر به و جزره به زهمکردن بیزار و دلتهنگه، بزیه زهمکردنی پیناخوشه چونکه حهزی دهکرد له جینگهی نه و زهمکردنه مهدح و سهنا بکرابایه، تاکو به وه پلهوپایه و قهدرو

أخرجه الشيخان وأبو داود وابن ماجة.

^۲ أخرجه ابن ماجة.

[&]quot; أخرجه مسلم والترمذي وابن ماجة.

أخرجه البخاري ومسلم.

مەنزىلەو بەرزبوونەوەى لەلاى خەلكى بەدەست بهينابايە، ئەو پيناخۆش بوونە پيناخۆش بوونە دەردووه. بودنيكى نەخۆشى زەمكراوه، خاوەنەكەشى كەسيكى لەخۆدەرچوو و فريوخواردووه.

گهر خود حالییه کهی خوشه ویستی بوو بو داپوشینی جوانی خودا له هه له و ناته واوییه کانی شهودا و ناخوش حالی بو هه له الینی داپوشینی خودا له سه رناته واوییه کانی شهودا و ناخوش حالی بو هه له الینی تا رقی خودا به سه ریدا دانه باریت به رله رقی خه لکی گهر پیناخوش بوونه کهی لهم رووه وه بوو، شهوه که سی راستگو و دروزنیش رقی له زهم کردنه و لای نایه سه نده، بویه له سهر شهوه لومه ناکریت.

نیشانه کهی: گهردنکه چ بوون و دهربرینی هه ژاری و گه دایی بن خودا و پیداچوونه و وردبوونه و مردبوونه و بن مردبوونه و

رۆشنكردنەوەي زۆرتر لە نىشانەكانى ئەو دوو دەستەپە:

روست خودایه و به هیچ یه کیک له کار و کرده وه چاکه کانی پاداشت و شوکر له خه لکی رووی خودایه و به هیچ یه کیک له کار و کرده وه چاکه کانی پاداشت و شوکر له خه لکی داوا ناکات، پاشان خه لکی به و کاره یان زانی و به چاکه ناویان هینا، و نه و که سه بوو به که سین کی ناسراو له ناویاندا، و پله و پایه و به رزی له لای نه وانه وه به ده ستهینا، گهر له نه فسی خوی نه وهی زانی گهر پینی بوتریت: ناوه که ی بگورریت و نه وهی به ده هستی هیناوه له مه دح و سه نا و ناوی چاک بچیت بو که سین کی تر، و نه و وه ک نه و که سه که لی بیت که به کاری چاکه به ناوبانگ نییه، ته نها ناویک و هیچی تر، گهر نه و که سه نه مه ی لا خوشه ویست بیت، نه وا نه و که سه کاره که ی رجای خیری لی ده کریت.

گهر پینی ناخوش بوو ناوی چاکی ئه و بچیت بو کهسانی تر و ئه و بهبی ناو و وه ک که سیک که به کاری چاکه نه ناسراوه مینیته وه، ئه وا له و کاته وه کاره کهی بانگه شه کهی پووچ و بیبنه مایه.

چونکه ئهو کهسهی که ده لیّت: ئهو به و کاره ی خودای مهبهسته و مهبهستی هیچ کهسیّکی تر نییه، گهر باسی چاکه و باشه ی ئه و بچیّت بی کهسیّکی تر پاداشتی کاره که ی ناچیّت بو کهسیّکی تر، و به مهدح و سهنای خه لّکی بو ئه و کهسه به هوّی کاری چاکه ی ئه مهده هیچ له پاداشته که ی ئه م که می نه کردووه، له وانه یه زورتری له پاداشت له لای خودا ده ستبکه ویّت و نزیکتر بیّت به سهر نه نجامی باش.

ئه و که سه ش که بانگه شه ی ئه وه ده کات به کاره چاکه کانی مه به ستی خه لکی نییه ، پیناخوشه ئه و ناوه ی له لای ئه وان جینگیربووه به مه نزیله و پله و پایه وه بسری ته وه ، و پیناخوشه به بی ناو و باسی کاره چاکه کانی و ناسینه وه یان بینی ناو و باسی کاره چاکه کانی و ناسینه وه یان ته وانه ی ئه وانه ی ئه وانه ی ئه وان کار نه نجام نادات به بی ناو بینی ته وه و کاره کاره کانی نه ناسنه وه .

غووندی ئدم کهسه: ته ماشا ده کات گهر خهسله تینکی چاکه ی له لای خه لکی هه بوو، خه لکی ئه می کهسه خاوه نی کاره خه لکی ئه ویان ده دایه پال ئه و خهسله ته و وایان ده زانی ئه و که سه خاوه نی کاره چاکه که یه، به لام تیایدا به هه له دا چووبوون و گومانیان بر دبوو ئه و خاوه نی خهسله ته چاکه که یه، که سه که ش پینی ناخوش بیت ئه وان ئه و راستییه بزانن و ده ربکه ویت ئه و خاوه نی خه سله ته چاکه که نییه و ئه و کاره چاکه یه له ئه و نه وه هاوه ته وه، یان کاریکی چاکه ی هه بیت و خه لکی پینی وابیت ئه وه ی ئه نجامی ده دات له چاکه زورتر و زیاتره،

دیسان بۆ ئەمەش پینناخوش بیت خەلکى بە راستییەكە بزانن ، ئەوا ئەو كەسـە لـەو جۆرە كەسانەیە كە یینبخوشە حەمد بكریت بەوەي ئەنجامى داوه.

کهسینک نابینیته وه پییخوش بیت حه مد بکریت به وهی ئه نجامی نه داوه، پییخوش نه بینت حه مد بکریت به وهی ئه نجامی داوه، به لکو هه ردووکیانی خوشده ویت.

ههر به و جزره گهر هاوه لنی پیاویدکی کرد که به چاکه و عیباده ت له لای خه لنکی به به ناوبانگ بوو، یان هزیه کی ههبوو ناو و ناوبانگی لای خه لنکی پی پهیدا کرد بوو، که سبی هاوه لنیکه دی نه و پیاوچاکه پنیناخوش بوو پله و پایه ی که که له لای خه لنکی بروخین، و گوی به خوشه ویستی نه فسی خوی نه دات کاتیک کاری چاکه نه خه ام ده دات، نه وا نه و که سه پنیخوشه حه مد بکریت به خودانه پال که سینکی تر و ناکریت مه دح و سه نا و ناوهینانی پیخوش بیت به کاری چاکه ی که سانیکی تر و پیناخوش بیت حه مد بکریت به کاری چاکه ی ناوبهینریت، به لنکو هه ردووکیانی خوشده و یت.

گهر نهفسی خوّی لهم شویّنانهدا بهراستگو لهسهر ئهوهی خوّشیدهویّت بینییهوه، ئهوا راستگوّیی تیّدایه، و رجا وایه ئهو کهسه له ئههلی صدق بیّت.

۸۳

يهقين و عيززهت

راستي له يهقيندا:

یهقین لهگهل کاردایه، صدق لهناو یهقیندا: بریتییه له بینینی پاداشت و سزا، صدق به زوری به خشین و زوری قسه کردن نییه، پیویستی به جولانی دوو لیو نییه، بهلکو به ئیمان و به ئهقل و مهعریفه و تهگبیری باش له دهرهوه و ناوهوهی کار و باره کانیدا.

صدق بناسی و پیچهوانهی صدق که دروّیه بناسی، خیر بناسی و پیچهوانهی خیر که شهره بناسی، کار بکهی له جیّگیرکردنی صدقدا و نهریکردنی دژهکهی، ئهسل له لق جیابکهیهوه، کار بکهی بو جیّگیرکردنی صدق له رووی ئهسلهوه، ههروهها نهری کردنی دژهکهی له رووی ئهسلهوه، چونکه ئهسل دیّت بهسهر لقهکاندا.

همتا بمنده به لقهوه خمریك و سمرقال بینت و بیناگا بینت له نمسل، ئموا له سمرقالییه کمی فمنا نابیت و خمریکبوونه کمی کوتایی پی نایمت، مادام نمسل جیگیر بینت، همر کاتیك لقیك ده روات لقیکی تر جیگمی ده گریتموه.

نەفسيەزىرى لە ناخى مرۆقدا ئەسلى نەخۇشى دلانە:

خۆشەويستى بۆ نەفسپەزىرى() لەناخى مرۆقدا رىشەى داكوتيوەو ئەسلىكە لە ئەسلەكانى، خۆشەويستى بۆ دەسەلات و پلەوپايە لەلاى خەلكى لەو ئەسلەوە سەرھەلدەدات،

_

ا نەفسىيەزىرى: برىتىيە لە دانەيلى عيززەتى درۆينە بۆ لاى نەفس و بالأكردنى نەفسى خۆ بەسەر دەوروبەردا.

ههروهها لوتبهرزی و فهخرکردن، توورهبوون و حهسهد، رق و کینه و دهمارگیری، نهفس عاشقی ئهم عیززهتی نهفسهیه، و رؤشنکهرهوهی چاویهتی، لای خؤشهویستتره له تهنها دایکیّك بو ئهو یه كلا بووبیّتهوه.

پیمگهیشتووه: دواین شتیک که له دلی نهوانهی دونیا بو دواروز وازلیدههینن بریتیه لهم نه نسبهزیریه، نهمه ش به هوی سه ختی داگیر کردن و بنجدا کوتانی له نه نسسی مروقدا.

بۆیه کرداری چاکهی ئهوانهی نهبوون به موریدیکی بههیز و شارهزا له قورئانخوینان چهکهکهی که دهسهلاتی خویانی پی بههیز دهکهن بریتییه له نهفسپهزیری و فهخرکردن به کارهوه و سووك و کهم تهماشا کردنی خهانکی.

که سانیکمان بینی که کاری صالحانیان ئه نجام ده دا له نوین و روزوو و صه ده قه و حهج و جیهاد، به لام نه فسیه زیرییه کی زوریان له ناخدا حه شاردابوو، به لای ئیمه که سانیکمان بینی بو ئه وه ی نه فسیه زیری زیاتر به ده ست به ینن ته وازوعیان ده نواند. یه کیک له نه هلی نوسك نابینم له م نه فسیه زیری خالی بیت.

گەر ھێشتا شيرينى تامى نەفسپەزێرى لـەلا بێت لەدەسـتى سـەرفراز نابێت، جـا كەسەكە عابيد بێت يان زاھيد.

چۆن كەسەكە دەبيت بە زاھىد كە زوھد لەگەل نەفسپەزىرى لە يەك شويندا ناتوانن يىكەوە ھەلبكەن؟!

ههر کهس به نهریکردنی نهفسپهزیری چارهسهری نهمهی کرد و خودا یارمهتی دا لهسهری و توانی ریشهکهند کردنی بهدهست بهینینت، رؤیشتن لهسهر ریگهی خوشهویستی خودا -عز وجل- و رهوگهی ئیمان و ریکهی ئیستیقامه و پیپلهی صالحانی لهسهری ئاسان ده کات، ههر به و جوّره چارهسهرکردنی صدق له کارکرده وه کانیدا لهسهری ئاسان ده بینت، دلنی به لای گهردنکه چی و ته وازوعه وه دلنیا ده بینته وه، و ریکه ی میانه گیری لا خوّش و شیرین ده بینت.

هـهر کـهس نـهتوانـی تـهوهی بـو خـوی پییخوشـه بـو براکـهی پییخـوش بینـت هیشـتا نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی رقی خوی بخواتهوه نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی حهق قبـوولا بکات نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی تهوازوع بنوینیت که بریتییه له لوتکه و جوانی تـهقوا نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی بهردهوام بیت له صدق نهفسپهزیری تیدایه، نـهتوانی حهسـه وازلیبهینیت نهفسپهزیری تیدایه، نـهتوانی کینـه واز لـی بهینیت نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی کینـه واز بهینیت نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی دلنی سـهلامهت رابگریت نهفسپهزیری تیدایه، نهفسپهزیری تیدایه، نهتوانی نصـح و ئاموژگـاری وهربگریـت نهفسپهزیری تیدایه، سهلامهت نهفسپهزیری تیدایه، نهفسپهزیری تیدایه،

چهنده زیانی نه فسیهزیری زور و تیکچوونه کهی مهزن و کاره کهی به هیز و روشده کهی که مه! خه لکی ره شوکی و تایبه تان له خه لکی په ی به روونی و ناشکراییی گومراییه کهی نابه ن، و مه عریفه یان یینی که مه و شوین که و تنیان بوی زوره.

بزیه ئارهزوو بریتییه له بریاری، لوتبهرزی برا و پشتیوانی، ستهم رهوشت و ئاکاری، توورهبوون دهسه لات و سولتانی، ریا یارمهتیدهریک له یارمهتیدهرانی، بهدهستده هیزیت و بههزی نهفسپهزیرییهوه دهیبه خشیت، خزپهسهندی لاوازترین کومه ککاریه تی، حهسه د ئهمیری سهربازه کانی، ده غهلی دوستی راویژکارییه تی.

پێغهمبهر رﷺ دهفهرموێت: ((لوتبهرزی و حهسهد چاکه ههلندهلوشن وهك چوٚن ئاگر پلوپووش ههلندهلوشنت)(۱) ههندێکيان دهلنن: دهغهلني و حهسادهت.

نهفسیهزیری نهفس گشتییه له خه تکیدا و تاییه ته له خوینهرانی قورئاندا:

نه فسپه زیری له ناو خه لکیدا به ربلاؤه، له پیاو و له ژن، له هه ژاران و ده و له مه ندان، له لاوازان و به هیزاندا، له خوینه رانی قور شان و زانایاندا، هه ریه کیک له مانه لینی ده رده که ویت به و شه ندازه یه ی که پیویسته لینی ده ربکه ویت، هه رکه س نه توانی شاشکرای بکات له ناخه و و به نه ینی مامه له ی خه لکی پی ده کات، چونکه هه تا له مروقدا بوونی هه بیت به شی خونی وازلی ناهینیت به نه ینی و به شاشکرا.

نابینی چوّن له خه لکی به رقه وه پیشده خواته وه و چوّن حه سوو دیان پی ده بات و به ده وروبه ری خوّیدا ده سوریّته وه و به دوای نه نگی و ناته واوییه کانیاندا ده گهریّت، نابینی چوّن به بریاری ئاره زوو بریاریان له سهر ده رده کات؟!

گهر بتوانیّت له دهرهوه خوّی بگریّتهوه ناتوانیّت له ناوهوه و له پهنهانی خوّیدا زال بینت بهسهریدا، بوّیه کاتیّك دیّت ئهوهی له ناخیدا پهنهانی داوه بهیّنیّته دهرهوه.

ناشیرینترین کاری نهفسپهزیری و تیکچووترینیان و رسواترین شیوهی نهوه یه که له که سی قورئانخویددا رهنگ بداته وه، چونکه شهو ناتوانیت به هیچ هوکاریک خوی عهزیز بکات به سهر خهانکیدا به هوکاره کانی شایین نهبیت، شه گهر نه کاریگهری شهوه ت له سهر دهبینی.

۱ أخرجه ابن ماجة.

پاکیتی بو خودا، خوینهرانی قورئان لهنه فسیهزیری و کومه ککارانی رویه رووی چی دهبنه وه!

لهسهر کهسی صادق پیّویسته به خویندنی قورئانه کهی کردار ئه نجام بدات له پیناو کوژاندنه وهی کلّپهی نه فسپه زیّری له دلّی له یه که مین هه نگاویه وه، نه فسپه زیّری بخاته ژیّر دوو پیّی - نه ک له لهسه ر سه ری - گهر پیاویّك نویّری به یانی کرد خه سلّه تیّك له خه سلّه ته کانی نه فسپه زیّری له خوّیدا چاره سه ر کرد، نه ک هه موو خه سلّه ته کان، که سیّکی تریش به سه نگی خوّی زیّری به خشی له پیناوی خودادا به روویه کی شیرینه و به خه کانی برسی، لای نه هلی مه عریفه و زانست یه که میان خو شبه ختر و نیعمه ت له سه ری مه زنتره و شو کر کردن له سه ری زورتره.

ئهی دهبی خالفی شهو کهسه چون بیت که روزی لی دهبیتهوه ههموو ههول و کوششیکی بو گرنگیدان به نهفسیهزیری شهرخان کردووه، بههوی شهزموون و مهعریفهی به نهفسیهزیری.

یه کینکی تر روزی لی ده بیته وه هه موو هه ول و کوشش و خوشه ویستیه کی بریتیه له ریشه که ند کردنی نه فسیه زیری و پابه ندبوون به ته وازوع و زهلیل کردنی نه فس و به هوی ئه زموونی بو نووری ته وازوع و ناسینی سوود و قازانجه کانی.

پیرۆزبایی له و که سه که وه کو شه و سه رقالنی نه فسی خوّیه تی.. چه نده کاریّکی به سوود و پر له قازانجه، چه نده جیّگه ی ره زامه ندییه له لای مه لیکه که ی په دنده بازامی و ئاسووده یی به دل ده به خشیّت!

له و دوو پیاوه پهند و ئامۆژگاری وهربگره که به بهندایهتی فهرمانیان پی کرابوو، یه کیکیان پییخوش بوو نه فسی خوی بکات به بهنده وه ک فهرمانی پیکرابوو، ئه ویتریان پییخوش بوو نه فسی خوی بکات به مهلیک، کام لهم دوانه له پیشتره به خه لات له لای مه ولا - عز و جل و کامیان شایسته یه به سزای پر له ئیش؟

ئامرازەكانى چارەسەرى نەفسپەريرى:

وتم: زورت باس کرد لهمه و فهساد و خراپه ی نه فسپه زیری و زیان و شه وه کانی، ئیستا ریگه ی خوپه نادان و ری لیگرتنم بو باس بکه، نه خوش که ده رده که ی خوی زانی پییخوشه ده واکه ی بزانیت، شه و کهسه ش نه نگی نه فسی خوی ده ناسیت هه و به و جوره یه، پیویسته شه و ده وایه ی نه فسی چاك ده کاته وه بناسیت.

بۆیه وتی: رۆلهی ئادهم ههولی دابهزینی بالنده دهدات له ئاسماندا و دایدهبهزینیت، ههولی دهرهینانی حوت دهدات له قولایی دهریادا و دهریدههینیت.

همولنی رامهینانی چوارپی و ئاژهلان و وهحشی و درنده کان دهدات و رامیان دههینیت.

ههولنی دهستبردن بو مار و خشوکه کان دهدات و به کاریان ده هینیت.

ههولی ناسینی ئهستیره کانی ئاسمان و ناوه کانیان و که شکه شانه کانیان و شوینی هه لهاتن و ئاوابوونیان ده دات و ههروه ها ههول ده دات مه نزیله کانی خور و مانگ و خولگه کانیان و شوینی هه لهاتن و ئاوابوونیان بزانیت، هه موو ئه مانه فیربوو.

ههروهها فیری ئهوه بوو چون مندالی باوك بناسیتهوه، ههموو ئهمانهی زانی چونکه ههول و کوششی بو کرد.

هـ ه و لا و کوششی بو دهردی نه خوشان و هوکاره کانی نه خوشی به ته ماشاکردنی میزه که ی به به ناسییه وه، هه موو میزه که ی ناسیه وه، هه موو ئه مانه ی زانی و ناسی.

ههولایدا بو فیربوون و زانینی ژیان و سیره و رهوگهی مهلیکانی پیشوو له سهردهمانی ییشوودا، نووسی و لیکولاینهوهی لهسهر کرد.

ههموو ئهو ههول و کوشانه که نهفسی خوی بو تهرخان کرد بو ئهوه بوو دونیای زورتر و زیاتر بهدهست بهینینت، ههموو ئهوانه ئهو کاره سهرهکییه نییه که دینهکهی داوای لیخردووه.

داوای لیکرا تهنها یه کنه نه نه نه نه راستبکاته وه به و کاره هه لنه ستا، هیچ شتیک به ئهندازه ی نه و خراپه و تیکچوون رووبه رووی نه و ناکاته وه.

ئەر تەنھا داراى لىكرا فەسادى نەفسى خۆى چارەسەر بكات، ئەر ھەلنەستا بەر كارى چاككردنه، لە ھەندى چاككردن بىتاگا و لە ھەندىكى تىر ئاگادار، ئەرەى كە نايزانىت نەزانە پىلى و ھەولى زانىنى نادات، ئەرەش كە لەممەر فەسادى نەفس دەيزانىت چاككردنەكەى تىابردورە.

هیچ کهسیّك له جیّگهی کهسیّکی تر داوای نویّژ و روّژ و زهکات و حهج و دهستنویّژ و خوّشوّرینی لیّ ناکریّت، ههر کهسیّك بوّخوّی داوایلیّکراوه، هیچ کهسیّك ناتوانیّت کاریّك بوّ هیچ کهسیّکی تر چاك بیّت، کاریّك بوّ هیچ کهسیّکی تر چاك بیّت، بهلّکو چاکبوونی ههر مروّقیّك و تهقوای ههر کهسیّك پهیوهسته به نهفسی خوّیهوه و لهناو ترازووی خوّیدا و له ترازووی هیچ کهسیّکدا شتیّکی نهم دانهنراوه.

نیهت له کار و کردهوه کاندا ههر به و جوّرهیه، نیهتی من قازانجیّك به کاره که ی تو ناگهیه نیّت، ههر به و جوّره نیهتی تو قازانجیّك به کاره که ی من ناگهیه نیّت گهر نیهته کهت راست و دروست بیّت، زیانیشی پی ناگهیه نیّت گهر نیهته کهت خراپ و نه خوّش بیّت، قازانج و زیان ته نها بو که سی خاوه ن نیهت و خاوه ن کرداره، ته نها یه ک نه فسیه هه رویشت به ده م داواکارییه کانی نه فسیه وه خیّری نه فسی له شهری پی جیاناکریّته وه و نازانیّت که ی رووی لی ده کات و که سی شتی لی ده کات.

خیر ئهنجام دهدات و نازانیت ئایا رووی لیکردووه یان پشتی تیکردووه، ئه و تهنها سهرقالی رووالهتی کار و بانگهشه کردنه، نازانیت چ کاریک بو دونیا یان دواروژژ ئه ناخام دهدات، ئه و دوو کارهی پی جیاناکریته وه، هیمه هتی خوی له کاره که دا و خوشه ویستی بوی و ترس له خودا تیایدا ناپشکنیت، هه ر به و جوره نازانیت که ی ده وهستیت و نازانیت چون له ناخی خوی وردببیته وه، ئه و به شه پر خیری تیکداوه و ههست به خوی ناکات.

ئه و له رووالله تدا رووی له خودا کردووه، به لام ئه و له ناوه وه پشتی له خودا کردووه، ئه و له رووالله تیبدا بو لای خودا هه لدیّت، به لام له ناخیدا له خودا هه لدیّت.

پاکیّتی بو خودا! بزانه چ ههول و کوششیّکی خستهگه پر بو زانینی شهوه ی داوای لی نه کرابوو، ههموو گرنگیدانی خوّی بو تهرخان کرد و تیّگهیشتنی خوّی پیّوه خهریك کرد، به لاّم شهوه ی نایزانیّت و تیایبرد بریتییه لهو شته ی که داوای لیّکراوه و لهسهری پهیانی لیّ وهرگیراوه.

شمو و فهساد لینی ده چنه ژووره و نازانیت لم کوید هاتوونه تم ژووره وه، و چون هاتوون و نه وه چونه و چون هاتوون و نه وه چونه و چون ههیه بو رزگاربوون له دهستیان؟ بویه به سهرگهردانی و سهرسامی ده مینینته وه، نه و چاره سهری نه وهی کرد له هه وادا بوو، نه وهی له بنی ده ریادا بوو، هه موو نه وانه ی زانی و گرنگی پیندان و خوی پینوه سه رقال کرد بو مانای شه و دونیایه ی خودا بریاری داوه به نه ندازه ی خوی روزی بدات له سهری، و به به لینی خوی و هفاداره و بوی ده سته به رکووه ، جا که سه که رووی لی بکات یان پشتی تیبکات.

ئه و بهسه ر خه لکیدا زال بوو، نه فسی خوشی به سه رئه و دا زال بوو، گه رگرنگی بدایه به فه سادی نه فسی خوی و چاککردنی، هه روه ها گرنگی بدایه به خیر و شه ری شه و نه فه نه فه سادی نه فسی و بترسابایه له تیاچوونی، وه کی گرنگیدا به ناسینی ئه وانه ی باسمان کرد له کار و باری دونیای ده سته به رکراو بوی، نه و کات فه ساد و خراپه ی نه فس و باش و چاکه ی پی خیاده کرایه وه وه که چون شته دونیاییه کانی زانی، هه روه ک چون له شته دنیاییه کاندا به شی خوی به ده سته بینا له مه شدا به هه مان شیره ده بوو، به لام رازی بوو ریگه ی نایین به نه زانی بگریته به رازی نه بوو ریگه ی دونیا به بی زانست و به صیره ت بگریته به رای دونیا ده پینییه و ها له گه لا شه و ها ریسینییه و به و شه و بی بینوایه له سه رایگه ی دونیا ده پینییه و ها که لا شه و ها ریسی پینوایه له سه رایگه ی دونیا ده پینییه و ها که لا شه و ها روزه .

له گهل ئهوهش ههندی لهوانهی پشتیان له خودا کردووه و له خودا دوورده کهونهوه ناوی خویان ناوه "زانا"، خویان کردووه به ئاماژه و رینیشانده ر بو لای خودا، به لام ئهوان سهرگهردانانن و وانیشان دهده نرینیشانده رن، رینگهیان گرتوته بهر دونیایه شک و گومان و نهزانینیان تیدایه، خه لکی نهزان وا دهزانن ئهوانه رینیشانده رن، به لام کویر و سهرگهردانن، "إنا الله و إنا إلیه راجعون".

بزانه، نه فسپهزیری و غایشی نه فسپهزیری نادیاریک نییه رووت لی بکات، و توش بته وی به نیمه نیسه رووت لی بکات، و توش بته وی خوتی لی لابدهیت، و ریگه ی لی ببریته وه، به لاکو شتیکه له تودا نیشته جی بووه، و دابه زیوه ته ماله کهت و ده ستی به سه ریدا گرتوه، له سه رو مه جلیسی دیوه خانه وه مه جلیسی گرتؤته ده ست، خیرت لی وهرده گریست، به سه رخیرت رین شوینی ماله که تدا زال بووه، شانی داداوه و چونی بویت هاوکاره کانی خوی به وجوزه ی شاره زووی داوا بکات له رووت یکردن و یشتیکردندا به کارده هینیت.

هـهولنادهم دهوا و چارهسهری لقـهکانت بـۆ بـاس بکـهم و زوّر بکـهوینت لهسهرت و بههویانـهوه شـهکهت ببیـت و پشـتههلبکهیت، بـهلکو ئهسـلینکت پـێ نیشـان دهدهم گـهر چارهسـهری بکـهیت بهسـهر هـهموو لقهکانـدا بـلا و دهبینتـهوه، ئـهوهش بریتییه له: بیهیوابوون لـه هـهموو خـهلکی بـهوهی زیانـت پـێ بگهیـهنن یـان سـوود و قازانجـت بـو دهسـتهبهر بکـهن، پیـت ببهخشـن یـان لیـت بگرنـهوه، بتژیـهنن یـان بتمـرینن، دلـت بهمهمـهوه پهیوهسـت بکـه، چـونکه ئهمـه دایکـی هـهموو ئهسلهکانه، و لوتکه و ترویکی کاروبارهکانه.

به سووربوون و لیّبرانیّکی دروستهوه دهست پی بکه، بهوهی نهفست لهم برهی تهمهن که ماوه به خودا ببهخشیت، گهر وادهزانیت شههلی شهو مهیدانهی، پاکیّتی و شکومهندی بو خودا، چهنده بیّنیازه له شههلی ئاسمانه کان و زهوی، چهنده شهوان به خودا ئاتاج و ههژارن؟!

ئهی برای خوّم، خوّت وه به به به به به بینه پیش چاو له ناو ئه هلی سه رده مدا، روّژه کانی ته مه نت له رازیبوونی خودا - عز وجل - و رزگاربوون له به لاّی نه فسیه زیّری به کاربه ینه، که سی ئه سیر ده کریّت به کویله و خاوه نی هیچ شتیّك نییه و ته ماعی نییه سته م له هیچ که سیّك بكات، که سته می لیّ ده کریّت له لایه ن سته مکاریّکه وه هانا و په نا بو هیچ یه کیّك له مروّقه کان نابات، پاشان شیرینی یادی خودا و چیژی موناجات له عباده ته کاندا ده بینیه وه.

بۆیه پیم وتی: دەرهینانی نەفسپەزیری و برپینی له دلت به بیهیوابوون له خهلکی، چونکه دەتگیریتهوه بو لای خودا، گەرانهوهت بو لای خودا ئارامگرتنی دلته لهسهر خودا، گویرایهلی زورتر بو خودا و گهیشتن به تایبه تههندی عیبادهت کردنی عیبادهت کردنی خودا مهنزیلهی بهدوای خویدا دههینیت، گهیشتن به تایبه تههندی عیبادهت کردنی خودا مهنزیلهی بهندهبوون به کهسه که دهبه خشیت، گهیشتن به مهنزیلهی بهندایهتی دلاشهره و گهورهیی بهندایهتی بهدهست دههینیت، گهیشتن به شهره فی بهندایهتی دلا

گەردنكەچى خودا دەكات، بۆيە بە گويزايەلى گەورەيى پى بەخشىت و تىۆش بىۆى گەردنكەچ بوويت، بۆيە بەو بەندايەتىيە ريز و شەرەفى بە تۆ بەخشى، خودا عز وجل-دەف دەف درمويد: ﴿ وَبِلِلَّهِ ٱلْمِذَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ المنافقون: ٨، دەربارەى عيززەتى زەمكراويش دەفەرمويد: ﴿ كَنَالِكَ يَظَيَعُ ٱللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللْهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللْهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللْهُ اللَّهُ عَلَى اللْهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللْهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ عَلَى اللْهُ اللَّهُ الْهُ اللْهُ اللَّهُ اللْهُ اللَّهُ اللْهُ اللَّهُ اللَّهُ اللْهُ اللَّهُ اللَّهُ اللْهُ اللْهُ اللْهُ الْهُ اللَّهُ اللَّهُ اللْهُ اللْهُ اللَّهُ اللْهُ اللْهُ اللَّهُ اللْهُ اللْهُ اللْهُ اللَ

چۆن ئە نيوان ئەو دوو نەفسپەزىرىدا جىاكارى دەكرىت؟

وتى: ئەوەيان كە زەمكراوە لـ گوێڕايـەڵى كردنـى خـودا دوورت دەخاتـەوە، بـهلام ئەوەيان كە پەسەندە گەردنكەچىت لە گوێرايەڵى كردنى خودادا بۆ زياد دەكات.

بزانه، ههر کاریّك گهیشته تهنگهلانی بهرین و والا دهبیّت، ئهو کاره تهنها برینی تهماع و به کارهیّنانی بیّهیوابوونه له خه لاکی، گهر تو گهیشتییه دوّلی ئارامی و ئاسووده یی و دلّخوّشی و لهگهل ئهم پله و پایانه دا تام و چیژت وهرگرت به یادی خودا و چیژ له شیرینی موناجات و گریان له ترسی خودا، ئهوا تو شیرینی یه قین و دلّخوّشی رازیبوون و ئاسووده یی راده ستکردن و سووکی کوّل و بارت چهشتووه، پاشان لهوانه ورد ده بییه وه که ئازار ده خوّن و لهناو مهمله که تی نه فسپهزیّری و مولّکی نه فسدا ده سوریّنه وه.

ئه و کات پیروزت بینت، روزت لی دهبیته وه و ئیواره ت لی دیت هه رچی خهم و په ژاره و دلته نگییه له تودا بوونی نییه، مه گه ر ته نها ئه وه نده ی که بو کار و باری دواروزت رووی لی ده که یت، خودا ته ماشای هیممه ت و ویست و هه ول و کوششی تو ده کات له دولیک و خه لکیش له دولیکی تر.

خير و شهر

فيقهى ئەزموون و گرنگيدان به نەفس:

بزانه، ههر کهس گرنگیدانی به نه نه نه نه نه نه نه کوی پشتگوی خست، به لام تیگهیشتنی ئه زموونی پیدرا گهیشتوته ناسینی خیر و شهر و ده زانیت له کوی و چون، ده رده بریت و و هسف ده کات و تیده گات و دانایی به کارده هینیت و به حیکمه ت قسه ده کات، ئه وه ی له ناموژگاری ده پیستیت زیاده په که له سهر وه سف و تیگهیشتن و ناسین و ورده کارییه کانی دانایی نه و و نهینی پیویستییه کانی.

ههر کهسیخکیش له ئههلی گرنگی پیدان بوو و ئهزموونی پی نهبهخشرا بهپینی گرنگیدانه کهی مهعریفهی خیر و شهری بو دروست دهبیت، له سیفهت و دهربرینی ئهزموونه کهیهوه وهسف ده کات، ههروه ها له کوی و چون، به لام لاوازه له گوکردن به حیکمهت، بویه ناموژگاری زیاده یه که بو مهعریفه ی خیر و شهری.

ههر کهس تیکهیشتنی پی نهدرا و گرنگی پیدانیشی نهبوو، ئهو کهسه به زمانی خوی قسه ناکات و بهدل هیچ ناژنهویت له کاتی قسه کردندا.

ریوایه ت کراوه حیکمه ت ده گینت: هه رکه س داوام بکات و پیم نه گات با کاربکات به باشترینی ئه وه ی ده یزانیت و ده ستبه رداری خراپترینی ئه وه ببیت که ده یزانیت.

حيكمهت و يشكنين:

ههروهها وتی: سوودی کاره کان جۆراوجۆره، و زیانه کانیان به ههمان شیّوه، سوود و قازانجی ههندیّکیان له ههندیّکی تریان زوّرتره، ههر به و جوّره زیانی ههندیّکیان له ههندیّکیان له ههندیّکیان له ههندیّکیان گهوره تره، زوّربه ی خهلّکی گرنگیدانیان به چاککردنی شتیّکه که کهمترین زیانی ههیه، ئهوان به چاککردنی ئهوهوه سهرقال بوون و بیّئاگابوون لهوهی زوّرترین زیانیان پی ده گهیهنیّت، ههروهها داوایان به دوای ئهوهی کهمترین سوود و قازانجی ههیه.

وازهیّنان له ههندی کار سهختتر و دژوارتره لهسهر بهنده له ههندیّکی تریانن، خاوهن ویست و لیّبران نابیّت لهمه دا هه له بکات، به لکو ههموو کار و باره کانی به توندترین شیّوه ده پشکنیّت، گرنگییه کی زوّریان پیّده دات و ده چیّته ناو قولایّی تیّگهیشتن و ورده کارییه کانی لهتیفه کانی دانایی، تا بزانیّت کامه یان له ههمووان زیاتر لهسهری گرانه، ههروه ها بزانیّت کامه یان له ههمووان زیاتر به و سهلامه ته، و قازانجی زیاتره، نهو کات ههموو ههول و سووربوونی خوی و مهعریفه و زانستی خوّی و زیاتره، نهو کات ههموو ههول و سووربوونی خوّی ده خاته خزمه تهوه یانه وه که تیگهیشتن و زیره کی خوّی، گرنگی پیّدان و دانایی خوّی ده خاته خزمه تهوه یانه وه که ورسترینیانه بو وازلیّه یّنان و زورترین زیانی یی ده گهیه نیّت.

خەلكى لەوەدا جياوازى لە نيۆانياندا ھەيەن لەوانەيە كەسىنك وازھىنان لە شىتىك لەلاى ئاسان بىت، بەلام لەسەر كەسىنكى تر سەخت و گران بىت، يان وازھىنان لە شىتىك لەلاى سەخت و گران بىت، بەلام لەلاى كەسىنكى تر سووك و ئاسان بىت، داواى شىتىك لەلاى سووك و ئاسان بىت، چونكە كۆمەلىنكى شىتى لەلا خۆشەرىسىت كىراوە

لهلای کهسه که ی تر خوشه ویست نه کراوه، هه ر به و جوزه شتگه لیک له لای جینگه ی خوشه ویست کراوه که له لای که سه که ی تر خوشه ویست نه کراوه، یان شتگه لیک له لای بیزراو کراوه که له لای که سانی تر به و جوزه نییه.

لهوانهیه ههردوو کاره که زیانبه خش بن و یه کینکیان زیانه که ی له ویتر زورتر بینت، تینچوونی وازلینهینانی له سهر خاوه نه که ی سه ختتر نه بینت له وی تریان، به لام بوونی مه عریفه یه وا له به نده ده کات به جوانی ده ستی بی نه بات و تیایدا نه رمونیان نه بینت، بینه روو له وه ده کات که وازهینانی له سه ری سه ختتر و دژوارتره، شهوه یان که مترین زیانی هه یه تیایدا به هیزتره بی وازلینهینانی له وه یان که زیانه که ی گهوره تره، و وازهینان لینی لاوازترین و وازهینان لینی لاوازترین و ده سته و سانتره، له گه لا که نه و سته و سانتره، ده سته و سانتره به ده سته و سانترینه.

هیچ کهس ئهمه نازانیّت مهگهر کهسیّك کارهکان تاوتویّ بکات و لیّیان وردببیّتهوه و بیان پشکنیّت، سهرنج بدات بو روو لهمهیان ده کات و هوّیه کهی چییه؟ پاشان له سهر نه فسی خوّی وازهیّنان له و هوّیه به گران تهماشا نه کات، و به خوّی بلیّت: واز لهمه ناهیّنم، به لاّم ئهوه واز لیّ ده هیّنم که وازهیّنانی لهسهر نه فسم سه خت و گران و دژواره، خراپهی ئهوهی سووره لهسهر وازهیّنانی و بریاری وازلیّهیّنانی داوه - که لهسهر نه فسی سه خت و گرانه - هیچی که متر نییه له خراپهی ئه و شته ی سوور نییه لهسهر وازلیّهیّنان و دوورکه و تنه و هرونه هره لیّی.

بیّناگایی و بیّداری

تایبه تمهندییهکانی بیناگایی و بیداری:

وتم: چی وا له تایبهتان و خه لکی به گشتی ده کات خاو و هینواش بن له دهستبردن بو شتیک که زورترین زیانی هه یه و گرانترینه له سهر نه فسیان؟

وتى: من پيم وتى خەلكى تيايدا جياوازن، لەوانەيە شتيك لە شتيكى تر سەلامەتتر بيت، لەوانەيە شتيك لە شتيكى تر لەسەريان زيانبەخشتر بيت.

هیچ خهسلهتی کم نهبینیوه زورتر بیت له خهلکیدا و زالتر بیت به سهریاندا و زورتر زیانیان پی بگهیهنیت و سهختر بیت لهسهریان بو وازلیهینان له بیناگایی، بیناگایی لهناو تایبهتان و خهلکی به گشی و زانا و نهزاندا.

خراپترین بینناگایی ئه و بیناگاییهیه که لین بیناگایت و نایزانیت و نایناسییهوه.

سه ختترین بیناگایی له سهر خه لکی و نه وه ی که زور جینگه ی سه رسو رمانی منه به خه لکی بریتییه له: خوپه سه ندی.

سهرنج بده.. ئایا کهسیّك دهبینییهوه خوّی به نهزان بزانیّت له نهمری دونیا و دوارووژدا؟ سهرنج بده، چوّن خهلّکی روو لهو شتانه ده کهن که نایزانن، پیشهی خوّی نییه و دهلیّت: من بهو کاره زانام، کهسی نهزانی فریوخواردوو که بانگهشهی زانستی دوارووژ دهکات قهدر و ریّزی دواروژ و حهرامه کانی خودا -عز وجل - له دلیّدا کهم و لاوازه.

سهرنج بده.. ئايا كهسيك لهلاي ئهم كهسه بيناگا و فريوخواردوو و نهزانه بووني ههیه بهرزتر و بالاتر و زاناتر بنت له نه فسی خوی؟ مه گهر له قولایی نه فسیدا دانی یپّدا بنیّت لهباریّکدا که هیچ چارهیه کی نییه و هیچ ریّگهیه کی لهبهرده مـدا نـهماوه و ناتوانيت دان پيادانانه کهي يالييوه بنيت.

ىيْئاگايى و ىيدارى:

وتم: چ شتیک دهخوازیت بو ئهوان باشتر و سوودبهخشتر بیت؟

شەرىكە، زۆرن ئەوانەي خۆيان بە بىدار و بەئاگا دادەنىن و بەلام كەسانىكى بىئاگان، ئه و بنتاگایی له بنداربوونه وه لا شیرینتره و له گهل بنتاگاییدا هزگری ههیه.

بزانه روّشنترین نیشانه کانی بیداربوونه وه بریتییه له: خهم و دلته نگی، یاشان ئامادەباشى دروست و جوان بۆ ئەوەي كردوويەتى بە خەمىي خۆي و دلنى داگير كردووە.

رۆشنترین نیشانه کانی بیناگایش بریتییه له: لهخوده رچوون و زیاده رهوی و خوشی و رابواردنی بر له بیناگایی، ههموو ئهمانه بهناگایی و بیداری لهبیر دهبهنهوه، ئهو كەسەي بيداربوونەوە واز لى دەھينيت خۆئامادەكردن بۆ سەفەرى دواي مردن وازلىي دەھىنىت.

وتم كهوابوو: بيداربوونهوه و بيناگايي چييه؟

وتى: بيداربوونهوه بريتييه له نزيكردنهوهي كاتى مردن و چاوديري مردن و بيركردنهوه لهوهی بهنده رووبهږووی دهبیّتهوه له دوای مردن، ئهمه دهرگای کارکردن به روودا والاّ ده کات، رووی لی ده کهیت به رله وهی مردن رووت لی بکات، یه ک به یه کی ساته کانی ته مه نت ده ست به سه ردا ده گری به رله کوتاها تنی ته مه ن و رووتی کردنی نه جه ل.

گهر بهنده بهردهوامی لهسهر ئهمه پی به خشرا لهمهوه کانیاوی خیر ده ته قی گهر خودا -عز و جل - بیهویت.

بیناگاییش بریتییه له هیوا و ئاواتی دوورودریّژ له دونیادا و لهبیرچوونهوهی یادی گهرانهوه بر لای خودا مهگهر به ختووره و خهیالیّک که بهنده لهسهری بهردهوام نابیّت. گهر بهنده بهردهوام بیّت لهم بیّناگاییه ههموو خیّرهکان ههلّدهدات بو پشتهوه و لهویّوه دواخستن(التسویف) و کهوتنه ناو گوناه و تاوان لهدایك دهبیّت.

هيزي بيداربوونهوه و وازهينان له بيناگايي له چيدايه؟

وتم: ئایا شتیک همیه لمسمر بیداربوونه و وازهینان له بیناگایی بههیزم بکات؟ وتی: بهلین.. ئیخلاص له دوعادا و هاوریده تی نموانهی که نموهیان دهویت تی ده تمویت و دوورکهوتنموه لمو کمسانهی نموهیان ناویت تی ده تمویت، هاوه للی کمسانیک که شموهیان ناویت تی ده تمویت، هاوه للی کمسانیک که شموهیان ناویت تی ده گمیهنیت و همست به خوت ناکهیت، هاوه للی شمو کمسانه ش که نموهیان دهویت تی ده تی ده تی ده گمیهنی و به خوت نازانی.

خەلكى لە سى شتەرە روويان لى دەكريت و زيانيان پى دەگەيەنريت: بيتاگايى و زالبوونى حەز و نەزانى..

لهوانهیه یه کیّك ههر سی خهسلهته کهی تیدا کو ببیّته وه، گهر بلیّیت: من نازانم کی لهو سیانه به یاك ته ماشا بکه م، تو له ریزی راستگویانیت.

- لهو کهسانه به بلاّوه پیٚکردنی خیّریان پیٚخوّشه، و خهلکیش لهسه ر خیّر ئهویان خوّشده ویّت، لهوانه مهبه حهز ده کهن به هوّی کاره چاکه کانیانه وه خهلّکی خوّشیان گهره کبن.

- ههر شتیک قازانج و ئاسووده پیه کی تیدا نهبوو نیه تی ئه نجام دانیت نه بیت، هه مرشتیکیش سوود و ئاسووده یی تیدا بیت ته نها له ریگه ی نیه ته و هداوه .

- سەرمسوردەمىنى لەو كەسانەى لە چاكەكانياندا نىەتى لاوازيان ھەيە، بەلام لە حەزەكانياندا نىەتى دروست و تەواويان ھەيە، ئەو حالەتەش تەنھا بۆ كەسانىكە فريويان خواردووە و چاوبەستيان لىكراوە، يان بۆخۆيان فريودەر و چاوبەستكەرن.

ههروهها وتی: دوو خهسلهت ههیه ههر کهس راستی بکاتهوه ههموو کاروباره کانی دینه راسته، ههر کهس: بۆچی و لهبهرچی؟ راست بکاتهوه، بلیّت: بۆچی ئهو کارهم نه کرد؟ لهبهرچی ئهو کارهم ئه نجامدا؟ بۆچی ئه نهامی نادهم؟ ههر کهس ئهمه که لهدهست بچیّت و ییّی نهزانیّت ئهوا بهییّی ئهوه نهزان و بیّناگایه.

ههروهها وتى: له ئهخلاقى خۆتدا ههشت خهسلهت ههيه لييان كهنارگير به: زوّر لهخوّكردن له قسه و كرداردا، رووپامايى(رياكردن)، دابهزين له بنهماكانى ئيمان بوّ رازيكردنى بهرانبهر، تاوان، غهشكردن، فيّلكردن، شوّخيكردنى بيّجيّ، كينه.

ههروهها وتی: بیناگایی لهوه خودا لای ناپهسهنده دلّپهقییه، دلّپهقی شیرینی له کار و کردهوهکات گویّپایهلّی بیّ و کردهوهکاندا ههلّدهگریّت، له روّیشتنی شیرینی ناو کار و کردهوهکات گویّپایهلّی بیّ خودا کهم ده بیّتهوه، له کهمی گویّپایهلیّیهوه کهمی شوکر سهرههلّدهدات، له وازهیّنان له شوکر ئهوهی ئه نجامت داوه خراپ ده بیّت و ئهوهی به دوایدا ده گهریّیت لیّی مهحروم ده بیت، و نیعمه تی زورتر کوّتایی پی دیّت.

ههروهها وتی: تو له سهرده مینکدای سه لامه ترین که س شهو که سه یه برسییه و نامویوونی له خه لکی ههیه، و دلنی یر له ته نگی و خهم و یه ژارهیه.

هـ دروهها وتى: برسيتى نـ دفس دەشكينيت. تيرى پيراكيشان و سـنووربدزينى بددوادا ديت، له برسيتيدا هيز لهسهر هيممهت و دلتهنگى كۆدەبيتهوه، له هيممهت و دلتهنگى شروو ئارەزوو دلتهنگيش حـ د و ئارەزوو كۆتا پى دەهينن.

ههروهها وتی: مروّق حهزی له خاوی و ساردبوونهوهیه و ئالوودهی دهستدریژییه و عهوداللی دواخستنه، لهسهر شهکهتی و لهبیرچوونهوه بارهاتووه، ئهو به نهبوونی ویست و لیبران و سووربوون وهسف کراوه، لهسهر هیوا و خوّزگه و ئاوات نهقشی گرتووه، به نائارامی له کاتی تهنگانهدا، و به کهمی شوکر له کاتی نیعمهتدا وهسف کراوه، حهزی به خوّخهلهتان و خوّفریودانه.

ههروهها وتی: زانستت به نهنگی خوّت و نهنگی کهسانی تر بهرانبهرن، ههر کهس نهنگی کهسانی تر نهناسیّت نهنگی نهفسی خوّی دهناسیّتهوه، گهر ههندیّك له نهنگی خه نهنگی خوّت تر نهناسیّت به نهنگی خوّت لیّشارایهوه، شهوا نهنگی خوّت بی به نهنگی به به نهنگه ی نهنگی خوّت بی به نهنگی خوّت بو ناشکرابووی خهنگی بکه به بهنگهی نهنگی خهنگی خوّت، گهر له نهنگی خوّت بو دهرکهوت که له نهوونهی شهوانه له نهنگی خهنگی نهتده بینییهوه شهوا پیشبینی شهو نهنگیانه مه که له خهنگیدایه، تا شهوه ی له خوّت دا دهرکهوتووه له خهنگیشدا دهرده کهویّت، چاودیّری نه فست بکه، و بیپشکنه و رایوهستینه، و دادگایی بکه و دهرده کهویّت، چاودیّری نه فست بکه، و بیپشکنه و رایوهستینه، و دادگایی بکه و خوّت بکه و رهوهی پیّویسته شه نه نهامی بدات به توندی بیگره، شهو داوایه تهنها له نه فسی خوّت بکه و رووبه رووی که سانی تری مه کهره وه.

كتيّبي (ا**داب النفوس**) به كوردى مارسي موحاسبي ١٠٣

گهر شتیّکت له کهسانی تر بو دهرکهوت ئهوا پاساو و بیانووی بو بهیّنهرهوه، بهلام بو نهفسی خوّت هیچ پاساو و بیانوویه ک مههیّنهرهوه، گهر پاساوی هیّنایهوه لیّی قبوول مهکه.

ئيخلاص و ريبا

ههر به و جوّره له کهم و له زوردا، ههر کهس نهتوانیّت نیهتی خوّی له کهمی کاردا راست بکاته وه له زوره که یدا دوورتره.

ههروهها وتی: ریا دوو رووی ههیه: کهسیّك كوّمهلیّك كاری چاكه شهنجام دهدات، بهوهش مهدح و سهنا و پله و پایه و ریّز و حورمهت بهدهست دههیّنیّت، لهگهلا ئهوهش دهیهویّت شهو كارانهی رووی لیّ ده كهن شیخلاصیان تیّدا شهنجام بدات، ههر كهس نهتوانی لهو كارانهی رووی لیّ ده كهن ریا واز لیّ بهیّنیّت، شهوا شهوهی شهنجامیداوه و بههوّیهوه پله و پایه و ریّز و قهدری بهدهستهیّناوه له خهلکییهوه له شیخلاصهوه دوورره.

ههر بهو جوّره له ههموو شتیّکدا.. وازهیّنان لهوهی تو خاوهنی نیت ئاسانتره له وازهیّنان لهوه ی تو خاوهنیتی.

نيهت له نيوان صدق و بيناگاييدا:

وتم: كيّ له ههموو كهس زياتر شايستهيه به صدق له نيهتدا؟ وتي: ئهو كهسهيان له ههمووان زياتر خوّشهويستي بوّ خودا ههيه. وتم: كيّ دوورترين كهسه له نيهتي باشهوه؟

وتى: زاهيدترينيان له نيتى باش.. زاهيدترين زاهيديان له نيهتى باش ئهو كهسهيانه كه له ههمووان زياتر نيهت لهبير دهبهنهوه، و نهزانترينيانه به نيهتى باش.

ههروهها وتی: یه که مین نیشانه له نیشانه کانی ریا بریتییه له: رازیبوونی که سیّك به نهزانی صدقی نیه ت له کارو کرده وه کانیدا.. یه که مین نیشانه ش له نیشانه کانی صدقی نیه ت بریتییه له: گرنگیدانی به ناسینی صدقی نیه ت و ئیخلاص له کاردا.

پێغهمبهر ریگی دهفهرموێت: ((کار بریتییه له نیهت))، ههروهها دهفهرموێت: ((خراپترین شتێك که لێی دهترسم بو ئێوه بریتییه له حهزی شاراوه))(۱)

بۆ دەبى بەندەيەك فيرى ئەرە ببيت چۆن كار دەكات و شان بداتە ژير ئەرك و كـۆلنى كاركردن و بەوەى دەيزانيت كار بكات و بەلام نەزانيت چۆن نيەت دەھينيت، ئەوەندە لە زانست فير دەبيت كارى پى بكات و ئەوەش فير دەبيت كە دەبى كارى پى نەكات، بەلام فيرى صدق لە نيەتدا نابيت، نە لەوەى كارى پى دەكات و نە لەوەى كارى پى ناكات.

چهنده بژی نهژی و کهی مردن هات دهمریّت، به لاّم لای به لای نهمه دا نه کردوّته وه، پینغه مبه رزی نه و نه وانه ی دوای نه و له نیمامان و نه هلی زانست و مه عریفه له ریا ناگاداریان کردووینه ته وه، هه تا ههندیّکیان ده فه مرموون: ده چمه ژووریّکی تاریکه وه دوو رکات نویّژی تیدا ده که م به لاکو له ریا رزگارم ببیّت، "الشوری" ده فه مرمویّت: (متمانه م به کاریّک نیبه خه لکی بیبینیّت).

ا أخرجه الإمام أحمد في مسنده.

گهر نموونهی قسه کانی ئهوان لهم باره یهوه بنووسین پیویستمان به چهندین کتیبه.

ئهوهی شتیکی له ریا زانیوه کهسانی تر نهیانزانیوه، گرنگی پیداوه و شهو و روزی بیت بو تهرخان کردووه، لهوانهیه ئهوهی تیایدا فریودهخوات و شکست دههینیت زورتر بیت لهوهی تیایدا دهگاته ئهوهی دهیهویت، ئهی دهبی حالی ئهو کهسه چون بیت که نهزانه به ریا و یشتی له زانینی کردووه؟

لهوانهیه کهسیّك کاریّك ئه نجام بدات و وابزانیّت ئه و له و کاره دا کهسیّکی راستگویه، راستگویه، راستگویه و بانگهشه ی راستگوییه کهی بو ده رناکه ویّت پاش ده سال نهبیّت، گهر ده ته وی بایی به نجا سال ده و به نجا و سه د و هه موو بو نه و یه کیّکه.

وتم: وه کو چ شتیک، تو قسهیه کی زور گهوره ت کردووه ؟

وتی: وه ک نه و که سه ی صه ده قه به که سیّك ده کات، یان چاکه یه کی له گه لا نه خام ده دات، وا بانگه شه ده کات نه و کاره ی له پیّناوی خودایه، و پاداشت و شوکر کردنی خه لاّکی ناویّت، دواتر بق نه و و بق که سانی تر چاکه یه ک دیّته پیشه وه له گه لا که سیّکی تر ناه خامی بده ن، به لاّم چاکه که ی بق جیّب هجی ناکات، صه ده قه و چاکه که ی خوی له گه لا که سی یه که م دیّته وه یاد، بقیه پیّویستیه که ی نه ویش جیّب هجی ده کات، له و کاته صدقی له درق جیاده بیّته وه و لای رقشن ده بیّته وه، له وانه یه دوای سه رده میّك له چاکه که ی نه و راستیبه ی بق ده رب که ویّت.

یان پیاویّك خاوهنی عیبادهتی په نجا ساله و پیّیوایه شهو لهو كارهیدا كهسیّكی راستگویه، مهبهست و مهرامی پاداشت و شوكری خهلّكی نییه له نهیینی و شاشكرایدا، لهناكاو نویّنهریّك دیّت و ناوی شهو سالّح و بیاو چاكانه دهنووسیّت كه له

ناوچه کهی ئه ودان، به لام ناوی ئه ویان تیدا نه نووسی، یان دواین که س بوو که ناویان نووسی، که سانی کی تریان پیش ئه و خست که له عیباده تدا وه کو ئه و نه بوون، ئه ویش ئه وه که له نه نه نه نه نه نه نه و که له یه که مدا دایان نه ناوه، له و کاته دا راستگویی و در و زن نه و که سه له عیباده ته که یدا ده رده که ویت، گه رکه سین کی راستگو بوایه هیچ له نه نه نسیدا سه ریهه لنه ده دا، و ئه وه ی به ناپه سه نه ده ده به رانبه ر به ئه و ئه خام در اوه، به لکو به نیعمه تین کی گه وره ی خودای ده زانی، له م هه لویسته و هاوشیوه ی ئه م هه لویسته ده رده که ویت که له کاره که یدا پاداشت و شوکری له خه لکی ویستووه.

ههر کاریّك خاوهنه کهی لیّی ئاگادار نهبیّت و لیّی ورد نهبیّته و و نهیپشکنیّت ئه وا ئه کاره تیّکه لهیه که له ئیخلاص و ریا، کاری تیّکه لیّش ته نها له کاتی به لاّ و ناخوّشیدا روون ده بیّته وه، خه لکی به ئه ندازه ی زانین و نه زانینیان به وه ی بی ئه وانه و لهسهر ئه وانه دادگایی ده کریّن، هه روه ها به ئه ندازه ی ئه وه ی فه رمانیان پیّکراوه و نه هدیان لنکراوه.

زانستهكاني رزگاربوون

كۆى ئەومى پيويستە ئە زانست:

سئ دەروازه له زانست پیویسته خه لکی شاراوه و ئاشکرایان بزانن: دوو دەروازهیان له نیوان ئهوان و له نیوان ئهوان و خودادایه –سبحانه و تعالی – دەروازهیه کیش له نیوان ئهوان و خه لکیدایه.

ئهوهی له نیّوان ئهوان و خهلکیدایه بریتییه له نهصیحهت، به پینی ئهو فهرموودهی پیّغهمبهر (گیر): ((ئایین بریتییه له نهصیحهت))(۱) لهوهی له شتان شاراوه و ئاشکرا و کهم و زوّره بو نزیك و دوور و دوژمن و دوست.

ئهوهش که له نیّوان ئهوان و خودادایه: دهروازهی نیهت و راستکردنهوهی، ههروهها ویست له کاروکردهوهکاندا، لهوهی شاراوهتهوه لهوهی ئاشکرایه، بهپیّی فهرموودهکهی پیّغهمبهر (گینی): ((کار و کردهوهکان به نیهتن))

دەروازەي دووەم: كەسەكە خۆى بناسيت.

راستەقىنەي نەصىحەت:

دهروازهی نهصیحهت: دهبیّته نیهت و رهوشت و رهوگهی له نهیّنی و ئاشکرادا: گهر ههموو کار و بارهکانی ئوممهت به ناخ و پهنهانی ئهودا گوزهر بکات پییخوشه ههر

ا أخرجه مسلم.

ههموو كاروبارهكانى لهسهر خير و چاكه و هيدايهت بيت و له گويٚ پايه لنى خودادا بيت، له ههر يهكيٚك لهوانه دا بهشى خوٚى ههيه له حه ق و عهدل.

گهر ئهمه رهوشتی بیّت له تایبهته کانی و نیهتی بهم جوّره بیّت له گشتییه کانیدا رجام وایه ئهو کهسه لهناو ههموو کاریّکی بالا و نیعمهتیّکی مهزندا بیّت که تهنها خودا دهزانیّت چهندن.

گهر رهوشتی تایبهتی و گشتی نهو کهسه پیچهوانهی نهم وهسفه بوو، نهوا هیچ بهشیزکی له ناموژگاری تایبهت و ناموژگاری گشتی بو نییه، و نهوهی بانگهشهی ده کات گوایه له پهنهان و نهینی خویدا ناموژگاری تایبهتی و گشتی ههانگرتووه و حهشاریداوه رهد کراوهیه و لینی وهرناگیریت.

له دهروازه کانی زانست هیچ فهرمووده یه نابینین کو کهرهوه تر بیت له م فهرمووده یه نهوه شه فهرمووده یه نهوه شهره فهرمووده کهی پیغه مبهره (گی): ((ئایین بریتییه له نه صیحه ت))، هیچ شتیك نییه به ئه ندازه ی ئه م فهرمووده نزیکتر و راستتر بیت به مهبه ست و مهرام و باشتر بیت له ههموو کار و کردهوه ی خیر و چاکه یه که ههروه ها ریگهیه که نییه به ئه ندازه ی ریگه ی ئه م فهرمووده یه باشتر بیت بو شوین کهوتن و ده ستپیوه گرتنی ره و گهی چاکان، ئهم فهرمووده حه ق و عهدلی له نامیز گرتووه، رازیبوونی تایبه تان و خه لکی به گشتی به ده ستهیناوه، ئهوه ش: ئهوه ی بو خوت پیتخوشه بو خه لکیش پیتخوش بیت، ههروه ها ئهوه ی بو خوت لات ناپه سهنده بو خه لکیش لات ناپه سهند بیت.

نه صیحه ت له بنه په تدا له کاره کانی دله و لقه کانی له کاری ئه ندامه کانه، له وانه یه به دلا ا جاری ببینت، له وانه یه دلا و زمان و زمان و نه ندامه کاندا جاری ببینت.

ئادابگەلىك كە ھەر دەبىت بىن:

هدروهها وتی: شتیک زال دهبیت به سهر شتیکی تردا، و شتیک له شتیکی تر سهرقال دهکات، و شتیک شر ده شتیک تر ده شتیک شتیک شتیک شتیک تر ده هروژینیت، و شتیک شتیکی تر زیاد ده کات، نهو که سه ی دادگایی نه فسی خوی ده کات نهمه ی زانیوه، نزمه که ی بیداربوونه وهیه، و به رزه که ی له بیرچوونه وهیه (۱).

بزانه شهر بریتییه له حهزلیّکردن و خیر بریتییه له حهزلیّنه کردن، حهزلیّکردن پیش حهزلیّنه کردن و خیر بریتییه له حهزلیّنه کردن و حهز دهسی نه وه، و حهزلیّنه کردن و به به دریدا زالّه، تا زانست و صدق دیّن و حهز ده سینه وه، و حهزلیّنه کردن له جیّگهی داده نیّن، ههر که س له مه تیّنه گات و نهیژنه ویّت کاتیّك گویی لیّ ده بیّت عهوا پیدا چونه وه ی باشی نهیینی خوی نه کردووه، ناشتوانیّت شهو پهنهانه ی خوی چاك بکات تا له که سیّکی شاره زاوه که باش وه سفی ده کات فیرنه بیّت، گهر قسه کان دریّژه یان نه کیّشا با یه بوّمان ده نووسین.

هدروهها وتی: باشترین هاوه لا دوو هاوه لان: خهم و دلاته نگی بی و دوار و و ههروه ها باشترین سهرقالی بریتییه له خودادگایی کردن، خاوه نی خهم و دلاته نگی و خودادگایی کردن، خاوه نی خهم و دلاته نگی و خودادگایی کردنه که مترین کردنه که مترین که مترین که می بیناگایی له لای که می بیناگایی له لای که می بیناگایی له لای که و وه کورترین گوناه وایه لای که سانی تر.

ههروهها له نیشانه کانی پهقین له بهنده دا بهرده وامی دلته نگییه تیایدا.

ئهی برام، گهر بهنده تهنها بو ئهو کار و کردهوانه شبیت رووی لیده کهن و تیایدا سههو بنتاگایی و کهمی صدق دهنونننت وهك له فهرز و سوننه ته کانبدا ئه نجامی

[.] واته نزمترین ئاستی مهعریفه بیداربوونهوهیه، بهرزترین ئاستی مهعریفه لهبیرچوونهوهی حهز و ئارهزووهکانه.

دەدات و ئەنجامىداوە، ھەروەھا بۆ ئەو كەمى شەرم و حەيا و كەمى چاودىرىيە بىت رووبهرووی بووه تهوه، ئهوا حهقه دلتهنگ ببیت و خهم دایبگرنتهوه.

گەر تەنھا بۆ ئەۋە دڭتەنگ بىۋاپە كىە كار و كردەۋەكانى گەر پە وننامى كار و كردهوه باشهكاني فرنشته و چين و مرؤق و ههموو جنهانهكان بن هنشتا زانستي نبيه ىهوەي ئابا خودا لهوى قبوول كردووه يان رەدى كردۆتهوه، نازانينت ئايا به ئەندازى گەردىلەيەكى لى قىوول دەكرىت يان نە، ئەوا يېوپست بوو دالتەنگ بوايە.

گەر تەنھا بۆ ئەرە دلتەنگ بوايە گەر يىنى بلىن: لە تەمەنت ساتىك ھەلىبىۋىرە كە تبايدا له خودا باخى نەپووپىت بە ھۆپەك لە ھۆپەكان، ناتوانىت ئەر ساتە لە تەمسەنى ببينينتهوه، ئهوا ييويست بوو دلتهنگ ببيت.

گهر بۆ ئهوه دانتهنگ بوایه گهرینی بوتریت: ئایا ساتیك له تهمهنت شك دهبهی ههموو ئهوهي خودا لهسهر تو واجبي كردووه به جوانترين شنوه جنبهجنت كردينت، به دلنياييهوه دهلينت: شك نابهم و نازانم، ئهوا ييويست بوو دلتهنگ ببيت.

دادگایی کردنی نهفس

نهفس و ئەزموون كردنى ئە مەعرىفە و ئاكاردا:

وتم: چۆن دادگایی نەفسی خۆم له ناسینیدا بکهم؟

وتی: شته کان به ئاماژه و به لاگه و نیشانه و نموونه ده ناسرینه وه، نموونه یه کت لهوه بود ده هینمه وه تاکو بینت به زانست و نیشانه بو نهوه ی پرسیارت ده رباره ی کردووه:

خه لکی به تاك و كۆمه لايانه وه دوای ناسينيان و شاره زايی پييان و ئاستی جياوازيان و پله و پايه ی جۆراوج ورييان وه سنوقیك وان لهسه ر ریگه یه دانرابیت کوپی سه ربه ستراوی تیدایه، خه لکی به لایدا تیده په په ن و نازانن چی تیدایه، یه کیک له وانه بریاری دا بزانیت چییه و وتی: ده بی په مرده لهسه ر ئه م سندوقه لابده م و بیزانم چی تیدایه، بویه سندووقه که ی کرده وه و کوپی پری سه رداخراوی تیدا بینی نهیده زانی ئه و کوپانه چییان تیدایه، سه ری هه موویانی کرده وه، لهیه کیکیانه وه بونی میسکی ههست کوپانه چییان تیدایه، سه ری هه موویانی کرده وه، لهیه کیکیانه وه بونی میسکی ههست بی کرد، و له یه کیکی تره وه بونی عه نبه ر و له ویتریانه وه شیر و له دانه یه کی تریانه وه ماست و له وه ی پینجه مه وه بونی پاشه ر و له یه کیکی تریانه وه بونی گرانبه ها و یه کیکی تریانه وه بونی پاشه ر بونی گول و ته واوی بونه خوشه کانی تر.

لهو بونانه بونی کبریت و بونی نهوت و بونی قهترانی تیدا بوو که مروق لهبهر بوگهنییه کهیان خوی پیراناگیریت.

خه لکی به گشتی وه ک شه و سندووق و کوپانه وان، شهوان له ناسینیان و گهران بهدوای شهخلاقیاندا به شهندازه ی کوپه کان جیاواز و جوّراوجوّرن.

نموونهی ئه و سندووقه وه ک نموونهی تو وایه به تهنها، کوپه کان بریتین له ئه خلاق و ئادابه کانی تو ، بونه خوشه کان ئه خلاقه چاکه کانی تو و ئادابه باشه کانی تویه، خوشترین بونی باشترین ئه خلاقی تو و چاکترین ئادابی تون، بونه بوگهن و ناخوشه کان خراپترین ئه خلاق و ناشیرینترین ئادابی تون.

ههتا نهفس تاقینه کریته و تاوتوی نه کریت ناناسریت.

بۆیه نهفسی خۆت ئهزموون بکه تا بزانیت چی تیدایه، گهر ئهوهی تیدا بوو تو ده ته ده ته کوکی و تهبایی مامه له که له گه لا بکه، هیممه ت و هه ول و تیکوشانی نهفست بیشکنه، به تیژی لیمی وردببه رهوه، تا حیلمی خوت بناسی له و کاته ی که نهزانیک خرایه ده رحه قت ده کات، نه که له و کاته ی له گه لا ئاره زووه کانتدا کوک و تهبایه.

تهوازوعی خوّت بناسه لهو کاته ی که سیّکی بیّباك و بیّوه فا بیّباکی و بیّوه فایت ده رحه ق ده کات، و که سیّکی به ریّن لیّ ده گریّت، له هه ردوو کیاندا فیتنه بوونی ههیه، لهوانه یه به نده له کاتی ریّن لیّ گرتنیدا ته وازوع بنویّنیّت تاکو زوّرتر ریّن لیّ بگرن، لهوانه شه له کاتی بیباکی و بیّوه فایی به رانبه ری ته وازوع بنویّنیّت تاکو به وه به رانبه ر شهو که سه ده ینویّنیّت پله و پایه و مهنزیله ت له لای خه لکی به ده ست به رانبه ر شه یه مهمو شه مانه بوه سته و هیمه تت بیشکنه.

بیده نگی خوّت بناسه ره وه له کاتی بوونی ترس له به ربوونه وه ی پله و پایه ت له لای که سید که یله و پایه ت له لای هه یه .

صدقی خوّت بناسهرهوه لهو بارهدا که خوّرازیّنهرهوان و زوّرلهخوّکهران خوّیان بوّ جوان ده کهن و زوّر لهخوّیان ده کهن.

نهصیحه تی خوّت بناسه ره وه له کاتی خوّشه ویستیت بوّ نه فسی خوّت و دوّسته که ت و دوژمنه که ت، تا بزانیت: ئایا ئه وه ی بوّ خوّت پیّتخوّشه بوّ که سانی تریش پیّتخوّشه؟ وه رعی خوّت له و حاله ته ی دهست به سه ردا گرتووه و تیایدا دامه زراویت بناسه ره وه، ئایا ده توانی له گه ل نه و حاله ته میّنیته وه گه ر شته کانت لیّ تیّکه لا بوویان نه؟

ژیری خوّت بناسهرهوه لهپای وازهیّنان لهوهی که سوود و قازانجیّکی بوّ دونیا و دوارو و تازانجیّکی بوّ دونیا و دوارو وژت نییه، هیچ پاداشتیّکی لهلای خوداوه پیّ وهرناگریت، ئایا ده توانی واز لهو شته بهیّنی یان نه؟

ئەمانەتدارى خۆت بناسەرەوە لە كاتى ئارەزووەكانتدا، ئايا بە دروستى ئەمانەتەكـە دەگيرىيەوە بۆ كەسەكە يان نە؟

ته ماعی خوّت بناسه له کاتی هه لنچوونی حه زه کاندا، ئایا له و کاته دا ده توانی له ته ماعی خوّت دووربکه و یه و لنی بنهیوا بیت یان نه ؟

گهر له ههموو ئهم دوخ و بار و کاتانه دا که سینکی ستایشکراو بوویت، چهنده خیر و چاکه ت مهزنه! بوّیه حهمدی خودای لهسه ر بکه و له فهزلنی خودا داوای زوّرتر و زیاتر بکه، لهسه ر ئه و رهوگه و ریّگه ت بروّ و به رده وام به، چونکه توّ لهسه ر شاریّگه ی راست و دروستی، لهسه ر ریّگه ی خوشه ویستی و به لگه و روّشنایی ئیمانیت.

گهر له ههموو ئهو حالهتانه دا کهسینکی زهمکراو بوویت، ئه وا چاکترین و له پیشترین کاری تو بریتییه له چاککردنی ئه خلاق و ئاکارت، چونکه تیکچوونیکی مهزن له تودا

بوونی ههیه، و لهسهر شاریدگهی راست و دروست و خوشهویستی و به لگه و روشنایی ئیمان نیت.

بۆيـه لـه خـودا بترسـه.. پيداچـوونهوهي پشـكنيني نهفسـي خـودا بترسـه.. پيداچـوونهوهي پشـكنيني نهفسـي خـودا بترسـه.. تيكچووني بكه.

وتم: کاتی وا همیه شتیک رووم لی ده کات له همندی حاله تمدا رکم له نه فسی خوم ده بیته وه و پهشیمانی لهسهرم زور توند و قورس ده بیت.

وتی: رقبوونت له نه نه نه مهعریفه ی تۆیه به ئه و، په شیمانیت له کار و کرده وه کانی نه نه نه ده رمانی نه نه هه رکات ته ماشای هه له ی که سیخت کرد بیر له هه له ی خوّت و رقبوونت له نه نه نه خوّت بکه ره وه ، گه ربه رژه وه ندی نه نه س و قازانجی له وه دا بووایه که حه زی لیده کات شه مو خه لکی ده چوونه ریزی صالحانه وه ، به لام خود ا چاکبوونی نه نه نه و شتانه دا داناوه که حه زی لی ناکات، و تیک چوون و بیا چوونیشی له و انه دا که حه زی لی ده کات.

ئهوهی که نهفس رقی له چاکبوون و له خیره، له راستیدا رقی له و ناره حه تی و سه ختی و سه ختی و دژوارییه یه که له رینگهیه وه ده گاته چاکه و خیر، گهر پله و پایه ی چاکان لهرینگه ی خراپه و به دکارییه وه بوایه نه فس ده یویست و حه زی لی ده کرد، هه ر به و جوره شه ری خوشده و یت، چونکه خه سله ت و رینگه و هه موو ئه وه ی که تیدایه خوشده و یت.

ههروهها له دادگایی کردنت بو نه فسی خو: ئه وه یه که له گه لنی ته نها بکه ویته وه، کار و کرده وه کانی به پروودا بشکینیته وه، بلیّیت: ئه ی نه فس، تو ناتوانیت خودا بخه له تینیت، و ناشتوانیت زال بیت به سه ریدا، بوّیه فریودانی شهیتان و زالبوونی به سه ر

تودا قبوول مه که، به دوای ئاره زوودا مه روّ و مه گه ریّ، چونکه رووبه رووی هه لدیرت ده کاته وه و تیاده چیت.

من تو هه لنّانیم بو سه ر شتیک که توانای نه نجامدانت نه بیّت، و زانستت پینی نه بیّت، من تو ده بینه بو خوت پیخوشه که له که سانی تر رقت لیّی ده بیّته وه، هه روه ها شتیّکت بو خوّت پیناخوشه که بو خه لکی تر پیتخوشه.

لوتکه فیلی دهرونی و راستهقینهی تهوهسول کردن به چاکان:

من تو دهبینم، ئهی نهفس، ئههلی تهوازوع و راستی و ئهمانهت خوشدهویت تهنانهت گهر گور و ئاسهواری ئهوان ببینیت وه بانگهشهی بو ده کهی - خوشتدهون، بهلام رقت لهو سیفهت و خهسلهتانه دهبیتهوه که بههویهوه ئهوان لای تو خوشهویستبوون، تهنانهت گهر له خراپترین دوژمنی تودا ئهو خهسلهتانه بوونی ههبیت تو خوشتدهوین.

بۆیه یان تۆ دەتەویت خودا بخەلەتینی ئەوەت زانی كە خودا ئاگادارە بە ھەموو نهینی و پەنھانەكانت، یان نازانیت بە باشی بە دوای خیردا بگەرییت.

ئهی برام... کهسی برسی نانی خوشدهویت، کهسی تینوو ناوی خوشدهویت، گهر نان و ناو بخریته سهر سفرهیه و بخریته بهردهمیان یان به گهردنیاندا ههلبواسریت بیوونی زانست بهوهی نان و ناویان لهگهله سوودیک به نهوان ناگهیهنیت، ههر بهو جوره نزیکی نهوان له خواردن و خواردنهوهوه قازانجیکیان پی ناگهیهنیت، ههتا دهست نهبهن بوخواردن و خواردنهوه و تیری لی بخون و بخونهوه.

تۆش ھەر بەو جۆرەي... زانستت بە خير سووديكت يى ناگەيەنيت، ھەر بـەو جـۆرە نزیکی زانست له تۆوه و خوشهویستیت بوی قازانجیکی نیبه، ههتا زانست دنته ناو تو و دەبىت بە ئەھلى زانست، مىن ناتوانم بلايم تىز زانسىتت خۆشىدەرىت، بەلكو لە بانگەشەكەتدا فريوتخواردووە يان خۆ فريودەرى گوايە تۆ زانستت خۆشدەوپت.

ئهي برام... ئايا تۆ كەسپكى تىنوت يىنيوه بگات بە ئاوى سارد و نەپخواتەوە مه گهر که سیک بانگه شهی تینویتی بکات و له راستیدا تینوی نهییت؟

یان کهسیّکی برسیت بینیوه خواردنیّك ببینیّتهوه و دهستی بهسهردا بگریّت و لیّی نهخوات، مهگهر کهسه که بانگهشهی برسیّتی کردبیّت و برسی نهبیّت.

بانگهشهکهت بز خزشهویستی خیر و ئههلی خیر به ئاشکرا پووچ و بیبنهمایه، گهر ئەوەي خۆشتدەوپت لە دونيا يېوانە بكەي بەوەي خۆشدەوپت لە دوارۆژ، چونكە من تۆ دەبىنىم گەر شتىكت لە دونيا خۆشوپست حەز ناكەي ھىچ خاوەنىكى ترى ھەبىت جگە له تۆ، ئەرە برېتىپە لە خۆشەرىستى راستگۆپانە لە خودى خۆپدا، گەر شتېكت لە كار و کردهوهی چاکان خوشویست-وهك بانگهشهی بو ده کهی- هیچ شتیك به نهندازهی ئەوە لات گران نىيە تۆ بېيت بە خاوەنى ئەو شتە..گەر تۆ ئەو شتەت خۆشبويستبايە يێتخوٚش دەبوو كەس يێشت نەكەوێت بۆ بەدەستهێنانى، كەس بە ئەندازەي تۆ لەو كار و كردهوانهى بهدهستنههينابايه.

ئهی برام...کاتی ئهوه نههاتووه شهکهت و تیر ببیت له درو و فریوخواردن به خودای موتهعالهوه؟ كاتى ئهوه نههاتووه ييتخوش بيت ناوهكهت بو تهنها يهك روز له ههموو تهمهنت لهگهل ناوی چاکان و ئههلی تهوازوع و موخلیصان و مؤچاران(الناصحین) و شوکرکهران و رازیبوان و ئارامگران و موسلمانان و متمانه دارن و پشتبه ستوان به خودا و خوّراده ستکهران و ترساوان و موشتاقان و عاریفان و زانایان و یهقینداراندا بیّت به خودا ؟

به راستی پیت ده نیم.. گهر که سیک له سه رسامی و سهیر و سه مهره دا بردبایه ده بوا تو له جینگه ی خوت بردیتایه گهر ته ماشایه کی نه وه بکه یت تو که و توویه سه ری له هه نیم دونیا و روو کردنه دونیا له گهل نه وه ی که تو یه قینت هه یه نه م دونیایه هیچ نییه به راورد به رازیبوونت به وازهینان له ریگه ی صالحان و نه هلی خیر و هاوه نی پیغه مبه روسیتی نه و له به هه شتدا.

گهر له دونیادا هاوه لئی پیغهمبهرت بکردبایه و پاشان لهو پیناوه دا ههموو دونیات واز لئی بهینابایه نهوا نهوه ی پشتت تیکردووه هیچ نیبه لهچاو نهوه ی بهدهستت هیناوه، نهی دهبی هاوه لئی پیغهمبهر ریسی الله بهههشتدا چون بیت لهگه ل بهرده وامی مولاك له جیرانی خودای موته عال و جیرانی خوشه ویستانی، لهگه ل نهوانه ی خود ا نیعمه تی خوی بهسهردا داباراندن له پیغهمبه ران و صددیقان و شوهه دا و صالحان، نهوانه باشترین هاوه ل و دستی مروقن، لهناو خوشی و نیعمه و سرووری هه تاهه تایی و نه براوه ؟

بۆیه ئەی برام، پیداچوونەوە بە نەفسى خۆتدا بکه، سەرنجى ئىمم فریوخواردنىه بىدە، بزانه چ شتیک بەسەر تۆ و یەقینەکەتدا زال بووه، یان ئەو فیلله چییه که له تۆ کراوه و لیت هاتۆته ژووردوه ؟

بیربکهرهوه لهوهی بوّی دهچیت له کیشانه و پیّوانهی کارهکانت، پرسیاری خودا له توّ له گهردیله و دهنکه رهشکهوه تا بهرهوژوورتر، و بهرهوخوارتر.

بير له خيرايي كوتاهاتني تهمهن بكهرهوه، هيوا و ناواته كاني دونيات كورتبكهرهوه، با جاوتروكاننك تۆلە ئهو(١) جيانهيتهوه و ئهو له تـۆ جيانهينتهوه، نەلە شەودا و نەلە رۆژدا.

"سبحان الله" تن سهرسام نابيت و ئەقلت لەدەست نادەيت لەم دۆخەى تىزى تنکه و ته و ه ؟

ينداچوونهوه بكه به كارهكانتدا.. بزانه چيپان لئ داواكردويت، ئهوهي له تـــق داواكراوه ئهوەبه گهر كارنكت ئەنجامدا تەنها مەبەستت خودا بنت يان ئەنجامى مەدە، ئەمەش ناتوانى ئەنجام بدەي؟ ئەمە لە سوننەتەكانت.. فەرزەكانىشت تۆ بـۆ تىابردنى، كەمترين فەرزت ھىچ ياساوپك نىيە، ھەتا ئەوەي فەرمانت يېكراوە ئەنجامى دەدەي، و واز لهو شتانه دههێنيت كه نههييان لێكراوه..تـۆ داوايـهكت لـێ نـهكراوه نـهتواني ئەنجامى بدەيت، داوايەكت لى نەكراوە لە كەسانى تر نەكرايىت.

له گهل ئهوانه شدا داوات لينكراوه: خيرت بي خهلکي بويت، گهر خيرت بي خهلکي ناویّت شەرت بۆیان نەویّت، ئایا ناتوانی ئەم كارە ئەنجام بىدەي؟ يان يیّتخوّشه و بـوٚ نەفسى خۆت رازىت خەلكى خېريان بۆ تۆ بويت و تۆش بۆ خەلكى شەرت بويت؟

ههروهها داوات ليكراوه: نهفسي خوّت لهسهرو خهلكهوه دانهنيت لهناو نهفسي خۆتدا، نه به دل و نه به زمان، ئايا ناتواني ئەممەش ئەنجام بىدەيت؟ تىز و ھەموو خەلكى بانگراون بۆ ئەمە، نەك بە تەنھا تۆ.

واته: سرك دنه، ه له ئه حها.

11 *

فریودهران.. بازرگانانی ئایین:

ههروهها وتی: پیم بلین.. گهر سهرپیچی لهم کاره بکهی و به کارهکانت کهسانی ترت مهبهست بوو جگه له خودا و ویستت نه فسی خوّت له سهرو خه لکهوه دابنییت، یان ئهوهی بو نه فسی خوّت پیتخوشه بو شهوان پیتناخوش بینت، تایا له و ریگهیه وه ده گهیت به وه ی ده ته وی دو تا در تا

ئايا نازانيت گهر تۆ بهو جۆره بيت دوورترين كهسى له خوداوه؟

له گه لا نه وه ش من نابینم داوای دینار و درهه م بکه ی و له م روّژگاره دا سوود و قازانجی لی ببینی و ژیانی خوّتی پیخوش بکه ی، به لکو تو به و کاره ت مه دح و سه نا و پله و پایه داوا ده که ی، تو ره وگهیه کت هه لبژاردووه رق و خه شمی دروستکه ره که تب بو خوّت واجب کردووه، هه ر به و جوّره رق و کینه ی نه وانه ش که ته بان له گه لات گه ر شاراوه و پهنهات لایان ناشکرا ببیت، هه ر روّژیکیش دیّت نه و نهینییه ی ناوه وه ت ده ربکه ویّت.

ههروهها وتی: ئارامگرتن پاساو و به لکهیه کی بق خه لکی نه هیلا و ههر که س به شیرینی رازیبوون لهوه ی خودا فهرمانی پیکردووه به خودا نه گات با به ئارامگرتن به خودا بگات، ههر که س به رقلیبوون لهوه ی خودا نه هی لیکردووه به خودا نه گات ناتوانیت به خوشه ویستی ئه وه ی خودا فهرمانی پیکردووه به خودا بگات، به لکو به ئارامگرتن، بقیه ئارامگرتن به لکه و بیانووی خه لکی بریوه.

ههروهها وتی: له کهمهوه زورینه پهند و ئاموژگاری وهردهگرن. ئههلی دونیا کاتیک ویستیان شتیک ئهنجام بدهن بهدوایدا دهگهرین، ئهو ئامرازانهی کارهکهی پی ئه نجام دددهن ئاماده ده کهن، ئهگینا ریگهی ئه نجامدانی ئه و کاره لهبهردهمیان داخراوه.

گهر ههموو ئههلی دونیا کۆببنهوه و ئامپازهکانی ههموو پیشهکانیان لهدهستدا بیّت، ئایا دهتوانن کون بکهنه دهرزییهك بهو ئامپازانه نهبیّت که ئامپازی کون تیّکردنن؟ ههموو شتهکانی تر بهو جوّرهن.

پزیشکیّکی بهیتهریت بینیوه به نامرازه کانی دوورین کاره کهی نه نجام بدات؟

یان بهرگدروویه کت بینیوه به ئامرازی پزیشکی بهیتهری کاره کهی ئه نجام بدات؟

ههموو کاریّك به و جوّرهیه.. ئاسنگهر به ئامیّره کانی دارتاشی کار ئه نجام نادات، دارتاشیش به ئامرازه کانی پینهدوّز کار ئه نجام نادات.

خۆشەويستى دونيا سەرى ھەموو بەلايەكە:

له پیغهمبهرهوه (گین ریوایهت کراوه: ((خوشهویستیت بو شتیک کویر و کهرت دهکات))(۱)

له عیساوه (علیه السلام) ده گیرنهوه فهرموویه تی: ((خوشهویستی دونیا سهری ههموو هه له و خرایه و گوناهیکه))

باشترین شتیک که سی باوه ردار چاره سهری نایینه که ی خوی پی بکات: برینی خوشه ویستی دونیایه له دلی، گهر ئه و کاره ی ئه نجامدا واز هینان له دونیا و گهران

الخرجه ابن أبي الدنيا والبيهقي.

بهدوای دوارپرژدا لهسهری ئاسان دهبیّت، برینی ئهم دونیایه ئامرازی خوّی دهویّت.. من نالیّم ئامرازه کهی بریتییه له ههژاری و کهمی شتومهك و زوّری روّژوو و نویژ و حهج و زهکات، بهلکو بنهرهتی ئامرازه کهی بریتییه له: بیرکردنهوه و کورتی هیوا و خوزگه دونیاییه کان و گهرانهوه بو تهوبه و پاکیّتی، و دهرکردنی لوتبهرزی له دلّدا و پابهندبوون به تهوازوعهوه و ئاوهدانکردنهوهی دلا به تهقوا و بهردهوامی دلّتهنگی و زوری خهم بو نهوهی رووی تیّده کات.

زورن ئهوانهی ئهو کار و کردهوانه ئهنجام دهده که باسمان لهباره وه کردن، به لام خوشهویستی دونیا له دلیاندا روو له زیادبوونه، زوریک له خهلکی ئه و کاروکرده وانه ئه خهام ناده ن که چی خوشه ویستیه که یان بی دونیا روو له که مبوونه، چونکه به مشیوه یه وه ریگرتوه: نه فسی خوی پابه ندی بیرکردنه وه بکات و هیوا و خوزگه ی دوورودریژ له دونیا دا کورت بکاته وه، ئه و شتانه ش خودا موباحی کردوون له و شوینانه دا داده نیت خودا فهرمانی پیکردوون، یادی جیابوونه وه له دونیا و ئه وهی له دونیا دونیا دونیا دونیادایه له دلی ده رناچیت، ههروه ها بیرکردنه وهی له وهی بوی ده چیت له ته نگانه و نازه حمتی، له گوره وه تا وهستان له به رده م خودادا – عز وجل – و دریژه کیشانی دادگایی، ناره حمتی، له گوره وه ریزدا سهرژمیر ده کریت، و له کام دوو ده سته دا ناوی نوسراوه، نایا له گهل نه وانه ی که پول پول ره وانه ی به هه شت ده کرین، یان له گهل نه وانه ی ره وانه ی ده کرین.

بیر له گوناهه کانی ده کاته وه، ئه و گوناهانه ی گه ر به یه کیکیان ئه هلی دونیا بگیریت تیاده چن، هه روه ها بیر کردنه وه له مانه وه ی هه تاهمتایی ئه هلی دوزه خ له ناگردا.

خراپتر له ههموو ئهمانه تووړهبووني خودايه له ئههلي دۆزهخ.

ههروهها بیر کردنهوه لهوهی که دهترسیّت له دهستی بچیّت له رازیبوونی خودا له ئههلی بهههشت.

بیرکردنهوه له دونیا و خوشییهکانی کهم ده کاتهوه، دل به بیرکردنهوه زیندوو دهبیتهوه گهر بیرکردنهوه کهی بو دهبیتهوه گهر بیرکردنهوه که بو دواروژ بیت، نهو دله دهمریت گهر بیرکردنهوه کهی بو دونیا بیت.

ههروهها وتی: چی وا له بهنده ده کات لیّبراوانه بریار دهربکات ئه و بهشه ی که ههیه تی له دونیا -له و بره کهمه ی تهمه ن که ماوه ته وه - له پله و پایه و حهمد و سهنای خه لک و ریّز له لای ئه وان کورت بکاته وه، ههروه ها ئه و نیعمه ته زیادانه ی له دونیا به ده ستی هیّناون بر به دترین دوژمنی خرّی و خراپترین حه سوود به جیّبهیّلیّت، شتیک به سهر خزمان و دوستانیدا دابه ش نه کات، دوای ئه وه ی که هیوا وابو و هه موو ئه وانه رزگار که ری ئه و بن له ئاگر، ته نانه ت گهر داوای لیّ بکه ن و له به ندیخانه یه کی به رته سکدا به ندی بکه ن تاکو قبو و لی بکات رازی نابیّت، به ند کردنی پیخوشتره له به خشینی ئه و شتانه، و که نارده گریّت له و داوایه و پشتی تیّده کات و ههر وه ک جاران به خشینی بر دونیا هه یه.

گهر ته نها بیتوانیبایه شهوهی ویرانی کردووه له ته مه نی رابردوویدا چاکی بکردبایه ته وه و له وه رابردووه رزگاری بوایه، شهوا کاریکی گهورهی شه بجام دابوو، دلته نگی و خهم و که می تیکه لابوون به خه لکی بکردبایه به تویشووی خوی، له گه لا دوعا و پارانه وه و گهردنکه چی، مردنی له به رچاوی خوی دابنابایه، په نای ببردبایه به

خیرایی دهرچوون له دونیا، چهنده ئاسانه لهلای ئه و که سهی هه واره که ی به جیده هیلیت شوینه که ی به جیرانه که ی ببه خشیت، چهنده بی مهیل و بیباك ده بیت به و به خشینه! چهنده ترس و حه ز لهلای که سینك هه یه بو نه و شوینه ی ده یه ویت تیایدا بینیت هوه و ئاوه دانی بكاته وه.

پوختهی چاکبوونی نهفس:

ههروهها وتی: کهسی خودادوز گهر حیکمهت و ئاموزگاری و موزگاری له دوژمن و دوست و نهزان و حهلیم قبوول نه کات، ئهوا خودادوزییه کهی خوادوزی مهلیکه کانه.

وتم: شتیکت باس کرد شتیکی تر لهبیردهباتهوه، ئهمه وهکو چ شتیکه له شتهکان؟ وتی: وهکو تیری، ئارهزوو دههروژینیت و دلرهقی بهرههم دههینیت و قورسی لاشه و خهو بو مروّق دههینیت.

ههروهها زوری قسه کردن، دل رهق ده کات و ههیبهت و بههای مروق کهم ده کاتهوه و حیکمهت نهزوک ده کات و هه له بو مروق زور ده کات.

ههروهها وهك هيوا و ئاواتى دوور و دريّ له دونيادا، دواروّ لهبيردهباتهوه، دونيا و بهبير دههيّنيّتهوه و جوانى دهكات و لاى خوّشهويست دهكات و حهسهد و دواخستن بهرههم دههيّنيّت و ئارهزوو بههيّز دهكات و حهز زوّر دهكات.

لهمه دا ده توانی رینموونی بو دژه کانیان وه ربگریت، گهر بیرت لینکرده وه شه و شتانه ده ناسیته وه خیر و شهر به رههم ده هینن، هه روه ها ناسینه وه ی نه و سه رقالییانه ی که سه رقالی تر له بیر ده به نه وه، چونکه دل یه ک دله، و ده توانیت به ته نها یه ک شته وه سه رقال بینت.

ویست و صدق و ئارەزوو

تەبايى ئارەزوو و صدق لەسەر كارى چاكە:

وتم: صدق و ئارەزوو لەسەر كارى چاكە تەبان..

وتی: خودا دهتوانیّت ئارهزوو بو صدق باربهیّنیّت(رامبهیّنیّت).. گهر ئهوه رووبدات بو کهمیّک له خهلکییه، ئهوانهی ئهم راستییه دهزانن لهو کهمه خهلکه زوّر کهمن.. ئهوانهش نایزانن زوّرینهن، چونکه ویست بو کار پیش کارهکهیه، ئارهزوو و حهز بهدوای کاردا دیّن، نیهت و صدقیش له پشتی ئهو دوانهوهن (۱).

ههر کات بهنده دهیهویّت یان ههولدهدات کاریّك له نزیك یان دوور ئه نجام بدات ئارهزوو و حهز له گهلانیهت و صدق روو له دلاده کهن، به بیر کردنهوه و هیوا و ئاوات له و جوّره كاره بو پیویستی و حهزه کانی دونیا و قازانجه کانی و خوّشی و تامه کانی، ههروه ها هو گربوون به هاوشیّوه کانییه وه له شته کاندا، و ئهوهی له لای خهلکی شویّن و پیدگه ی چاك و باش ده کات، و باسکردنی ئهوان بو نهو به مهدح و سهنا و حهمد و ریّز و پله و پایه و به رزبوونه و دهسه لاّت.

ویستی راستگزیانه هینشتا بزر و نادیاره، لهبهر نهوهی ویستی راستگزیانه نادیاره دلا نهو شتانه وهرده گرینت، هیچ شتینکی لی ره د ناکاتهوه، چونکه ههر دهبینت بو دلا ناواتیک ههبینت له و کاره ی که ده یه ویت و هه ولنی نه نجامدانی ده دات، مروق له هه موو شتیک

۱ واته: له بشتی ئار هزوو و حهزهوهن.

زیاتر شتی لهبیر دهچینت، زورترین لهبیرچوونی لهو کاته دایه، چونکه ئه و شتانه ی که نه فسس و ئاره زوو هیناویانه بو دلا لهوه ی باسمان کرد له مه دح و سه نا و حه مد و ریز و پله و پایه و ده سه لات و مه نزیله ت هه موو ئه وانه دلا جیلوه یان پی ده کات و حه زیان لی ده کات، ئه وه ش بیناگایی و له بیرچوونه و ه ویستیکی راستگو دروست ده کات.

گهر له شوینی ئهوهی دل لای شیرینه و ئارهزووی دهکات تالی و بیزاری ههبوایه ههگیز لهبیرچوونهوه و بیناگایی قبوول نهده کرد، به لام کاتیک تهبایی رووی لی ده کات دل پالده داته وه به لایاندا.

ههر کهسیّك خودا عز وجل بیهویّت نیعمهتی خوّی بهسهردا دابباریّنیّت: ویستی راستگوّی لهبهرده مهز و ئارهزووی نهفسدا راستده کاتهوه و به کاره کهی ته نها رووی پاکی خودا و خانهی دواروّژی مهبهسته، بوّیه ئهمه دهبیّت به کار و سهرقالی دلّی و بیر له رازیبوونی خودا و پاداشتی نهبراوه ده کاتهوه، ئهوهش نهفس و ئارهزوو هیّناویانه -لهوهی باسمان کرد - دل قبوولی ناکات و دهیداتهوه بهسهریاندا، لهمهدا مهزنترین نیعمهت بوونی ههیه و لهسهر خاوهنه کهی شوکرکردنی زوّر ییّویسته.

پِيْشْكەوتنى ئارەزوو بەسەر ويستى راستگۆيانە ئە كاردا:

گهر نه فس و ئاره زوو و حهز پیشکه و توو بوون له ویستی راستگو ههر ده بیت خاوه نی ئه و ویسته وهستان و وردبوونه و بیرکردنه وهی هه بیت، تا دلی پاك ده کاته وه له وهی نه فس و ئاره زوو و حهز تووشیان کردووه، ویستی خودا (خوداویستی) بخاته جیگه ی ئه وه و له پیشییه وه دایبنیت، دل وه ریده گریت پییخوش بیت یان پییناخوش بیت، پاشان پاریزگاری له و ویسته راستگویه بکات و به رده وام بیت له پیدا چوونه وه دا بوی

تاکو کاره که که دهستی پیکردووه به ویستی راستگو هموه کو شهوه یه کهم-کوتایی پی بهینیت، ههروهها دوای تهواوبوون له کاره کهش ههر به و جوره بینیتهوه همتا روحی له جهسته دا بنت.

بزانه حوکمه کانی نهم کاره ده گمه نتر و قورسترن له گواستنه وه ی تاشه به ردینکی گهوره و سهر که وتن به چیای سه ختدا، مه گهر که سینک خودا نه و حوکمانه ی پی به خشی بینت، و نه ویش گرنگییان پی بدات به هوی ترسان له تیاچوونی نه فس و پووچه لابوونه وه ی کاره کانی، چونکه دو ژمنه که ی پیداگر و سوور و فیلبازه له کردنه ژووره وه ی نافه تگه لیک که کاروکرده وه کانی تیکده ده ن، نه و به رله وه ی بینه ناو کاره که یه و دیرییان بکات، هه روه ها دوای چوونه ناو که ره که و یاش کوتاهینان به کاره که.

نمایشهکانی ئارهزوو له دوای ویستی راستگویانه:

گهر ویست و نیهتی راستگو و دروست که هیچ دهردیکی تیدا نیبه پیشکهوتن و تیکه لا به کاربوون، و شارهزووی نهری کرد و سهرپیچی له حهز کرد و دژ به دوژمنه کهی کوشا، گهر لهدوای چوونه ناو کاره کهش بهرپهرچی دانهوه، شهوا شهو شافه تانهی ئاماژه مان بو کردن پشتهه لاه کهن، شهو پیویسته به و جوره مینیتهوه تا کاره که به قبوولکردن کوتایی پیدیت، بویه بنه په دروسته که که ریشه ی داکوتیوه و پییهوه چووه ته ناو کاره که ریگه لهوانه دهبریتهوه.

گەر لە كارەكەيدا ئەوانەي قبوول نەكرد و نەرىپى كردن و پالى پېوەنان ھىچ زيانىكى پى ناگەيەنن.

گهر قبوولنی کردن و پاشان به ناگا هات به رله وه ی له کاره که ی ته واو بینت، په شیمان بوویه و ه و گه رایه وه و بینداربوویه وه و بیناگاییه که ی سرپیه وه، و پاشان کاره که ی به په شیمانی کوتایی پیهینا، هیچ زیانین کی پی ناگه یه نینت.

گهر به صدق و دروستی کاره کهی کوتا پیهیننا، ئهوا دوژمن بو تیکدانی ئهو کاره شوینی ده کهویت با دوای ماوهیه کی تریش بیت.

بۆیه پیّویسته بهنده له خودا بترسیّت و کاره کهی پر بکات له ئیخلاص و پیش ههر کاریّك و دوای ههر کاریّك نیهت بهیّنیّت، بهو جوّره تا مردن، تا ههموو کاره کانی بو خودا بیّت، هیچ پاداشتیّك جگه له خودا له کهس داوا نه کات، دژ بهو دوژمنه زاله به به به به باریّن و سهرپیّچی له ئاره زوو خوّی بکات، ئازار بخوات له دهستی ئهو نه نه سهرپیّچی لیّکردنی، له و حهزه ههلّچووهی ناو دل خوّی بپاریّزیّت، بزانیّت مامهله له گهل کیّدا ده کات و بو کی کار ده کات و پاداشت له کی ده خوازیّت.

کار نهنجام بدات به هه نچوونی حهز و ویست بو پاداشتی خودا-سبحانه وتعالی-ههروهها هه نچوونی ترس له سزای خودا، نهو گهر لهسهر نهوه کار بکات به حهز و خوشه ویستییه وه کاره کهی نه نجامداوه، له بهر شهو هه نچوونه ی له حهز و ترسدا روویداوه، بویه—وه ک پیشتر ناماژه مان پیدان - نافه ته کانی ناو نه و حهز و هه نچوونه ی سریوه ته وه و نافه تا ته ی کار و کرده وه کانیان تیکده دا. (۱)

گهر لهسهر ئهوه کاری کرد وهك ئهوهی ئارهزوو و صدقی لهگهل یه کتر کو کردبیته هوه، گوی به تهبایی و سهرییچی نادات له گهلی گهر ئارهزوو به و جوره بیت، ئه و چیداوه له

۱ واته: تهنها ئهوهندهی له حهز و ئارهزووو ترس هیملاّوهتهوه که حهزوخوّشهویستی بوّ کار و کردهوهی خیّر دروست دهکات.

ئارەزوو گەر لە شەرى سەلامەت بووبىت و زيانى پى نەگەيەنىت، وك ئەوە وايە لەگەلى كۆك و تەبابىت.

پنویسته بهنده خوی بوهستننیت.. پرسیار بکات لهوهی نه نجامیداوه.. بو کنی نه نجامداوه؟ و چ شتنکی به نه نه نامدانی نه و کاره ویستووه؟

ريا و ئيخلاص و حوكمهكانيان:

ويست دوو ويسته: يه كينكيان بن دونيايه، ئهويتريان بن دارِوْژ.

صدق و ئیخلاصیش ئهوهیه کاتیک بهنده به کارهکهی رووی پاکی خودای مهبهست بنت و شتنک له مانای دونیای تندا نهبنت.

رياش كاتيكه ههموو ويستهكهي بۆ دونيا بيت.

جۆرىك له ريا لهو شوينهوهيه بهنده له بنه پهتى كاره كهيدا مهبهستى حهمد و سهنا و مهدح و يله و يايه بيت له لاى خه لكى.

جۆرێکی تر له ریا ئهوهیه بهنده له ئهسڵی کارهکهیدا مهبهستی رووی پاکی خودای موته عال و خانهی دواروزژه، بهلام پییخوشه به کارهکهی لهلای خهلکی حهمد و سهنا بکریت.

جۆرێکی تر: بهنده به کارهکهی رووی خودا و خانهی دواروٚژی دهوێت، گهر بهو ئیخلاصهوه چووه ناو کارهکه ههندی لهو ئافهتانهی ئاماژهمان پێکردن خوٚیانی بو هایش دهکهن، ئهویش قبوولێان دهکات و پێیخوٚشه لهسهر کارهکهی خهڵکی مهدح و سهنای بکهن و لهلای خهڵکی یله و یایه و مهنزیلهت بهدهست بهێنێت.

جۆریٚکی تر: بهنده به کارهکهی رووی پاکی خودا و خانهی دواروِژژی گهرهکه و کارهکهی بهوه کوتایی پی دههینینت، به لام دوای ماوه په که ته واوبوونی کارهکه ئافهت رووی لی ده کات، باسی کارهکه ده کات لای خه للکی و ده په ویّت به و باسکردنه خه للکی حه مد و مهدح و سهنای بکه ن و پله و مهنزیله ت له لای شهوان به ده ست به ینینت، شهمه یان له هه موو شه وانه ی باسان کرد ئاسانتره.

خەلكى لەمەدا جياوازى لە نيوانياندا ھەيە.

دهستهیه ک ده لیّن: نهو باسکردنه له گوناهانه و کار تیکنادات، چونکه کاره که تیّپهرپیوه و به دروستی کوّتایی پیّهاتووه، بوّیه لهدوای کوّتاهاتن ناتوانیّت تیّکیبدات، نهوه ی دواتر تووشی بهنده دهبیّت و نهو نافهتانه وهرده گریّت نهوه خودا داوای تری له بهنده کهی ههیه و نابیّته پووچهل بوونهوه ی کاره کهی پیشووی.

دهستهیه کیش ده لنین: کاره که ی پووچه لا ده کاته وه، با ماوه یه کیشی به سهردا تیپه رپییت ئه گهر ئافه ته که قبوول بکات و حه مد و سه نای خه لکی پیخوش بیت، و خه لکی خسته ناو کاره کانییه و و داوای مه نزیله و یله و یایه ی لی کردن.

كارى خالى له ويستى راستگۆ:

وتم: پیم بلیّ، گهر بهنده یه ویستی کاریّکی چاکه بکات، ئه نجامیدا و لیّبوویه وه، پیّش کاره کهی و دوای کاره کهی ویستی خودا و روّژی دوایی لهبیر نهبوو، به للکو لهبیری چوو و لیّی به ناگا نهبوو، نایا نهو کاره بی نیهت و بی صدقه ؟

وتى: بەلىي

وتم: چۆن دەبینت کاریک له کاره کانی چاکه که به نموونه ی شهو کاره خودای تیدا مهبهست بووه بهبی نیهت و بهبی صدق مینینتهوه، له کاتیکدا بهنده شهنجامیداوه؟

وتی: گهر صدق بوونی نهبیت و نیهت پیش نه خات کاره که ی شتیک نییه، چونکه پیغه مبه ررسی فی فهرموویه تی: ((کار و کرده وه کان به نیه تن))..

گەر بلیّین: من نیەتەكەم لەبیرچوو و لیّی بیّئاگابووم، ئەمە بریتییه لە دانپیادانان، و نابیّته بەلگە بۆت، ئەوەى نیەتەكەى لەبیر بردییهوه دونیابوو، دونیا بریتی بوو له ویستی زالی تۆ.

بۆ بەلاى ئادەم جگە لە بىرچوون و نەبوونى عەزم چىتر بوو؟ گوى ھەلنادەى بىۆ ئەم ئايەتە پىرۆزە: ﴿ وَلَقَدْعَهِدُنَا إِلَىٰ ءَادَمَ مِن قَبْلُ فَشِيئَ وَلَمْ نَجِدُ لَهُوعَزُمًا ﴿ اللهِ ١١٥ عَالَا اللهِ عَالَمُ اللهِ عَالَى اللهِ عَالَمُ اللهِ عَالَى اللهِ عَلَى اللهِ عَالَى اللهِ عَالَى اللهِ عَالَى اللهِ عَالَى اللهِ عَلَى اللهِ عَلَى اللهِ عَالَى اللهِ عَلَى عَلَى اللهِ عَلَى اللَّهُ عَلَى اللّهِ عَلَى اللّهُولِي اللّهُ عَلَى عَلَى

من ده لنیم: کاتیک کار بریتییه له و کاره ی خود افه رمانی کردووه شه نجام بدریت و صدقی نیهت و دروستیی ویستی تیدا بیت، و پیش هه موو کار و کرده وه یه که ون، له لای من شه وه بریتییه له کار، شه وه ی پیغه مبه ررسی ده فه رمویت: ((کار و کرده وه کان به نیه تن))

پێويستي گرنگيدان به كرۆكى كارەكان به ناوەكانيان:

بزانه، وهستانت له سهرهتای کردنهوهی کارهکهدا، و یادی صدق و راستکردنهوهی نیهت و ویست، و بیزاری و ههلهاتنت له ریا، و یادی بهههشت و دوزهخ، صدقی تو زیاد ناکهن، وهك چون ریای تو کهم ناکهن، ههتا تهقوا بهکاردههینیت و نیهت پیش دهخهی و له ویسته کهتدا راستگو دهبیت.

لهو کاتهدا دهبینت تو خوت له درو بهدوور بگریت، مروّق ناوی خیری خوشدهویت و رقی له ناوی شهره، به لام خودی شهری خوشده ویت.

ناوی صدق زور لای مروّق خوّشهویسته، به لاّم خودی صدق لهسه ری سهخت و گرانه، مروّق زوّر رقی له ناوی ریا ده بینته وه، به لاّم زوّری خوّشده ویّت و له لای ئاسانه و له به کارهیّنانیدا ئازا و به توانایه.

بۆیه له و کاته دا له یادی نیه ت که مته رخه م مه به ، صدق و نیه ت دوو ناون ، خودی ئه و دوو ناوه بریتییه له ویستی کی راستگزیانه ، نه فس و ئاره زوو به شیرینییه که یان به ری کردار له ریشه ده رده هینن .

بزانه، ئه و چیژه ی له خواردنی حه لوا و خواردنه کانی تر ده بینیته وه ته نها له و کاتانه دا ده بینیته وه که حه لوا بخویت، شیرینی حه ز و ئاره زوو له بیردا تام و چیژی خوی هه یه گه ر له سه ر ئه وه ی ده ته ویّت شویّنیییان هه لبگریت، شیرینی حه ز و ئاره زوو و های خواردن و خواردنه وه نییه، به لکو چیژه که یان له شته کاندا به وه ده بیّت له بیر و بنه ره تیاندا شویّنیییان هه لبگیریت.

بزانه، چیزی ریا و شیرینییه کهی تامیکه ده چیته ناو دلهوه، و به ره گه کاندا جاری دهبیت له سهره تای کارهوه لینی ناگادار به، هیممه تت بیشکنه و ویستت راست بکهرهوه، له هه موو نه وانه شدا چاودیری خودا به ته نها بکه.

ناسینی صدق له گواستنهوهی ویست له ریاوه بو دروستیی:

وتم: گهر ویستم کاریک ئه نجام بدهم، پیش کردنه وهی کاره که وهستام و پیداچوونه وهی نیهت و ویستی خوّمم کرد، بینیم ریا پیش راستگویی که و تووه، بینیم صدق له من

بزر بووه، لهو بارهدا ويستم ويست وهكو خنرى بگويزمهوه بن صدق و دروستيم، و نبهتی باش، ههروهها له ئارهزوو خوّم بیاریزم، به دوورکهوتنهوه له شیرینبیهکهی و ریا و ئاررەزووەكەي، كەي دەزانم مىن ئەو كارەم ئەنجامىداوە و ئەوەي مىن دەمەوپت بهدهستم هینناوه، تو باسی ئهوهت کرد که یادی نیهت و صدق سوودیک به من ناگەيەنن تا دەستەبەرى ويست لەوانەدا نەكەيت؟

وتى: لەبەر ئەوەي ئەو دوانە(نيەتى باش و ويستى راستگۆيانە) لەگەل ريا لـه يـەك دلدا كۆنابنەوه، ياشان وتى: لەوانەيە دوو ناوەكەيان كۆبېنەوه، بەلام خودى ئەو دوانـه له گهل به كتر كۆنابنهوه، گهر نهفس ئهوهى تۆ دەتوپست به كاره كه له خودا ويستى و خانهی رۆژی دوایی ئهو نهیدهویست و حهزی لی نهده کرد، ئهوا بزانه نیهتی باش ئاماده بووه و ریا بزر بووه، ههر بهو جوّره دهزانیت ریا ئهماده بووه و نیهتی خیّر بزربووه.

گەر ئەرەي بۆم رەسف كردى لات تنكەل بور، ئەمرەكەت لىن ھەللوەشاپەرە وەك نه تـ مویّت هـ مرگیز ئـ منجامی بـ دهی و راسـتی تیـا بـ مکاربهیّنی، گـ مر زانیـت بـ م ههلوهشاندنهی کارهکه و وازلیهینانی رازیبوون و سوکنایی و ئارامیت له نهفسی خوت دەبىنىيەوە، بزانە ئەوە نىشانەي ئامادەبوونى صدق و بزربوونى ئارەزوو و ريايە، گەر لە ههلوه شاندنه وه و وازهینان لیی بیزار بوون رووی لی کردی بزانه هیشتا ئاره زووی تیدایه.

وتم: غوونه يه كم بق بهينه رهوه روضنتر بيت لهمه:

وتى: وەك ئەو پياوەي ويستى خواردن دروست بكات و خەلكى بىز بانگ بكات، یپداچوونهوهی به نهفس و ویستی خوّیدا کرد، گهر دهیویست فلان بانگ بکات بـوّ ده عوه ته که نه فسی - به هوی شتی که وه - له گه لنی کوک و ته بابوو، گهر ده یویست فیلان که سی تر بانگهیش بکات هه ندی دواخستنی بی ده کرد، چونکه ده یه ویت به کاری بهینیت و بوی ملکه چ ببیت، هه روه ها گهر ده یویست فلان ده عوه تبکات تاکو په نای پی بگریت له نه نجامدانی سته میک، گهر ده یویست که سیکی تر بانگ بکات تاکو شتیکی له دونیا لیوه به ده ست بهینیت، گهر ده یویست یه کیکی تر بانگهیش بکات حه مد و سه نای بکات، و ناوی به ناو خه لکیدا بلاوه پی بکات، یان که سیکی تر بانگ بکات به هوی خوشی وه رگرتن لیه وه و هاوشیوه ی نه مانه که هیچی بو خودا - سبحانه بکات به هوی خوشی وه رگرتن لیه وه مووی بو دونیایه.

که له نه فسی خوی نه مانه ده رکه و تن رویه و و تیگهیشت ویسته که ی بو رووی پاکی خودای موته عال و رجای پاداشتی دواروژ نه بووه له پیندانی خواردن له نه فسی خویدا و تی: نا... ویستی یه که م واز لی ده هینم و ویستی دووه م له دلادا ناماده ده که م که تیایدا ته نها مه به ستم رووی پاکی خودای مته عال و خانه ی دواروژ بیت.

پاشان وتى: لهوانهيه من لهمهدا خوّم بخهالهتيّنم و به خوّم نهزانم..

به لام له جینگهی ئهوانه که سانیکی تر ده عوه ت ده که م، نیه ت و ویستی دروست پیش ده خهم به رله وه ی خواردنه که پیشکه ش بکه م، به رله وه ی هه ریه کیک له وانه بانگیش بکه م.

گهر نه فسی خوّی له و باره دا بینی ململانیّی لهگهان ده کرد بوّ ئه وه ی ده عوه تیان بکات، بیّزاری نه فس بوّ وازهیّنان له بانگهیّش کردنیان و خوّشه ویستی بوّ بانگهیّش کردنیان نیشانه ی ئه وه ی راستگوّ نه بووه و فریو یخواردووه.

گهر بهلای واز لی هیناندا پالیدایهوه و ئارامی بو هات، ئهوه له نیشانهی خیره، له و بارهدا پیویسته کارهکه ئه بانگیان و بروات لهسهری، گهر بیهویت بانگیان ده کات و که کاره که نامی و به نیه تیکی نویوه که سانیکی تر بانگهیش ده کات.

زۆرى ھەڭە و شاراوەيى فريوخواردن ئەم دەروازەيەوە:

فریوخواردن و تیکهوتن، و هه نه و نه نقه ستکاری، و له بیرچوونه و و به لا له م ده روازهیه و ه نیخلاصی کاره، صدقی نیه ت و پیشخستنی نیه ت کاریکی سهخت و دژواره، و به لا و ناخوشی زوری تیدایه.

بههوی سهختی و دژوارییهوهیه لهسهر کاریکی کهم که به ئیخلاصهوه نهنجام درابیت پاداشتیکی زور وهردهگریت.

کهسی ژیر و هو شمه ند نابیت له پشکنینی هیممه ت و دادگایی نه فسی خوی خاوبوونه وه رووی لی بکات، هه ره ها له پاککردنه وهی ناخ و ویژدان و چاودیری خودا سبحانه و تعالی - له پال هه رکاریکدا ده یه ویت نه نجامی بدات نابیت سارد ببیته وه، نه گه ر وا نه کات با بزانیت نه و فریویخواردووه.

کۆمه کی و لیّبرانی دروست و تیّگهیشتن و ویستی راستگویانه له خودا داوا ده کهین. بزانه، بیّناگایی و که مته رخه می لهم زانسته که کاره کان پالفته ده کات نه زانینیّکی گهورهیه، له خوّبایی بوون و که می گرنگیدانه به نه فسی خوّ و بیّباکییه تی به ناگاهی خودا به سهر تیّکچوونی کار و کرده وه کانیدا.. له نیّوان نهم سیفه ته ناپه سه ندانه وه - که ناماژه مان پیّکرد - تیاچوون به رهه م دیّت.

ئیمه رینموونی و راستره وی له خودا-سبحانه و تعالی - داوا ده که ین، ههروه ها داوامانه یارمه تیمان بدات بو ههستان به وه ی زانیومانه و شوکر کردنی له سه رئه وه ی تیکه یشتین، داوای لی ده که ین به فه زلی خوی بومان زیاد بکات، ئیمه حه ز و خوزگه مان بو لای ئه وه ... و لا حول و لا قوق الا بالله العلی العظیم.

به نگه و نیشانه کان

بهناوی خودای ره همان و ره حیم.. له همندی له حه کیمانه وه ده گیرنه وه، وتوویه تی:

گهر خه لآکی واگومانیان پی بردی تو کاریکی خیر شه نجام ده دهی و له گه لا شهوه شدا شه نجامت نه ده دا، یان کاریکی خیرت شه نجام ده دا و شهوان وا گومانیان ده برد تو زورتر شه نجام ده ده ی و نه تده ویست شهوان به راسته قینه ی کاره که ت بزانن، شهوا تو له وانه ی پیتخوشه حه مد بکری یه وه ی شه نجامت نه داوه.

گهر پیتخوش بوو پیت بزانن تو حهز ده کهی حهمدت بکهن بهوهی ئهنجامتداوه.

ههروهها وتى: نیشانهی خۆشویستنی خودا خۆشهویستییه بۆ ههموو ئهوهی خودا خۆشبدهون.

نیشانهی ترسانیش له خودا وازهیّنانه له ههموو ئهو نهوانهی له لای خودا ناپهسهندن.

نیشانهی حمیا له خودا ئموهیه: هاتن بۆ لای خودات لهبیرنهچینتهوه، له ههموو کار و باره کانتدا چاودیری خودا بکهیت به ئهندازهی نزیکی خودا له تۆوه، و ئاگاداری به تۆ.

ههروهها له نیشانه کانی گومانی باش به خودا توندی (گهرمی و گهشی) کوشانه له گویرایه لی خودادا.

نیشانهی نهصیحه بن خودا: توندی (گهرمی و گهشی) رووکردنه خودا و تیگهیشتن لیه کتیبه که ی و کاریی کردنی، و شوینکه و تنی سوننه تنی یی نغه مبه را می ایستان می ایستان این کردنی، و شوینکه و تنی سوننه تنی ایستان که در ایست

۱۳۸

ههروهها پێيخوٚش بێت گوێڕايهڵي له پێغهمبهر رﷺ بکرێت و لێي ياخي نهبن، و يادبکرێت و لهبيرنهچێتهوه.

نیشانهی نهصیحه بی خه لکی: ئه وه ی بی خوت پیتخوشه له گویز ایه لی خود ا بی خه لکیش پیتخوشه له گویز ایم خود الای خه لکیش پیتخوش بیت، هه روه ها ئه وه ی بی خوت پیتناخوش ها نه وه ی خود الای ناپه سه نده بی نه وانیش پیتناخوش بیت.

ئارامگرتنیش بریتییه له: ئارامگرتن لهسهر گویّپرایه نی کردنی خودا، و ئارامگرتن له یاخی نهبوون و ئه نجام نه دانی گوناه، ئارامگرتن لهسه ر شاردنه وهی موسیبه ت ئه وه شهریتیه له گه نجینه ی خیّر و چاکه، هه روه ها ئارامگرتن لهسه ر شاردنه وه کاری چاکه، که وابوو: ئارامگرتن بریتییه له به ند کردنی نه فس له هه موو ئه وانه.

نیشانهی رازیبوون له خودا: رازیبوون به قهزای خودایی، ئهوهش بریتییه سوکنایی دلّ بوّ لای بریاره کانی خودا و رادهستکردن بوّ لای خودا به رازیبوون و رازیبوون دوای رادهستکردن.

له نیشانه کانی صدق له رجادا: گهرمی و گهشی له داوادا، کوشان و سووربوون بو گهیشتن بهوهی رجای ده کات.

له نیشانه کانی ناسینی نهفس: گومانی خراپه پێی.

له نیشانه کانی شوکر: ناسینی نیعمه ت به دل که له خوداوه یه نه که له که انیکی تره وه ... حه مدکردن له سهر نیعمه ته که به زمان.. نیعمه ته که نه کومه ک بو ته نجامدانی کاریک خاوه نیعمه ته که ییناخوشه.

وتم: چى زانين و ناسينى من پشتراست دەكاتەوە بەوەي بزانم نيعمەتەكە لە خوداوەيە؟ وتى: هەستان به بەخشىن لە نىعمەتەكە و كۆشش كردن لە شوكركردنى.

له نیشانه کانی ناسینی دونیا: وازلیّهیّنانی و زوهد کردن له دونیا و ناموّبوون لیّی و له ههموو ئهو کهسانهی دونیایان خوشویست و ههانیانبژارد و به مهزن تهماشایای کرد.

له نیشانه کانی ناسینی دواروژ، هه لاچوونی حهز و ویست بر دواروژ و گهرمی و توندی شهوق بو لای دواروز و هوگری به باسکردنییهوه، و هوگربوون لهگهل ئهوانهی راستگۆيانە بۆ دوارۆژ كاردەكەن.

له نیشانه کانی ئهقل (هزش): ته گبیری باش و دانانی شته کان له جیدگه ی خویان له قسمه و کردار، ئموهی ئهمه بهراست دهگیریت: ههلباژاردنی زوره(دواروژ) بهسهر كهمدا (دونيا).

له نیشانه کانی دادیهروهری: دانه نانی دوو دادوه رله نه فسدا، بر نه فسی خوت بریاریک دەربكەي و بۆ خەلكىش بريارىكى تر، ھەتا دادوەر بۆ نەفسى خۆت و بۆ كەسانى تىر دەبيت به يەك دادوەر، و له ناخەوە دەبيت به خاوەنى ويژدان بەرانبەر به خەلكى.

له نیشانه کانی تهوازوع: ههر کهس بانگی کردبیت بز حهقیّك قبوولّت کردبیّت و رەدت نەكردىيتەوە، خۆت لە ھەموو موسلمانان كەمتر تەماشا بكەيت.

خەلكى لە ھەلبۋاردنى خودا و دوارۆژ و رازيبوون و شوكر و متمانه و ترس و يەقىن و ئارامگرتندا جۆراوجۆرن، نزمترین پلهپان ئارامگرتنه و بالاترینیان بریتییه له یهقین. له نیشانه کانی ئهخلاق جوانی: شاندانه ژیر ئازار لهینناوی زاتی خودای موتهعالدا، و رقخواردنهوه و زوري كـوكي و تـهايي بـو ئـههلي حـهق لهسـهر حـهق، هـهروهها لنخوشيوون و لنيووردن له ههاله كانيان. له نیشانه کانی ئه خلاق ناشیرینی: زوری جیاوازی و ناکوکی و کهمی دان به خوداگرتن.

له نیشانه کانی ئولفه ت: که می ناکو کی و که می جیاوازی و ئه نجامدانی چاکه.

له نیشانه کانی صدق: خوداویستن به تاکوته نها له کار و قسه کاندا، و وازهیّنان له رازاندنه و هی قسه و گوفتار و خوّشه ویستی بو پاداشتی خه لاکی، و راستگویی له گوفتاردا.

خۆشترین و باشترین زینده گی بریتییه له: قهناعهت.

زانست بریتییه له: ترسان له خودا، ئهوهش بریتییه له ههلبر اردنی دواروز بهسهر دونیادا و ناسینی ریگهی بهرهوخوداچوون.

باشبوونی دل بریتییه له سۆز و نهرمونیانی و دلنهرمی... تیکچوونی دل بریتییه له: دلرهقی و وشکی و زبری و توندی.

بهتامترین زیندهگی هو گرییه به خوداوه.

هۆگرىش بريتىيە لە: كۆبوونەوەي ھىممەت.

خراپترین شهر که هیچ خیریکی تیدا نیبه و هیچ خیریک لهگهانی راوهستاو نیبه بریتیبه له: لوتبهرزی، خیرترین خیر که شهری تیدا نیبه بریتیبه له تهوازوع، شهوهش شهوهیه نهوهیه نهفسی خوت لهخوار خهانکییهوه دابنییت.

لوتبهرزی: ئهوهیه که نهفست لهسهرو خهلکییهوه دابنیّیت، چ خیریّك له بهندهیه کدا ههیه شتیّکی تر بهسهر تهوازوعدا ههلیژیریّت.

حدزمیش: بریتییه له هه لاهاتن له هه ر شوینیک تهمومی و لیلی و ناروونی تیدا بیت.

ئارامگرتنیش: سەرپیچیکردنه له خوشهویستی، لهگهلا هینزی ئاراگرتن هیچ عیباده تیک سهخت و گران نییه، هه تا بهرزده بینته وه له پلهی ئارامگرتنه وه بو پلهی ترس، پاشان له پلهی ترسه وه بو پلهی خوشه ویستی.

ههروه کون هیچ شتیک له دونیا که پییدراوه بو به به خوش و به تام نییه به قهناعه ته وه نهبیت، ههر به و جوزه هیچ کار و کرده وه یه کی دواروژ خوش و به تام نییه به ترس و خوشه و یستییه وه نهبیت،

کاتیک بهنده رووی لهوه کرد نهرك و زه همهتی نارامگرتنی له کوّل دهبیتهوه، و له ترس و شهوق تام و چیّن وهرده گریّت.

خۆشىيەكانى تىرس و شەوق

مهعریفه و خوشییهکانی ترس:

وتم: به چ شتیک له پلهی ئارامگرتنهوه دهگویزیتهوه بو پلهی خوشییهکانی ترس و شهوق؟

وتى: به مەعرىفەي باش.

وتم: مهعریفهی باش له چییهوه؟

کاتیک نهوه له دلیدا جیگیر بوو و دل به و جوزه و له لای نه و جوزه سوکنایی بو هات و نه ندامه کان بو گویز ایه لی ته کانیان به خودا، له و باره دا نه رك و ماندووبوونی نارمگرتن نامینیت، و ده گویزیته وه بو پله ی ترس و خوشه ویستی له به ندایه تیدا، له و شوینه شیرینی ترس و شهوق ده بینیته وه، نه وه شریتیه له عیباده ت به مه عریفه ی باش.

ئەو بەردەوام بەو جۆرە دەبىت تا بانگكەرى دونيا و وەسوەسـەي نـەفس بـانگى لــي دەكات، ھەر ئەوەندە كە وەلامى دانەوە لەو شىرىنىيە دايدەبرن و دەپگىرنەوە بۆ پلەي ئارامگرتن.

ساتنك له سايهي ترس و خوشهويستيدا خيرتر و باشتره له چهندين روزي ئارامگرتن، چونکه ترس و خوشهویستی و شوکر و پهشیمانی لهخو دهگریت، ئهوهش بریتییه له تهوبه و بهمهزنراگرتنی ئهوهی خودا بهمهزن رایگرتووه، و کهم و بچووك تهماشاکردنی دونیا و هوٚگری به خوداوه.

ئەوەي خاوەنى رۆژووى زۆر و نوپىژى زۆر و حەج و غەزاي زۆرە ناگاتە يلەي ئەم كەسە، كار بەم جۆرەپە ئەگەر بە مەعرىفەپەكى بەھىزەوە ئەنجام بدرىت.

چۆن خەنكى لەم يلەيە بيئاگابوون؟

وتم: موريدان بو ئهم يلهيه له كوين؟ بوچي گرنگي ييدانيان بهم يلهيه زورتر نييه له گرنگی ییدانیان به یله کانی تر؟

وتى: ئەم پلەيە لەناو پلەكانى تردا وەك گەوھەرنىك وايە لەناو كۆمەلنىكى شتى تردا، يان وهك مروارييه كي يتويّنه لهناو ههزار دهنكه مرواريدا، رهگهزه كهشيان يهك رهگهزه، كەمى و دەگمەنى ئەھلى ئەم پلەپە بۆ ئەوە دەگەرىتەوە كە ھەندى شت ھەپە سەختى و دژوارىيەكەي لە گرتنەبەرىداپە، كە بىزى چووپت ئەوا چووپت بىز لاي ئاسانى و ههرزانی و هۆگری.. ههندی شتیش ههیه ئاسانی و حهزلیّکردنی له ریّگهکهیدایه، و سهختی و دژوارىيه كهى له خودى ههمان شتدايه كاتنك بزى دهچيت.

خەلكى بە گشتى گرنگى بەوە دەدەن ئاسانكارى تىدايە، كاتىك گەيشتنە تونىدى و تالنى لوتيان دەتۆزىتەوە و سەرسام دەبن و زيانۆمەندى روويان لى دەكات، پىيش ئەوە بۆى ھەلدەھاتن و پەلەيان بۆ دەكرد بەھۆى ئاسانى سەرەتاكەيەوە.

نابینی داوای زانست ده کهن و کاتیک گهیشتنه به کارهینانی زانست و وهرعکردن کهسیک نابینی به کاری بهینیت، و کهسیک نابینی زانستی بویت مه گهر دانه دانهیه که نابینی فیری رویشتن و ریگهبرین له پیناوی خودا و مهزنی پله و پایه ی جیهاد دهبن، به لام کاتیک رویشتن بو لای مهرجه کانی جیهاد کهسیک نابینی به و کاره هه لبستیت؟

ئهم پلهیه ریّگهی روّیشتن بوّ لای سهخت و دژواره، لهسهر ئهم ریّگهیه دانه دانهیه که ده بینی له زوّریّك له خه لکی. بوّیه ئههلی ئهم پلهیه که می کردووه، و داواکارانی پله کانی تر زیادی کردووه، چونکه ئهم پلهیه بهنده بوّ خودا ساغ ده کاتهوه، ئهوهش بریتییه له پلهی صدق و زانسته کهی کوّچی لیّکراوه، و خه للکیش کاریّکیان دهویّت هه للگرتنی ئاسان بیّت و پشکنینی ویست و هیممه و پاکی ویژدان و وهستان و دادگایی نه فس و سهرپیّچی ئاره زوو و کوشان دژ به دوژمنی تیّدا که م بیّت.

بزانه رازیبوونی بهنده به و دوخ و حالهی ئه وی تیدایه لاوازییه و به لایه که به سه ریدا داباریوه.

ئەوەى خوداى خۆشدەويت پەلە دەكات لە كارى چاكە:

ههروهها وتى: كهسينك خوداى خوشبويت به ههميشهيى تا لهژياندا بيت ململانى و كيبهركييهتى بو نزيكبوونهوه ليي. كهسينك بترسيت ههولنى خورزگاركردن دهدات. .

کاتیّك دلنیابوو له روّیشتن و کوّچکردن لهم دونیایه نه فسی خوّی ژیربار ده کات و دواروّژ به سهر دونیادا هه لاه بژیریت.

له خه لکیدا شتیک نابینمه وه که متر بیت له تووره بوون له به ر خودا، و رازیبوون بی خودا و خوشه ویستی بی خودا و رق له به رخودا، که مترینی نه و که مانه بریتیه له رازیبوون له خودا، و خودا، و خودا، و خودا، و گیرانه وه ی هم موو کارو باره کان بی لای نه و .

زۆرترین سهلامه تی خه لکی له شه پله ریکه ی ئارامگرتنه وهیه.. زۆرترین داواکارییان بو خیر به وه یه ته بابیت له گه ل ئاره زوویان..مروق له زوربه ی نیعمه ته کاندا پیچه وانه ی شوکره.. نزیکترین خه سله تی خیر له خوداوه گرانترینیانه له سه ر به نده.. گه ر به شوکره وه قبوولی بکات ده بیته نزیکترینیان بو لای خودا و خوشه ویسترینیان له لای.

ئهم بهندهیه به کهمترین کاری چاکهوه رجای بهزهیی خودا ده کات وه پون به زورترین کاری چاکهوه رجای به خودای خوی همیه.. له خهشم و توورهبوونی خودا ده ترسینت به کهمین له گوناههوه وه وه چون به زورین له گوناههوه له خودا ده ترسینت، همردوو لای یه کسانه، باشی حهز و خوشهویستی له زوریک له کاره چاکه کاندا به دهست نایهت تا له کهمینکی کاره چاکه کاندا باشی حهز و خوشهویستی به دهست نه هینینت.

ههروهها وتی: گهر ویستت شتیک له کار و باری خوّت چاک بکهیت لهسهرت توند و گران دهبین مهرچی کاروباری خوّبه خشانهیه (نهوافله کان) رابگره و ههموو سهرقالییه کانت بکه به و شته ی ده ته ویّت چاکی بکهیت، به پشتیوانی خودا و گهر خودا بیه ویّت لهسهری کوّمه کی ده کریّیت.

يلەكانى كاركردن بۆ خودا

ههروهها وتي: خهالكي لهسهر چوار روو كاردهكهن:

روناکترین و باشترینیان: دهسته یه که خودایان پهرست له سهر به مهزن پاگرتنی، بۆیه کاره کانیان باش و چاك و و کرداره کانیان پر ریّز و به خشنده بیه له سهر رووی مهزنی خودا له سینه یاندا، هه دروه ها مهزنی قه دری خودا له دلیاندا، بۆیه شتیک نییه خوشه ویستر و به تامتر بیّت له لایان له و شته ی له خودایان نزیك ده کاته وه.

دەستەيەكى تر لەسەر رووى رەغبەت كاردەكەن، ھەروەھا سووربوون بى جىرانى خودا، ھىچ ھەمەتىكى تريان نىيە جگە لە وازھىنان لەوەى نەھىيان لىكراوە، بى مەزنى پاداشتى و ترسان بە لەدەستچوونى خىرىكى مەزن كە پاداشتىكى مەزنە و بۆ ئەھلى چاكەى داناوە.

دهستهیه کی تر کار ده کهن وه ک ترسان له سزای خودا، بۆیه ههول و کۆشانیان له رههبه ت له سزا ئهوانی له رهغبه تی پاداشت جیاکردۆته وه، کاره کانیان له سهر رووی هه لاهاتنه له سزای خودایی، پاداشت به دلیاندا گوزهر ناکات به هوی مهزنی ترسه وه له سینه یاندا، له ناخی خویاندا ده لین: گهر کار و کرده وه کافان بمانگهیه نیت به رزگاربوون له سزا ئه وا سهر که و تنیکی مهزنمان به ده ستهیناوه.

بۆیه بههۆی زۆری ترسهوه رەغبهت له دلیان دەرچووه، بهههشت بهدلیاندا گوزهر ناکات بههوی مهزنی سزاوه له سینهیاندا.

لهدهست دهگرنت.

له ههرچی ناشیرینیّك ئه نجامیان دابیّت له پهنهانیاندا شهرم له خودا ده که نه وه، تا وهك ئه وه ی ته ماشای خودا بکهن.. کاتیّك به سهیر کردنی خودا بی ئه وان یه قینیان پهیدا کرد و تیان: یه کسانه له سهرمان ئه و سهیری ئیمه بکات یان ئیمه سهیری ئه و بکهین.. هه روه ها یه قینیان یه یدا کرد که خودا له ره گی بناگوی له ئه وانه و ه نزیکتره.

کاتیک یه قینیان به وه په یدا کرد یه قینه که یان له گهردیله یه و سه نگی ده نکه ره شکه یه ک گوناه و نه وه ی خودا پیناخوشه جیایکردنه وه، نه وه ش جیایکردنه وه له ههر باوه پیکی دل گهوره که یان لای ناپه سه ند بیت به: زانینیان به وه ی خودا ناگاداره به نهینییه کانی ناخ و ویژدانیان، له ههر جووله و وهستان و خوت ووره و چاوتروکان و ویست و نیه ت و خوشه ویستی و حه زیکدا.

به لام ئیمه له کاره کانماندا به مهزن پاگرتنی خودا پالمان پیوه نانیت، حهز و ره غبه ت بو پاداشت نامانجولیّنیت، تاکو به کار و کرده وهی باش و جوان له خودا نزیك ببینه وه، ههر به و جوّره ترسان له سزا وای لی نه کردین ده ست له کار و کرده وهی خراپ بکیّشینه وه، حه یا کردن وای لی نه کردین کاره ناشیرینه کانی نیّوان خوّمان و خودا واز لی بهیّنین.

۱٤۸ كتيبي (ا**داب النفوس**) به كوردىمارسى موحاسبى

داوا له خودای "المنان" ده کهین که منهتی کردووه بهسهرماندا که منهتی زورتر بکات بهسهرماندا بهوه کردی بهسهر ئهواندا، نهوونه کاره کانی ئهوان به ئیمهش ببه خشیت، ئهو (سبحانه) ههرچییه کی بویت ئه نجامی ده دات.

ههروهها وتی: صدق له لای به نده به پنی ویست و لیّبرانییه تی، شوکریش له لای به پنی قه دری شویّنی نیعمه ته که یه له لای.

ئاكاريكى سەلەفيانە

يادى دوارۆژ:

بهناوی خودای ره همان و ره حیم. ریوایه تکراوه له ههندی له حه کیمانه وه که نامه یه کی بو برایه کی نووسیوه:

سهلامی خوات لهسهر بینت.. پاشان: بیرلهوه بکهرهوه بهجینی دههینلیت و بیر لهوهی رووی لی دهکهیت، وه یادی کهسیک که سهرنج دهدات و پهند و ناموژگاری وهردهگریت و ترس له گوناه و خراپه رووی لی دهکات، پهنادهگرین به خودا له مردنی دل و بیناگابوونی له گرنگی رینموونی و هیدایهت و ناماده کاری باش بو روژی دوایی.

گهر بهنده کان بیریان بکردبایه ته و بیانزانیبایه که هیچ ریگهیه کی تریان له بهرده مدا نییه جگه له گهرانه و بر لای خودا به شتیکه و رازیبوونی خودای تیدابیت زانیبیتیان یان نهیانزانیبیت، ههروه ها بیانزانیبایه خودا به ناگایه به سهر ناخ و پهنهانیاندا، بویه نابیت بهیلن خودا شتیک له پهنهانیاندا ببینیت لای ناپه سهند بیت، ئه وان ده بیت پهشیمان بن له وه ی لییان وه شاوه ته و و رازیبوونی خودای له سهر نه بووه، له وه ی زانیویانه یان نهیانزانیوه، بویه هه ریه کیک له وانه که له پهنهانه وه له خودا ده ترسیت ده ست به کوشان ده کات بو نه وه ی نه زانراوه که یان بکه ن به زانراو و زانراوه که شیمان بکه ن به کارپیکراو و په شیمان ببنه وه له وه ی له ده ستیان چووه له و کار و کرده وه چاکانه.

بزانه، ئهی برام، خودا رزگاری بهنده کانی له مهعریفه دا داناوه، پاشان له ویست و لیّبران و پاشان له وازهیّنان لهوهی فهرمانی به وازهیّنانی کردووه و پاشان کارکردن به وازهیّنانی کردووه و پاشان شوکری ئهو نیعمه تانه ی که به سهریدا دایباراندووه پیّشتر و ئیّستا و له ناوهوه و له دهرهوه یاندا.

ناسینی خودا:

یه که مین شتیک خودا له به نده کانی ده ویت: له و رووانه وه بیناسن که خودا خوی به به نده کانی ناساندووه، خودا دروستکردنی به دروستکراوه کانی خوی ناساندووه، هه و به و جوّره ده سه لات و توانینی خوی به سه و دروستکراوه کان و له نه ستو گرتنی روّزی دروستکراوه کانی و مردنیان و زیندوو کردنه وه بانی بو ناشکرا کردوون، بو خودا بوون و بریار هه یه تارک الله أحسن الخالقین.

خوداویستی به کردار:

لهدوای مهعریفه خودا داوای لیّکردوون: له ههموو کار و کردهوه چاکه کانیاندا تهنها خودایان بویّت و ئهویان مهبهست بیّت، کهسی تر لهو کارانه دا نهبینن و پاداشت تهنها له ئهو داوا بکهن، گهر شتیک ههبوایه بهر له مهعریفه ئهوا ویست پیشی مهعریفه ده کهوت، گهر به شتیّکی تر له مهعریفه بیّنیاز ببوایه ئهوا ئهو شته ویست دهبوو.

بۆیه مهعریفه پیش ههموو شتیکه و بنه په ههموو شتیکه، پاشان "ویست" که له مهعریفه وه سهرچاوه وهرده گریت، ئهوه ش بریتییه له: ده سته به رکردنی واز هینان له نه مهیلینکراوه کان و ده سته به رکردنی فهرمان پینکراوه کان و وه رگرتن و به خشین و خوشه ویستی و رق له ههموو کار و کرده وه کاندا.

مهعریفه سهرپهرشتیاری دامهزرانی سوودی کارکهرانه له کار و کردهوهکانیاندا.

شوكرى نيعمەت:

شوکر به پنی مه عریفه یه، کلیلی نیعمه ته کان و باشترین نیعمه ت و یه که مین نیعمه ت بریتیه له نیعمه تی مه عریفه، له دوای نیعمه تی مه عریفه هیچ نیعمه تی نابینم مه زنتر بینت له نیعمه تی نه قل نیعمه تی "ویست"یش شوکر کردنه که ی زور گرانه.

دواین نیعمهت نیعمهتی حیکمهته، بزیه سهرئه نجامی خیر داوا له خودا ده کهین و داوامانه ههموو نیعمه ته کافان پی بناسینیت، و توانای شوکرمان لهسهریان پی ببه خشیت، ههندی جار بهنده به مهعریفه و ویست ده گاته خیر و نزیکییه ک له خوداوه - سبحانه و تعالی - که خاوهن کار و کرده وهی زور بهده ستی ناهینیت.

ناسینی ئهوهی خودا یییخوشه و لای نایهسهنده:

دوای ناسینی خودا هیچ شتیك به ئهندازهی ناسینی ئهوهی خودا لای ناپهسهنده له پیشتر نییه، ئهوهش بریتییه له ناسینی ئهو شتانهی خودا نههی لینگردوون، و لهسهریان ههرهشهی لینگردوون و ئاگاداری كردوونه تهوه و ترساندوونی.

پاشان ناسینی ئهوهی خودا پییخوشه، ئهوهش بریتییه لهو شتانهی خودا فهرمانی پی کردوون و هانیداون و حهز و هیوای بو ئهنجامدانیان پی بهخشیون.

بۆیە ئەی برام، سەرنج بده، گەر رۆژت لى بوويەوه ھىچ شتىك لەلات گرنگتر نەبىت لە مراندنى خەسلەتىك لەو خەسلەتانەى كە نەفسىت ئارەزووى دەكات و خودا لاى ناپەسەندە، ئەو (سبحانه) لەجىنگەى ئەو خەسلەتە خەسلەتىك كە خىزى يىلىخىرشە

دهژینیتهوه، لهپاش ئهوه خیری گهورهتر و گهورهترت بو ههیه لهو تیکهیشت و نووره پهخشبووهی دلی داگیر کردووی.

بزانه، ئهی برام، ههندی له دونیا حهلان و موباحه و ههندیکی شوبوهات و ههندیکی تری حهرامه.

گهر له دلنی بهنده دا گرنیه کی زال له گرنکانی خوشه ویستی حه لالنی موباح بوونی هه بوو ئه وا له کنبه رکنکه رانی شوبوهات و ناپه سهنده کان رزگاری نه بووه.

گهر له دلیدا گرییه کی زال له گریکانی خوشه ویستی بو شوبوهات بوونی هه بوو نه وا له کیبه رکیکه رانی حه رام رزگاری نه بووه، له پیغه مبه ره وه روسیه ت کراوه، فه رموویه تی: ((هه رکه سکه و ته ناو شوبوها ته وه خه ریکه ده که ویته ناو حه رامه وه، وه ک نه و شوانه ی ناژه له کانی له ده وروبه ری قه ده غه کراویک کدا ده له وه رینیت خه ریکه ده که و نه و نه ده غه کراوه که وه) (۱)

ههر کهس شوبوهات له دلیدا بنجی داکوتی و پالیدایهوه بهلای دهست بوبردنیانهوه ده کهویته ناو حهرامهوه، چونکه شوبوهات له حهرامهوه نزیکتره تا له حهلالهوه.

وتم: خەلكى چى بكەن بۆ بژيوى و ئاتاجىيەكانيان؟

وتی: من نههیم لی نه کردووی له که سابه و پیویستییه کان و ئه وه ی تو پییان ئاتاجی، به لکو ئاگادارت ده که مه وه له به ده ستهینانی ئه وه ی تو پینی ئاتاج نیت، هه روه ها نه هیم لیکردی له خوشه ویستی بو شتیک که پینی ئاتاجی، تاکو له رووی ناچارییه و وه ریبگریت و

ا أخرجه أبو داود والترمذي.

بزانه، ئه و که سه ی خوشه ویستی دونیا له دلیدایه و زانستی پینی ههیه، له هه ر کاتیکدا ئه گهری ئه وه هه یه دهست به سه ر دلیدا بگریت و بیکات به مولکی خوی، بویه له دوای حه لال دهست بو شوبوهات ببات و له دوای شوبوهات دهست بو حه رام ببات.

بزانه ئه و کهسه ی خو شه ویستی دونیا له دلیدایه ئه گهر و نه گهره به پینی پینویستی روو له و دوانه (شوبوهات و حهرام) ده کات، بوونی خو شه ویستی دونیا له دلی عاریفاندا زور لاواز بووه، بوونی خو شه ویستی بو دونیا و نه بوونی له روزی به نده زیاد و که م ناکات.

بزانه، بهندهکان فهرمانیان پیکراوه به سهرقالبوون به کارهوه بهبی پرسیار و چهندوچوون، ههروهها فهرمانیان پیکراوه به ئیخلاص، هیچ کهس ئهم پلهیه بهدهست ناهیّنیّت تا نهگاته حالهٔ تیّك گهر بریاربوو ئهوهی تو پیّی ئاتاجی وازی لی بهیّنیت بتوانی وازی لی بهیّنیت.

۱ أخرجه مسلم.

ئافەتى خۆشەويستى پلە و پايە لەلاى خەلكى:

شوبهه یه کی تر که خودا - سبحانه و تعالی - لای ناپه سه نده بریتییه له حهز و ته ماعی تق له پله و پایه و مه دح و سه نای خه ل کی، و ترست له به ربوونه وهی مه نزیله ت له لایان و نه وه ش نه وه یه که مه نزیله تی تق له لای خه ل کی داده به زینیت.

خوداناسان و ئههلی ویست و لیّبران پیّیان ناخوشه خودا له باریّکدا بیانبینیّت که شتیّك له خوشهویستی دونیا له دلیّاندا بیّت.

مهعریفه کهیان به خودا هانیدان بو به مهزن پاگرتنی خودا و هه لبر اردنی خوشه ویستی گهوره کهیان به وهی ته ماشایان نه کات و شتیکیان تیدا مابیت لای ناپه سه ند بیت له کاروکرده وه کانیاندا، ئه وان ئه وه ی خودا پینی ناخوشه له خه لکانی تردا پییان ناخوشه، ئهی چون رازی ده بن ئه و شتانه له نه فسی خویاندا بوونی هه بیت؟

مهعریفهی خودا ریّگه نادات له گهل شتیکدا نیشته جی ببیت که خودا پیّی ناخوشه، "ویست"یش ریّگه نادات به شتیکه وه سه رقال ببیت جگه له وه ی خودا خوشیده ویّت، مهعریفه سه رقالی کردوون به بیرکردنه وه له نیعمه ته بیّپایانه کانی خودا له سه ر شه وان و ده سته وسانی له هی کردنی شوکری نه و نیعمه تانه، له گهل ده سته وسانی له هه ژمار کردنیان، به هوی به گهوره زانینی گوناهه کانیانه وه و زوّر یاد کردنه وه یان له وه حه یا ریّگه یان بدات داوای به هه شت له خودا بکهن، بویه به هه هشت و داوای به هه شت به بیریاندا نایه ت، شهرم و حه یا له خودا و ترسان لیّی ریّگه ی بریوه ته وه له وه ی داوای به هه شت له خودا بکهن، موسیبه تی نه وان له نه فسیاندایه که ده ترسین ره زامه ندی خودایان له ده ست بدات، و خه شم و تووره یی خودایان به سه ردا دابباریّنیّت، نه مانه له خودایان نه سه ردا دابباریّنیّت، نه مانه له

دلیاندا مهزنتره و بهئیشتره له لهدهستدانی بهههشت و ترسی ئاگر، ههروهها ترسیان له و خهیال و ختووراتانه ههیه که شهیتان بزیان ههلهدهدات، ههر به و جوره پیشهاته کانی دونیا و خوشهویستی خورازاندنه وه لای ئههلی دونیا به عیباده و کاره چاکه کانیان، ههروه ها ترس له زوری تیکچوونی نیهت و ئه و ئافه تانه ی رووبه رووی دهبنه وه، ئه وان له ناو ئه مانه دا نوقمبوون و سهرقال و دهسته ویه خهن له ترسی ئه وه خودا له شوینی که به کاره کانیان خویان لای خه لکی جوان کردبیت.

بۆیه ئهی برام، له ههموو شتیک زیاتر گرنگی به مهعریفه و ویست بده، چونکه خیر به دوای ئهوانه دا دیّت، ئهو دوانه نیشانه سهیرکردنی پر رهجمه تی خودان بو بهنده کهی، کوّمه ک ههر به خودایه.

بیستن و ژنهوتن له خوداوه:

پاشان وهسیّتت بو ده کهم، شهی برام، به چاودیّری خودا له پال ههر ویست و ههولیّنکدا که پیّی ههلّدهستیت، ههروهها له پال ههر جووله و وهستانیّك له توّوه: له خوداوه گویّبگره، له خوداوه بژنهوه، شهم قورئانهی بوّمان دابهزیّنراوه بهیانکهری ههموو شتیّکه و زانستی ههموو شتیّکه.

سه رقائى تنزامان و وردبوونه وه ببه لنى به شه و و به روّژ، هه ولنى تنگه يشتنى بده و كارى پى بكه، يه كه به رقو و به روّژ، هه ولنى تنگه مِن قُرْمَانِ كارى پى بكه، يه كه مجار گوى بو نه م نايه ته بگره: ﴿ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنِ وَمَانَتُلُواْ مِنْهُ مِن قَرْمَانِ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنِ وَمَانَتُلُواْ مِنْهُ مِن قَرْمَانِ وَلَا تَعْمَلُونَ فِيدً وَمَا يَعْذَرُبُ عَن رَبِّكَ مِن مِنْهَالِ ذَرَّةٍ فِ اَلْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْفَر مِن ذَلِكَ وَلا أَكْبَر ﴾ يونس: ٦١

كەماڭى چاوديرى:

بزانه، ئهی برام، ههر شتیک چاک و باش دهبیت به شتیکی پیش ئهو شته و شتیکی دوای ئهو شتهوه به ستراوه ته وه دوای ئه و شته و شتیکی

ئهوهی پیش چاودیری دهبیته هوی باشکردن و چاککردنی چاودیری بریتییه له: دابران و یه کلابوونهوه بو خودا و پابهندبوون به گویزایه لی خوداوه و چاودیری خودا له نهینی و ئاشکرادا.

ئهوهی ده کهویّته پیش دابران و یه کلابوونهوه بو خودا و باش و چاکی ده کات چوار شته: تهوبه کردن، هه لبراردنی ئهوهی خودا خوشیده ویّت به سهر ئهوهی لای ناپه سهنده، ههروه ها هو گری به خه لکهوه به هوی خوداوه و به هو گری به خوداوه، دلخوش نه بیت بهوهی له دونیا بیت ده گریّتهوه، به موهی له دونیا لیّت ده گریّتهوه، ئهوه ش پله و پایهی ئه هلی وه رع و قه ناعه ته.

ئەوەى لەسەر ئەو رىكەيە بەھىزت دەكات بريتىيە لە: بەراستزانىنى بەلىننەكانى خودا

107

-سبحانه وتعالى-و متمانه به هاتنهدى ئهو بهليّنانه و رجاى ئهوهى لهو بهليّنانهوه تـ ق بيّنياز ده كات و ييّويستى خيّرايى گواستنهوه له دونياوه.

هه لبرژاردنی نه وه ش خودا خو شیده و پت به سه ر نه وه ی خودا لای ناپه سه نده: هیچ که س له نه و (سبحانه) له پیشتر نییه به و رازیکردنه، نه وه شه هه لبرژاردنی خوشه ویستی خودایه به سه ر ناره زووی خوتدا، فه رزه له سه ر پشتهه لکه ران و هه لها تووان بگه رینه و هو لای خودا و له گه لنی مامه له بکه ن، نه ی چون نه و که سه ی نالووده ی نزیکی بووه به خوداوه و بو نه و دابراوه و یه کلا بوه ته وه خودا هه لنابژیریت به سه ر شته کانی تردا؟

هوٚگری به خوداوه: ئهوهیه که هوٚگریت به خوداوه زوٚرتر و زیاتر بین له هوٚگریت به دروستکراوهکانییهوه، ههر کهس خودا و لوتفی خودا و زوٚری بهخشین و حیکمهت و چاکه و بهزهیی و فهزانی خودای ناسی پییهوه هوٚگر دهبینت.

بهنده چون چاودیری کهسیک ده کات که نایناسیت؟ چون خوی بو کهسیک یه کلا ده کاتهوه و بوی داده بریت که متمانهی ینی نهبیت و هوگری به ئهوهوه نهبیت؟

ئهوهی که شته کان جوان ده کات له دوای ئه وه بریتییه له شوکر: شایه تی ده ده م گهر ئه وهی ده یخوینی تیب گهیشتبای و ئه مه نزیله تبه بویستبایه ئه وا به چاوی دلته نگان و ترساوان ته ماشات ده کرد نه بادا قبولت نه کات و ویست و ناخ و په نهانت به پیس ته ماشا بکات و له ده رگای خوی تو بگهرینیته وه و خه لاکانی تر بچنه پیشه وه و توش هه رله ده رگاکه دا وه ستابیت.

يەندوەرگرتن:

له ههموو کار و باره کانتدا پهنا بو پهندوه رگرتن ببه، کاره که هیشتا له تو شاراوه یه و بیزر و نادیاره، گهر وه که که که پهندوه رگر ته ماشات کرد شهوا خهریکه پهندوه رگرتن وه که ههوالله ریخی به رچاو راست ببیته وه و شهوه ی لیت شاراوه ته وه بیوت شاشکرا بکات، شهو کات ته ماشای جوانی و ناشیرینی، باشی و خراپی کار و باره کان بکهیت، بزانیت له کویوه چاکه بووه به چاکه، و خراپه بووه به خراپه، شهو کات شوینییی شهوه هه لبگریت رزگاری توی تیدایه و لهوه دووربکه ویته وه سهرت تیاده بات، به پهندوه رگرتن له شاوازی قسه دا خه لکی بناسیت به پینی ئاسته کانیان، خویان و مهنو هه کانیان و مهزهه به کانیان به نووری پهندوه رگرتن و شیلهامی به خشراوی خودا به کومه کی خوداوه - بناسیته وه.

میانهگیری و لیبران:

ئهی برام، میانهگیری و لیّبران له ههموو کار و بارهکانتدا پیّویستی سهر شانی توّیه، میانهگیری باشترین کاریّکه بوّ دامهزراوی و سهلامهتترینیانه له ئافهت، لیّبرانیش له کاتی تهنگانهدا سوود به خاوهنه کهی ده گهیهنیّت و له کاتی ههرزانی و خوّشیدا زیانیان پی ناگهیهنیّت.

ههتا دهتوانی با مهعریفهت زورتر و زیاتر بینت، مهعریفه وه کو کار نییه، کار سنووریّکی بو ههیه و لهو سنوورهدا کوتایی پی دینت، بهلام بو مهعریفه و راده و سنووریّک بوونی نییه تیایدا کوتایی بینت، چونکه تیو ده تهویّت به مهعریفه

فهرمانه کانی خودا کامل و تیر و ته واو بکهیت، ده ته ویت به مافی خودا له سه و خوت هه لبستی، هه رچه ند که س ناتوانیت به ته واوی مافی خودا له سه و خوی جیبه جی بکات، چونکه خودا مه زنتر و شکومه ندتره له وه ی مروّقه کان بگه نه حه قیقه تی پیدانی مافی نه و (سبحانه).

له گهل ئه وه ش به هوی زوری و که می مه عریفه و هیاوازی له جینه جی کردنی مافی خود الله نیوانیاند اهه یه له گهل مه عریفه و هی گریدا، ئارامی و ئاسووده یی و دلخوشیدا، زیاد بوونی هه موو ئه وانه نیعمه تیکه له خود اوه و که مبوونه وه یان سزایه کی خود ایه به هی کوناهیک که وه یان به هی تیابردنی شوکره وه.

خۆت نە گوناھى بچووك بياريزه و خيرى بچووك بە كەم مەزانە:

خوّت بپاریّزه لهوهی خودا لای ناپهسهنده له نیهت و کرداره کانته ا، له پهنهان و نهیّنی و ئاشکراتدا، له گوناهی بچووکدا، وه که چوّن له گوناهی گهوره خوّت ده پاریّزی، ههموو ئهوهی له دهستت ده چیّت گهردیلهیه که به خودا پیشکه شت کردووه و سهد ههزار دینارت لهدهست ده دات.. ههموو دونیا وه ک ئه و گهردیلهیه که له دهستت چووه، له دهستچوونه کهیان یه کسانه و هیچ فهزار و گهورهیه که له نیّوانیاندا نییه.

پاشان ههر بهو جۆره له ههموو كار و بارهكانى تردا، تيكچوون روو له زۆرهكهى دهكات وهك چۆن تيكچوون روو له كهمهكهى دهكات.

خیری بچووك به کهم مهبینه و لات خوش و شیرین بیّت، وهك چون خیّری گهورهت لا خوش و شیرینه، ههردوو وهك یهك حهزلی بکه، چونکه وهك چوّن زور له بهنده

قبوول ده کریت کهمیش قبوول ده کریت و قبوول کردنه که یه ک قبوول کردنه، ههر به و جوّره له سهرجهم کار و کرده وه کانی تردا.

کاتیک خودا بچووک له بهنده قبوول ده کات به و قبوول کردنه سهرکه وتن به دهست ده هینیت، له گهل ئه وه ی که هه موو کار و کرده وه کانی مروّق بچووکن، مه گهر ئه وه ی که خودا قبوول ی کردبیت، کاتیک شتیک له و کارانه قبوول ده کات ده بیت به کاریکی مهزن، با به رله وه شبچووک بوو بیت.

بزانه کاره بچووکهکان ئه نجامدانیان سه لامه تره له گهوره کان له ریا و خوّ په سه ندی و منه تکردن، ئاگاداری ئه مه به و لیّی بیّئاگا مه به.

بزانه له کاره کانتدا ویست و هیوا و ئاوات بوونی ههیه، ته ماشای ویستی خوّت بکه له ههموو کار و کرده وه کانتدا، وه ک ویستی شههای شوکر و رازیبون، هیوا و ئاواتیشت وه که هیوا و ئاواتی ئه وانه ی زیاده په وییان کرده سهر نه فسی خوّیان، هیچ شتیّک له لای ئه هلی رازیبوون خوّشه ویستتر نییه له وه ی کاریّک ئه نجام بده ن خودا لیّی رازی بیّت، هه ر به و جوّره هیچ شتیّک له لای ئه هلی شوکر خوّشه ویستتر نییه له کاریّک شوکری خودای له سه ر بکه ن، هیچ شتیّک له لای ئه وانه ی زیاده په وییان کردوّته سه ر نه فسی خوّیان به ئه ندازه ی ئه و کاره شیرینتر و خوّشه ویستتر نییه که رجای لیخو شبوون و لیّبووردنی خودای پی ده که ن.

بزانه، من له کهمی کار و کردهوه باشه کان ناترسم بو تو و هاوشیّوه کانی تو، به لاّم له کهمی مهعریفه و لاوازی ویست بو ئیّوه دهترسم.

له کهمی کاره خوبهخشییه کان (سوننه و نهوافل) ناترسم بو ئینوه، له وهرعکردن ناترسم بو ئینوه وه وه خون خه لل ته ته ته تاترسم بو ئینوه وه وه خون خه لل ته ته ته تاترسم بو ئینوه شهر به و جوزه بن، یان واز له حه زین نه هینیت خود ا بوتی حه لال کردووه و که سانی تر جگه له تو له به رخود الینی بکشینه وه، به لاکو من له تو و هاوشیوه کانی تو ده ترسم: بچنه ناو کاریکه وه و له گه لا کاریک دا ده سته ویه خه بین خود الای ناپه سه نده و سوود و قاز انجین به تو ناگه یه نین کاریک له خه لاکی شار اوه یه و لای خود ائا شکر ایه، شه و کات هه موو شه وه ی تو ویستووته لین تیک به تیک به ناوید اده ژبت تیک در بین.

له وه ده ترسم نه توانی پاریزگاری لی بکهیت، وه ک چون هه ستای به زانسته کهی، شه و کات هه موو شه وه تو له ناویدای و بینات کردووه ویران ببینت، یان نه توانی شه و شوکره ی له سه رت پیویسته بو کاره کانت جیبه جیبی بکهیت، شه و کات به هوی کوفر کردن به نیعمه ته وه ببیت به که سین کی زهم کراو زیاتر له وه ی به نده یه کی حه مدکراو بیت له لای خود ا به هوی کار و کرده وه باشه کانته وه.

یان کار و کرده وه کانت به زور بزانیت و به هویانه وه منه ت به سهر خودادا بکه یت و ئه وه شر به رتبداته و ه له به ر چاوی خودا - سبحانه و تعالی -

یان به و کارانه منه ت به سه ریه کینکدا بکه یت، یان که سینك به هو پیانه وه نازار بده یت، نه وه ی خود اعز وجل فه رموویه تی زانیو ته که ده فه رمویت: ﴿ يَكَایَّهُا الَّذِينَ اَمَنُواْ لَا نُبُولُواْ صَدَقَتِكُم بِالْمَنِ وَٱلْآَوْ فَالَّذِی يُنفِقُ مَالَهُ رِئَآ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَٱلْمَوْ مِ ٱلْآَخِرِ فَمَثَلُهُ كَمْتُلِ صَدْقَانِ عَلَيْهِ تُرَابُ فَأَصَابَهُ وَابِلُ فَتَرَكَهُ صَدَلَدًا ﴾ البقرة: ٢٦٤

لهوانهیه لیّببریّت بو کاریّك که ویستوویهتی و نهیبینیّتهوه، وهك ئهوهی بهبی لیّبران دهیبینیّتهوه.

كهمائى ليبران:

وتم: ئەى ئەو كەسە چۆنە كارنىك لەو شتانەى پنيخۆشە رووى لى دەكات بەبى داوا و لىنبران بۆى، ھەتا دەترسم لىبرانەكەى در بە ئەو بىت نەك بۆ ئەو بىت؟

وتى: ئەمە لەوانەيە كەوتمان: شتىنك چاك نابىت بە شىتىك نەبىت لە پىشىيەدە و شتىنك لە دوادەى، گەر بە مەعرىفەدە لى نەبرىت سەرئەنجامەكەى ئەدەيە كە باسم كرد.

مهعریفه: ئهوهیه که سهرهتاکهی(ههنگاوی یهکهمی) به ئاتاجی و نیشاندانی ههژاری بو خودا دهست پی کردبینت، لهو کهسانه نهبینت دهیانهوینت فهرمان بهسهر خودادا بکهن و شتی لهسهر واجب بکهن.

ئهی دهبی نموونهی وهك من و تو چی بكات كاتیك له خودا بیّناگا دهبیّت له شتیّكدا كه تهنها گهردنكهچبوون و پارانهوه و گهرانهوه بو لای خودا چارهسهری دهكات.

گویّت له و ئایه ته پیروّزه بووه له چیروّکی یه عقوبدا (علیه السلام) که ده فه رمویّت: ﴿ إِنِ ٱلْخُكُمُ إِلّا بِلَيِّ عَلَيْهِ تَوكَلَّتُ ﴾ یوسف: ۲۷، بویه سه رئه نجامی یه عقوب بریتی بوو له ته واوی ئه و شتانه ی که ده یویست.

ههروهها فهرمووده کهی یوسف (علیه السلام) له قورئاندا: ﴿ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَىّٰ مِمَّا يَدْعُونَنِيۡ إِلَيْهِ ۚ وَإِلَّا تَصَرِفْ عَنِي كَيْدَهُنَ أَصَبُ إِلَيْهِنَ وَآكُنُ مِّنَ لَلْجَهِلِينَ ﴿ ثَا فَاسْتَجَابَ لَهُ رَيْهُ وَضَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَ ﴾ يوسف: ٣٣ - ٣٤

خودا ئهمره کهی بو ته واو کرد کاتیک یوسف (علیه السلام) نه فسی خوّی له توانین و هیّز و هه وَلْی خوّی هیّنایه ده ره وه و دانی نا به ئاتاجی و هه ژاری خوّیدا و کاره کانی خوّی راده ستی په روه ردگار کرد.

ئایه تیکی تر له قورئاندا: ﴿ لَهِنَّ أَنَجَیْتَنَا مِنْ هَلَافِ لَنَکُونَکَ مِنَ ٱلشَّلِکِرِینَ ﴿ اَلْ اَلْ اَلْ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اِللَّهُ اللَّهُ اللّلَهُ اللَّهُ اللللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللّ واللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ الل

ههروه ها له قورئاندا: ﴿ لَهِنْ مَاتَيْتَنَا صَالِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّكِرِينَ ﴿ ثَالَهُمَا صَالِحًا جَعَلا لَهُ شُرَكَاءً فِيما مَاتَعُهُما صَالِحًا الله عَلَى الله عَلَ

بوون، بۆیه کارهکهی بۆتیر و تهواو نهبوو، به نهزانی و ستهم تانهی لیدرا ﴿ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةُ عَلَى ٱلسَّمَوَتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَیْکَ أَن یَعْمِلْنَهَا وَآشَفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا ٱلْإِنسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿ اللَّهِ اللَّهُ الللللللَّاللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللّ

عەزم چ قازانجیّکی ھەیە بۆ كەسیّك كە ھیچ شتیّکی بەدەست نییه؟

حيكمهتى دەگمەن

وتى: همر كمس زانا نهبيت بموهى لملاى خوداوه رووى لى دهكات خمريك ادان دهبيت بموهى له ئموهوه روو له خودا دهكات.

بزانه، ئهی برام، ههر کهس گویزپایه لی خودا بکات و لینی نهترسینت ئه واله کاردا گویزپایه لی خودای کردووه و له وازهینان له ترس لینی یاخی بووه، ئهی دهبی حالی ئه و که مه چون بینت لینی یاخی دهبینت و لینی ناترسینت؟

همروهها وتى: گمر له دونيا تهنها خزراكهكهت وهربگريت، بهلام بهو كارهت مهبهستت خودا نهبين، ئهوا بهوه له خودا دادهبرينيت، گهر خزراكهكهت له دونيا واز لى هينا بهو كارهت مهبهستت خودا نهبوو ديسان له خودا دادهبرينيت.

ههروهها وتی: گهر دوو شتت له خودا تیبگهیت به شوکری مهزنهوه مامهلهت لهگهلا خودا ده کرد، بهوه ی داوای بهههشتی نهبهستوتهوه به وازهینان لهوه ی پنی ئاتاجی له دونیادا، ههروهها رووکردنه دوّزه خی نهبهستوتهوه به داوای پیویستییه کانت له دونیادا.

- نیعمهت بناسهوه دهبیت به ئههلی ئهو نیعمهته، ئاژهلآن بۆنی میسك ناكهن با ههموو كونهلوتیشی پر بكهیت له میسك.
 - له رۆلهكانى حەق به، خوداى حەق خۆشىدەويت.
- نەفسى خۆت بكە بە شوينكەوتەي ھىدايەت، مەيكە بە پېشەواي رېگەي ئارەزووبازى.

- له ئارەزوويەك كە نامىنىتتەوە و لە پەشىمانىيەك كە كۆتايى پى نايەت خۆت بپارىزە.
- ئەوەى ئەمرۆ ھۆگرى تۆيە سبەى لە گۆردا ھۆگرى تۆيە، كردارەكانى ئەمرۆت كردارەكانى سبەينييە، سەرنج بدە بزانە ھۆگرى كينى و كار و كردەوەكانت چين.
- له کاتی ئارهزوودا خودا بپاریزه، ئهویش له کاتی بهیه کتر گهیشتنهوهدا ده تیاریزیت.
- پهنابگره به خودا له کاریّك روالهته کهی گویّرایه لّی خودایه و ناوهوهی یاخیبوونه له خودا.
- حەق دەستەبەرى ھەموو سرورنك دەكات و باتلىش ھىچ بەشىنك لـ دوارۆژدا بـ خاوەنەكەي ناھىلىتتەوە.
- ههر کهس بزانیّت چی لهبهردهمیدایه ئهوهی له دهستیدایه کهم بایهخ تهماشا دهکات.
- کاتینک مهعریفهی کهسینک به دونیا کامل دهبیت سهری له روّله کانی دونیا سوردهمینیت، گهر له مهعریفهی دواروّژیش کویر بوو له روّله کانی دواروّژ سهری سوردهمینیت،
- ههر کهس دونیا بناسیّت لیّی دادهبریّت، ههر کهس نهیناسیّت بو دونیا خوّی یه کلاده کاتهوه، ههر کهسیش یه کلاده کاتهوه، ههر کهسیش نهیناسیّت بوی یه کلاده کاتهوه و ههر کهسیش نهیناسیّت لهدواروِّژ دادهبریّت.
- کهمترین حهزی به سوود بن تن له دونیادا زیانبه خشترینیانه له دوار و ژدا، که مترین ئاره زووی زیانبه خش لهم دونیایه دا خراپرینیانه له دوار و ژدا له سهر تن .

- هه لبراردنی به ندایه تی بو به نده شیفایه و فینکی دل و دهروونه و روشنکهرهوهی چاوانه.
 - داوای بهنده بو ئازادی رهها بهلایه که چاوی مروّق کویر ده کات.
- ئه و که سه ی کار ده کات و سه رنج ده دات و تیده گات کاره که ی له سه رخوشه و یستییه، و نه و که سه ش کار ده کات و ده بیستی و سه نج نادات کاره که ی له سه رجه سته قورسییه، وه که نه و که سه کار بکه ده بیستی و تیده گات و سه رنج ده دات و ده بینیت، وه که نه و که سه کار مه که ده بیستی و سه رنج نادات.
- لەوانەيە نىعمەتىك بگۆرىت بى سىزا و نەقمەت، و لەوانەشە سىزايەك بېيت بە نىعمەت.
- گهر ویستت شتیکت خوشبویت زور یادی بکه، چونکه یاد و لهبیرچوون کونابنهوه.
- چاکهی راستگویانهی شوکرکراو له روزی دواییدا خاوهنهکهی پاداشت دهدریتهوه، له دونیاشدا بوی زیاد دهکات، بوی زیاد دهکات به شوکر و پاداشت دهدریتهوه به صدق.
- له بهسوودترین بهندایهتی ئهو بهندایهتییهیه بهنده مامه لهی نه فسی خوی بکات به کهم تهماشا کردنی دونیا له لای.

- له باشترین عیبادهت: دلی بهنده پر ببیّت له خوّشهویستی گویّرایه لی و ملکه چی بوّ خودا، کاتیّك نه و گویّرایه لییه له دل سهرده کات به سهر که ندامه کاندا به نهنداره ی سهر کردنی له دله وه، له وانه یه نهندامه کان له عیباده تدا بن و دل له به تالیدا.

بەندايەتى دلا بەبى ئەندامەكان چۆنە؟ چۆن دلا بە عيبادەت پر دەبىت و دەرژىت مسەر ئەندامەكان؟

وتی: کاتیک دلا ببیت به دهفریک بو خهم و دلتهنگی، و ئاتاجی و ههژاری بو خودا و ترسان له خودا، ههروهها پهشیمانی و تهوازوع و ههلهاتن و پهنابردن بو لای خودا و جول – عز وجل – ههروهها نهصیحه بو خودا و خوشهویستی بو ئهوهی خودا پییخوشه و رق لهو شته ی خودا رقی لیه تی.

گهر به دل لهسهر ئهمه مامه لهی خودای کرد ئهندامه کان گهشه ده که به بینی ئهوهی له دل ده بینن، بزیه لهسهر گویزایه لی ده ژینه وه، ئهوه کاتیک له دلهوه سهرهه لاهدات که ئهوهی دواروژ ده پهینیت تیکه ل به قولایی دلی بووبیت.

دهروازهیه کی تر: ئهوهیه دلی به نیعمه ته کانی خودا - عز وجل - پر بووبیت و سرور و هوگری به خوداوه بیت و عیباده تی بو نهو بیت، شهوقی بو لای نهو شته بیت خودا خوشی دهویت، خوشه ویستی بو لای شوکری خودا بیت و رجای بو لای لیخوش بوونی خودا بیت.

گهر له دلهوه بهمانه مامه لهی خودای کرد تامه زرو دهبیّت بو عیباده تی ئه ندامه کان له گهر له دهبیّت به کارکهر و کاره که شی هو گری و سرور و شیرینی ده بیّت.

- باشترین عیبادهت ئهوهیه چاودیری خودا بکهیت بهو شتهی خودا پییخوشه، گهر لهوه خاوبوویهوه چاودیری بکه بهو شتانهی لای ناپهسهنده، بهلکو لهویوه بهرز ببیتهوه بۆ حالامته کهی یه که مت که لهسه ری بوویت، لهسه ر ئه وه سوور و کۆلانه ده ر به ئه و کات سۆز یکی توندت بۆی له لا دروست ده بینت، ئه و کاتیک تو ده بینیت سۆز و حه نین و لیبرانت بۆ ئه وه ی یه که م هه یه ئه وه ی لیبی وه رگرتووی بۆت ده گیریته وه .

وتی: لهم بابهته و ئهوهی پیشتریش و له ههموو کار و کردهوهکاندا، لهسهر کارکهر پیّویسته ئهوهی لهسهر دلّه و ئهوهی لهسهر ئهندامهکانه لیّیان تیّبگات و بیانژنهویّت، سهرهتا له ئهوهی لهسهر دلّه دهست پیّبکات، پاشان ئهوهی لهسهر ئهندامهکانه...دل قهده و بنهرهتییه و ئهندامهکان لقوپوّپن، لقوپوّپهکان تهنها به بوونی قهدهوه خوّیان رادهگرن.

ههروهها وتی: باشترین ئهخلاق ئهوهیه ناخ و ناوهوهی بهنده تهوازوعی تیدا بیت، باشترین کرداریش ئهوهیه چاکه بکهیت لهگهل کهسیک خرایهی دهرحهق کردوویت.

- بکوشه و بینهیوا مهبه، له کاتی باس و یادی صالحاندا مهلی: گهر گوناهه کانی نهبوایه، منیش هیوای گرتنه بهری رینگه ی صالحانم ههبوو، چونکه یادی گوناهه کانت له شه خامدانی کار ساردت ده که نه وه، خاوه نی کولنی قورس له پیشتره به کوشان بو به ربوونه وه ی شه وه واده زانیت هیچی هه لینگر تووه له و که سه ی کولنی سووکی پییه و واده زانیت هیچی هه لینه گرتووه.

- گهر ده تهوی خودا به رهجمه ت سهرنجت بدات به خوزگه پیخواستنه وه سهرنجی صالحان بده و به به زهیه وه سهرنجی گوناهباران بده.

- گەر گرنگیدان بە نەفس كەوتە ناو دلّى بەنىدەوە ترسى زۆرى بىز ئەو نەفسى لا دروست دەبیّت، رجای(۱) بە خەلكى گەورە دەبیّت، كاتیكیش دل لـ م خەمى نەفس

[.] هیوای خبر و گومانی باش به خهالکی.

خالنی دهبیّتهوه گومانی باشی به نهفس بو دروست دهبیّت و رجای زوّری به نهو نهفسه لا دروست دهبیّت (۱).

- ههر کهس زور بیر له چوار شت بکاتهوه دلتهنگی و خهمی بو دروست دهبیت، ههندیکیان سهرده کیشن بو ههندیکیان، ههر خهسلهتیک لهوانه بینیازکهره لهوانی تر: گهر بیرت کردهوه له زانستی خودا به خوّت، و ناوه کهت له "أم الکتاب"دا له کوی نوسراوه، و ژبانت به چی کوّتایی دیّت، و بیر بکهیهوه له گوناهه کانت.

- ههر کهس به زوری بیر له چوار شت بکاتهوه ترس و لهرزینی له خودا بو دروست دهبیّت: ههندیّکیان سهرده کیّشن بو ههندیّکی تریان، ههر یه کیّك لهوانه بینیازکهره لهوانی تر: کهسیّك بیر له مردن بکاتهوه، و بیر له خیّرایی تیّهوینی تهمهن بکاتهوه، و بیر له سهرئه نجامی بو ناو گور بکاتهوه، و بیر له وهستان و دادگایی و ئاگر بکاتهوه که هیچ کهس ناتوانیّت ئارامیان لهسهر بگریّت.

- كێبهركێ مهكه لهگهل خودا له خوشويستنی خودادا، چونكه ئهو كات وهك كهسێك بيهوێت زال بێت بهسهر خودادا مامهلهت كردووه.

- هیچ کهس بهسهر خودادا هه للمه بژیره، چونکه ره وانه تده کات بن لای نهو کهسهی هه لای بازدووه.

- تاکهی سهرقالی و لهگهل ئهوهش به کوّمهك و يارمهتی دهزانيت؟

- گهر واز لهوه نههینیت تووشی هه ندیرت ده کات، نهو کهسانهی دهیانهویت گومرات بکهن و فریوت بدهن رووت لی ده کهن.

[،] دەترسېت خەلكى نەگەنە ئەودى ئەو يېيگەيشتووە.

ئەى برام، مەنزىلەتى خۆت لە خودا نزىك بكەرەوە، ھەۋارى خۆت بۆ خودا دەرببرە چاكەى خودا بە تۆ دەگات لەگەل ئەوانەى يەكەمجار چاكەيان لەگەل دەكرينت، تىبگە، ئەى برام، گەر دەتەوى تىبگەى.

- گەر كۆمەلنىك بەندەت ھەبوو ويستت ھەندىكىان ئازاد بكەيت، ئايا لەوەيانەوە دەست پى ناكەى كە رەوشت و ئاكارى لە ھەموويان جوانتر بووە و لە ھەموويان گويرايەلىر و خزمەتكارتر بووە؟
- تۆ گەر واز نەھىنىت لەوەى خودا پىنىناخۆشە خودا لاى ئەوانە باست ناكات كە خۆشىدەون.
- ئەوەى خودا تۆى لى بىنىياز كردووە بىبەخشە خودا شتىكت پى دەبەخشىت كە لىنىياز نىت.
- ههر کهس نزیکی له خوداوه دهویت با واز لهو شتانه بهینیت له خودا دووری دهخهنه وه.
 - بينينت بخه بهردهمت، ئهوهي له دواتهوهيه ئهنجامت داوه.
- تۆ گەر ئەو كەسەت بېينىبايە كە بەشى خۆى لـە دوارۆژ فرۆشت لـەپێناو بەشى خەلٚكى لە دونيادا ئەوا سەرت سور دەما، بۆيە تۆ بەشى كەسانى تر لە دونيا لـەپێناو بەشى خۆتدا لە بەھەشت بفرۆشە، ئەوەى لە تۆ دەمێنێتەوە رۆزى كەسانى ترە.

- ترسى دونيا واز لى بهينه ئاسايشى دواروز بهدەست دەهينىت، ئاسايشى دواروز بهدەست دەهينىت، ئاسايشى دواروز به ترسى دونيا بهدەست بهينه.
- گەر حەزىكت بى ھاتە پىش بىر كە سەرئەنجام بكەرەوە، زۆرن ئەو گوناھانەى چىدەكەيان رۆيشت و يەشىمانىيەكەيان ماوەتەوە.
- -ئەو شتەى دواروز لە تۆ تۆكدەدات ئەو شتەيە كە لە دونيادا ئاتاجى نىت، ئىتر لە چى ئەو شتە ئاسوودەى؟!
- گهر پیاوی کت له نیوان دهسته یه کدا بینی، ههر یه که یان به خراپترین شیوه ئازاری دهدا، به لایم نهو نه ده پارایه وه و نه بویان ملکه چده بوو و نه هاواری بو که سیک ده برد رزگاری بکات، تو نهو که سه به نه زان و گیل و گهمژه ته ماشا ده که ی، بویه تو به و جوره مه به.
- هیچ کهس له هاوه له کهی بونیکی خوشی نهبینیوه ته وه خوشتر بیت له بونی نه خلاق جوانی.
- سی خهسلهت له ههرچی شتی تره سهرقالت ده کات: چاودیری پهروهردگارت، و دادگایی نه فسی خوّت، و پیرکردنه وه له گوناهه کانت.
- حەزە پیشهاتووەكان بە دلاتەنگى و پەشیمانى بەسەر حەزەكانى رابردوودا لابدە، ئەو حەزانەى تامەكانیان رۆیشتن و تاوانەكانیان مانەوە، خەم لە دلات دەربكە بە بەراستزانینى بەلایدنىكانى خودا، با ھەمیشە ترست لە دلادا بین، لە ھەرەشەكانى خودا سلا بكەرەوە، بۆ خودا تەوازوع بنوینە وەك نیشاندانى ھەۋارىيى بۆ رەحمەتى خودا، و بچووك تەماشا كردنى نەفست لە كاتى باسكردنى مەزنى خودادا، خۆرازاندنەوە بىۆ

خه لاکی له نه فست ده ربکه، وه که هه لبر اردنی خو شه ویستی خودا، شوکری خودا شه نجام بده له سه ر چاکه کانی به خو شه ویستی تو بو عیباده ت کردنی، ناوی ترس بو خوت ده سته به رقبوون له یاخیبوون لینی، نیعمه تی مه عریفه ی خودا ده سته به ربکه به خو شه ویستی تو بو چاودیری خودا، ناوی خوشه ویستی به ده ست به ینه به چاودیری کردنی خودا به هو گریه وه نه که به هو گری در وست کراوه کانییه وه.

- بۆ خەلكى مەنزىلە و پلە و پايە بوونى ھەيە، ھەر كەس بە دوو چاوى دلا تەماشا بكات پلە و پايە و مەنزىلەيان لەسەر رىڭگەى دوارۆژ دەبىنىتەوە، وەك چۆن بە دوو چاوى سەرى مەنزىلە و پلە و پايەى ئەھلى دونيا دەبىنىتەوە.

هیچ که س شایسته نییه به مهنزیله تیک له مهنزیله کانی دونیا یان دواروز به مهعریفه ی دلتی و زیکری زمانی، به لاکو به و کارانه ی ته هلی نه و دوو ری گهیه نه نه نهامی ده ده ن و ههستان به مهرجه کانی، وه ک چون مهعریفه به ده وله مهندی که سی ده وله مهند و نیعمه ت و خوشییه کانی له خواردن و جل و به رگ و کوشك و ته لار سوود و قازانج به که سیکی هه ژار ناگهیه نیت، هه ر به و جور مهعریفه ی تو به کار و کرده وه ی چاکان سوود یکی بو تو نییه، له کاتیکدا تو به کاری نه وان کار نه نهام ناده ی، به لاکو شه و مهعریفه یه ده بیته به لاگه له سه رت، داوای کومه کی و ره همه تی خودا ده که ین.

له چاوگەكانى مەعرىفە

تاقیکردنهوهی نهفس:

ده گیزنه وه پرسیار له حه کیمینک کرا ده رباره ی تاقیکردنه وه ی نه فس له صدقدا، تا به نده بزانیت ئایا ئه و نه فسه راستگویه یان ناراست، ئه ویش وتی:

گهر بهنده زانی حهسودترین حهسودی نهو و دوژمنترین دوژمنی به زانسته کهی سهنا و پله و پایه که لهناو خه لکیدا به دهستهیناوه و راسته قینه کاره که که له خه لکی شاراوه یه، به لام نهو کاره پ له نیخلاصه کهی به ریا لای خه لکی سهرژمیر ده کری و مهنزیله و پایه و پایه که له له نه وان به رده بیته وه.. گهر نه فسی نه وه ک لا ناسایی بوو، و ویستی کاره کهی قوتار بکات له تیکه لا کردن نه وه نیشانه ی صدقه، تا نه و کاته ی زه می خه لکی به سهریدا داده باری و پله و پایه ی دوژمنه حهسووده کهی راوه ستا و به رقه رار بیت که ده زانیت به و جوره نییه.

چۆن شوكرى نيعمەت دەكريت؟

وتم: قسهم بۆ بكه دەربارەى ئەو قسەيەى خەلكى دەيلىن: "شوكرى نىعمەت بريتىيە لە ناسىنى نىعمەتەكە".

وتی: شوکری نیعمهت ناسینی نیعمه ته که یه به نه ندازه ی شوین و جینگه ی له دلیدا، به مهزن زانینی و گهوره یی چاکه ی خاوه نیعمه ت له سهر نه و به به خشینی نه و

نیعمه ته، نیعمه ته که لای مهزن نابیت تا حهز و تامهزر و بوی بوی نه بیت، حهز و تامهزر و بوی نه بیت، حهز و تامهزر و بوی نه بوی نابیت تا پیویستی خوی بو نیعمه ته که ههست پی نه کات، ناتوانیت پیویستی خوی بو نیعمه ته که بناسیته وه تا تی امان بو سهر نه نجامی کاره کان نه کات، و توندی و زوری پیویستی خوی ههست پی نه کات بو نه و شته ی رووی لی ده کات.

له و باره دا نیعمه ته که لای مه زن ده بینت له خاوه ن نیعمه ته وه بر سه ر نه و ، نه و کات منه ت و چاکه ی خود اله و نیعمه ته دا بر سه ر خری ده ناسیته وه ، له ویشه وه حه ز و تامه زر و بر نیعمه ته که لا دروست ده بینت ، که خود ا - تبارك و تعالی - ئه وه ی له به نده که ی بینی له نیعمه ته که ی بر زیاد ده کات .

به گشتی: ههر که س شتیکی پی به خشرا و هیوا و رجای وابوو له ره زامه ندی پهروه ردگار و رزگاربوون له ئاگر به کاری بهینیت شته کهی لا مه زن ده بیت و دلنی پرده بیت له شه وق بر به خشه ری نیعمه ته که.

ناتوانیّت شوکرکهری نیعمه ته کانی دونیا بیّت هه تا شوکری نیعمه ته کانی دوارِوّژ نه کات، ههر به و جوّره ناتوانیّت شوکری ئه وانه بکات که نه فسی خوّشیده ون تا شوکری ئه وانه نه کات خودا خوّشیده ون، ناتوانیّت شوکری خه لّکی بکات گهر نه توانی شوکری خودا بکات.

پهندوهرگرتن به پیش لهدایکبوون و ئهوهی دوای مردن دیّت:

ههر کهس زانی ههر ئهوهنده خاوهنی خزیهتی وهك باری پیش لهدایکبوون، یان وهك باری دوای مردن ئهوا نهفسی خوی له مهنزیلهتی لاوازی و ههژاریدا دادهنیت به تهوازوع و گهردنکهچییهوه، ههر کهس نهفسی خوی لهو مهنزیلهیه دانهنیت و به

زانستیکی یهقینی نهزانیت ئهو بهو جورهیه ئهوا شایسته بووه به ریگهی نه فامان و سزای ههلنراوان و فریوخواردوانی بهسهردا داباریوه.

تهنها شهرم له خودا بكه:

- گەر دەفرىك لە دەفرەكانى شەرت ھەلگرت ئەوا لەرز داتدەگرىت موە لە ترسى ئەوەى نەبادا خەلكى بە شتىك لەو شەرە بزانن.. ئەدى كەى نىوانى خۆت و خودا چاك دەكەیت؟ زۆر دوورە.

بیر له مردن بکهرهوه وه ک ئه و به نده به دکاره ی شهرم له مه ولاکه ی ناکات و له خراپه کانی ناگه پیته وه و چاکه کانی خودا له سه رخوی نابینیت مه گه ر له کاتی دادگایی و سزادا، بیر له مردن و دوای مردن بکهرهوه.

- گومانت چییه به کهسیّك پیّی ناخوشه خهلّکی بزانن بهوهی له ئهودا ههیه و خودا لای ناپهسهنده، بهلام شهرم ناكات لهوهی خودا بهئاگایه لهو شتانهی خراپ و نایهسهندن.

شورهیی بۆ کهسینکه بهم جۆره بینت، ئهو جینگهی سهرسورمانه! ههلی تهمهن وازلی ده هینینت و لهدهستی خوی ده دات، کارگهلینک ئه نجام ده دات خودا پینی ناخوشه، پاشان به شتینک له خودا نزیک ده بینته وه فه رزی نه کردووه له سهری، خوی سه رقائی نه وافله کان کردووه له حه جه و عومره، فه رمان به چاکه ده کات و رینگری له خراپه، به بانگه شه خوی خه لای خودا بانگ ده کات، به لام خوی له خودا هه لذینت، فه رمان به چاکه ده کات و خوی له خودا هه خراپه ناکی نادات، رینگری له خراپه ده کات و خوی له خراپه ناکیزینته وه.

ئایا کهسیّك ئهم حالی بیّت خودای ناسیوه؟ دهتوانی بلیّیت رووی له خودا کردووه؟ راستی کردووه لهوهی دهلیّت لای خودا پاداشت ههیه بو گویّپایهلان و سزا ههیه بو یاخیبووان؟

شوورهييه كهسيك بهم جوره بيت.

حەقيقەتى تەوازوع:

وتم: قسم برق بکه لهسه رئه و قسمیه ی که ده نیّت: "ته وازوع ئه وه یه کاتیّك لسه مالّه وه ده رده چیت همو و ئه وانه ی پیّت ده گه ن لات وابیّت فه زل و گهوره بیان به سه ر توه ههیه ، گهر پیاویّك بانگه شه ی ئه مه ی کرد و به زمان دانسی پیسادا نا، به لاّم کاتیّك که و ته ناو شاندانه ژیّر مه رجه که ی و تاقیکر دنه وه که ی به زور کردن له نه فسی خوی بتوانیّت قبوولی بکات ، ئایا ئه و که سه که سیّکی نه فس خو به که مزانه ؟

وتی: گهر ئهو مهرجانه له مافه پیویسته کان بیوون و به زورکردن له نه فسی خی قبوولای ده کردن نه و رهوشتی نه فسی خو به که ده کردن نه و که سه نه گهیشتوته پله ی ته وازوع و رهوشتی نه فسی خو به که مزانان.

گهر مهرجه کان لهخوار مافه پیویسته کانه وه بیوو، ئهوانه ی وازهینان له قبوول کردنیان نابیته بارگرانی بو هیچ که سین و له قبوول کردنی مافه پیویسته کاندا باش و چاك و سینه پاك بوو ئهوا ئهو که سه له سهر ریگه ی ئه هلی ته وازوعه و ره وگه ی ئه وانی گرتوته به ر.

ئەوەى لە نيۆان خۆت و خودادايە چاكى بكە:

ده گیزنه وه که سینکی حه کیم بو یه کین له براکانی نووسی: ئه ی برام، وه سینت بو ده که م به چاککردنی ئه وه ی له نیوان تو و خودادایه، و هه لبر اردنی خوشه ویستی خوت به سهر ئاره زووه کانتدا، روو له کاری که سین بکه مامه له ته که که که داید و پیویستیه کانت له لای ئه وه.

بزانه رۆژەكانى تەمەنت زۆر كەمن، تۆش خاوەنى تەنها يەك نەفسى، گەر رۆژەكانت بەسەرچوون ناتوانى بەدەستيان بهينيتەوە، و بەشتىكى تریش باربوو ناكرینهوه، گەر نەفسى خۆتت تیابرد هیچ نەفسىدى تر جگە لەو نەفسە بۆ تۆ بوونى نىيە.

ئایا ئهی برام دهزانی چاککردنی نیوانی خوّت و خودا مانای چییه؟

هیچ شتیک له تووه نه نجام نه دریت ره زامه ندی نه وی له سه ر نه بیت، هیچ شتیک له خود اردو له تو نه کات رازیبوونی توی بو نه بیت.

گهر لاوازبوویت له رازیبوون به ههموو نهوهی به برپاری خودا رووت لی ده کهن نهوا له نارامگرتن لاواز مهبه، خودا له حالی بهنده کهی رازییه ههتا بهنده کهی له برپاری نهو (سبحانه) رازی بیّت.

خودا رازییه له ئارامگرتنی بهنده که ی لهسه ر بریار و فهرمانه کانی هه تا بهنده ئارامگر بینت لهسه ر ئه وانه، خودا ره زامه ندی له هه ردوو باره که دا هه یه.

با وهفاداری بیت به پهیانه کهی و شوکری نیعمه ته کانی له کار و کرده وه کانتدا.

پیویستیت با ناسینی خودا و داوای ایبوردن بیت لیّی، خودا ئادهم و نهوه کانی دروست کرد و بههه شتی وه ک پاداشت بو نه هلی گویرایه لی و ره حمه متی خوی دروست

کرد و ئاگری وه ک سزایه ک بو یاخیبوان و خه شملینگیراوان دروست کرد، پهنا ده گرین به خودا له سزا و خه شم و تووره بوونی.

لابکهرهوه به لای ناخی خوتدا، پاکی بکهرهوه و پالفتهی بکه و سهلامهتی بی بگیرهوه، تاکو پاك و بیگهرد بیت لهوهی دهترسی رووبهرووی سزا ببیتهوه، پر بیت لهوهی هیوات ههیه پاداشتی لهسهر وهربگریت، تو چاوتروکانیک له خودا بزر نابیت، ده تبینی و گهردیله کان و دهنکه رهشکه کانت لهسهر توّمار ده کات، تاکو بهوانه له روژی دواییدا پاداشت و سزا وهربگریت، گهر خیّرت ئه نجام دابوو خیّر ده بینییه وه گهر شهرت ئه نجام دابوو شهر دروینه ده کهیت.

بۆيە با يادى خودا لە تۆ بزر نەبىت، تۆ پىويستت بەخودايە، ئەو پىويستى بەتۆ نىيە.

بزانه، ئهی برام، بنه پهت و بنچینهی هه موو گوفتاریّك زانسته، و بنه پهت هه موو کرداریّك زانسته، و بنچینهی هه موو سه رکه و تنیّك له گه لا دروستیی پیّکها ته ی ئه قلل و زوری بیر بریتییه له زانست، گهر توانیت به شتیّك زاناتر نه بیت وه ك زانینت به خودا ئه و كاره بكه، چونكه گوفتار و زانست و كردار و شتانی تر مه به ست و مورادی خودان - سبحانه و تعالی - باشترین مروّق نزیكترینیانه له خوداوه، نزیكترینیان زاناترینیانه به خودا.

پینمانگهیشتووه پیغهمبهر ریکی فهرموویهتی: ((خهانکی به مهعریف جیاوازی ده کهویته ناو پله و پایهیانهوه))

"ابن مسعود" دەفەرمویّت: ((عومەر نۆبەش له دەبەشى زانستى بۆ خۆى بردووه)) مەبەستى بەوە زانستە بە خودا.

ههر کهس مهعریفهی به خودا لهدهست بچیّت ناتهواوی دهچیّته ناو ههموو ئهوانهوه ئاماژهمان پیٚکردن بهپیّی لهدهستچوونی مهعریفهکه، و بهپیّی بهدهستهیّنانی، ههر بهو جوّره بهشی ئهو له خیر و شهردا.

ئهی برام، له مهلیکی مهعریفهوه ههولنی بو بده وهك كهسینك خوّی به شایستهی ئهو مهعریفهیه نهزانینت، زانایان گهیشتن بهوهی كه پینی گهیشتن له زانست به ئهندازهی باش دهستبردن و گهرانی دروست به دوای مهعریفهدا، و دانانی شتهكان له جینگهی خوّیان.

گهر روزت لی بوویهوه و ویستت شتیک له خیر بهدهست بهینیت ته ماشای شوکری خوت بکه بو نیعمه تانه ی پهروه ردگارت پنی به خشیویت له شهوه که دا، ههروه ها

سەرنجى تەوبەت بدە بۆ ئەو گوناھانەى شەوەكەى ئەنجامت داون، خودا-تبارك وتعالى-دەفەرمويّت: ﴿ لَهِن شَكَرْتُمُ لَأَزِيدَنَكُمُ ﴾ إبراهيم: ٧

هـــهروهها دهفــهرمويّت: ﴿ وَتُوبُواْ إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُوْ تُفْلِحُونَ ۞ ﴾ النور: ٣١

گهر رؤیشتییه ناو شتیک له خیرهوه سهرنج بده و بزانه سهرهتاکهی له کیده بسووه و تهوابوونه کهی بود کی بوده، گهر پیت بوتریت: خوشهویسترین کهس کییه کاری بو بکهیت؟ ده لییت: الله... دهی با ناخی دلت له گهل شهوه بیت که زمانت رایده گهیهنیت.

بزانه ئهی برام، ئههلی دونیا و دواروّژ له نیّوان سروور و خهم و پهژارهدان، ئههلی سرووری دواروّژ ئههلی بهههشتن، مهزنترین سروریان بریتییه له تهماشاکردنی رووی پاکی خودای موته عال، باشترین سروری باوه پردار له دونیادا بریتییه له سرووری به خوداوه، نیشانه ی هوّگری به کاره کانی بوونی شیرینی کارکردنه بوّ خودا، و زوری خوشه ویستییه بوّ خزمه تکردن به خودا.

کاریّکی محاله کارکهر هوٚگری به کارهکهیهوه پهیدا بکات، بهلام بهو کهسهوه هوٚگری نهینت که کاری بو دهکات، یان لیّی نهترسیّت.

بزانه، ئهی برام، گهر ئهو شتهی داوای ده کهی و چارهسهری ده کهی له نه فسی خوّتدا له گویّرایه لاّی و دامه زراوی و راوه ستان بوّ خودا له یه ک به یه کی هه ناسه کاندا پیّیه وه سه رقال بیت هی شتا بوّ خودا زوّر که مت ئه نجامداوه.. ئهی ده بی چوّن بیّت که ته نها هه ناسه یه کی به نرخه له چه ند روّژیکی که مدا.

ئهی برام پایهند ببه به پارێزگاري لێکردن و بهردهوام بوون لهسهر کاري چاودێږي، گەر ھەموو دونيا بۆ تۆ بنت و ھەمووىت لەگەل نەفسى خۆت بەخشى وەك شوكرنك لهسهر ئهو مهعریفهیهی خودا به توی بهخشیوه، ئهو پهروهردگاری تویه، و تو بهندهی ئەوي، ئەو فەرمانى يېڭردووي بـﻪ بەنداپـﻪتى، ئـﻪوا ھـﻪموو ئەوانـﻪ ﻟـﻪ ﺑـﻪردەم ئـﻪو نيعمه ته مهزنه دا كهم و كهمبايه خن.

نەفست لە شتىكدا تيامەبە كە ھىچ يىوپستىيەكت يىپى نىيە.. تىز بىنىاز نىت لە مهعریفهی چاکهی خودایی لهسهرت، وهك چون بننیاز نیت له خراب مامه له كردنی نه فسے خوت، به نده له نيروان گوناه و نيعمه تدايه، له نيروان شوكر و داواي لنخوشبووندايه.

حهمد بۆ ئەو خودایهی نیعمهتی خوی یی بهخشین و فیری کردین، فهزل و منهتی خودا لهسهرمان مهزنه.

راستييهكانى تهومكول

ده گیرنه وه حه کیمیک و تویه تی: حه مدی خود اده که م وه ک حه مدی شه و که سه ی هه موو چاکه یه که نه و ناناسیت، و په رستراویکی تر جگه له شه و ناناسیت، داوای ته وه کولی شه و که سانه ی لی ده که م که به صدقی دابران بو خود ایه کلابوونه وه.

پاشان:

خودا-سبحانه وتعالی- ئههلی ویلایهتی خوّی به دابران بوّ لای خوّی تایبهت کردووه، تاکو زوّری نیعمهته کانی و چاکه و فهزلّی خوّی بهوان بناسیّنیّت، بوّیه خهمه کانی دونیا له دلّیان باریان کرد، کاری دواروّژ له دلّیاندا مهزن بوو، بههوّی ئهو شکوّمهندی و گهورهییهی پهروهردگارییان که دلّی داگیر کردوون، دلّیان به ملکهچی بهندایهتی پابهند کرد، خوّیان ههلدایه دهرگانهی تهوه کول لهسهر خودا.

بزانه، ئهی برام، تو تهوه کولت به خودا نهبه ستووه همه تا همهموو ئهوانهی جیدگهی هیوا و خوزگهن لهخوار خوداوه وازلی نههینیت.

چۆن دەبینت نەفست ئامادە نەبیت به برینی ههموو پهیوەندییهکان له دلادا و یهکلابوونهوهی دل بۆ رووکردنه خودا و راستیتی تهوهکول لهسهر ئهو له کاتیکدا خودا بهسه بۆ ئهو کهسهی پشتی پی دەبهستیت.

کهسی تهوه کولداری راستگو دلنی خوی ملکه چی دروستکراوه کان ناکات، چونکه دلنی پره له متمانه به دهسته به رکردنی خودا بو کاره کانی ئه و.

31

کهسی تهوه کولداری راستگو له تهوه کوله کهیدا: کهمیّك له به خششی خودا له لای ئه و مهزنه به هوی کهم ته ماشا کردنی نه فسی خو و مهزن ته ماشا کردنی خودای موته عال، ئه و بو لای روّحی یه قین سوکنایی بو ها تووه، ئه وه ئه و مهنزیله یه ئه هلی هه لپه ی دونیایی خوزگه ی پی ده خوازن و حه سوودی پی ده به ن.

ههر كهس دلا ئارام بوويهوه لهسهر ئهوهى نيعمه تنك نييه له ئاسمان و زهويدا خودا خودا خاوه ني نهبيه له ئاسمان و زهويدا خودا خاوه ني نهبيت داني نهبيت له سزاى هه للهه كردن، گوينت لي نهبووه ده نه ده نه دم من ناسوده ده ني ناسكار من خال من خ

کاتیک متمانه نیشته جینی دلّت بوو، ئه وا تو رووت له خودایه و ته ماشای خودا ده که یت و چاوه پروانی ئه وی، چونکه مولّک بو خودایه نه ک بو دروستکراوه کانی، به ئه ندازه ی درور که و تنه وه ته له متمانه هه لیّه ت بو دونیا مه زن ده بیّت.

بۆیه سەرپیچی بکه له هەلپهی خوت لهسهر دونیا به قهناعهت کردن بهوهی بهشی تویه، چونکه تو پیشبرکی ده کهیت له دوژمنایهتی ههلپه کردن لهسهر دونیا، چونکه ههلپه نابه خشیت و ناگریتهوه (۱).

کهسی پشتبهستوو به خودا به و کهسه ی که به خشه ر و لینگره وه یه (المعطی المانع) بینیازبووه له بینیازبووه له که به خشه ر و لینگره وه نین، نه و به خوداوه بینیازبووه له غهیری خودا، هه ژاری ده رگای خودایه، دلنی له پیکدادان رزگاری بووه و سوکنایی رووی لینکردووه، بزیه ترس و هه ره شه ی هیچ دروستکراویک له دلیدا نییه..

_

واته هه ليه كردن ناتوانيت شتيك به تو ببه خشيت وهك چون ناتواني شتيك له تو بگريتهوه.

بيريدا نه هاتبين، خوداى موته عال ده فدرموين: ﴿ وَمَن يَتَوَكَّلُ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسَّبُهُ وَاللَّهِ الطلاق : ٣ إِنَّ ٱللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿ ﴾ الطلاق: ٣

کهسی پشتبهستوو به خودا له ههموو پیویستییه کانیدا پشتی به خودا بهستووه، له کاروباره کانی دواروّژ و دونیایدا، هیوا و رجای خوّی له ههموو کهسیّك بریوه جگه له خودا، ههلّبژارده یه نامیّنیّتهوه بوّ بریاری نهفسی، چونکه ههلّبژارده کانی خودا بوّ نهو بهسه، ههر کهسیّکیش به و جوّره بیّت بوّ لای روّحی یه قین سوکنایی بوّهاتووه.

ئهم مهنزیلهیه هیچ مهنزیلهیه ناکهویّته سهریهوه له سوکنایی دل بو لای خودا و دلنیایی به بهلیّنی خودا، چونکه لهناو ههموو دروستکراوه کانی خودادا خودا بو ئه بهسه و بینیازی کردووه له دروستکراوه کانی، ههر کهسیّکیش خودای بهس بیّت شتیك لهدهست نادات، چونکه خودا بوی دهستهبهر کردووه و کهسیّکه کار و بهلیّنه کانی خوی ده گهیه نویان.

بزانه، تۆ و ههموو دروستکراوهکان ناچاری پهنابردنن بۆ لای خودا، له ههموو بار و له ههموو جوله و وهستانیکدا، چونکه ئهو به تهنها دهولهمهنده، ههر کهس متمانهی به کهسانی تر بوو جگه له خودا ئهو کهسه پییوایه مولکیی ههیه گهوره تر له مولکی خودا، ههر کهسیش متمانهی به خودا بیت به ئهوهوه بینیاز دهبیت، چونکه خودا بو ئهو بهسه، خودا جیگهی ههموو دروستکراوهکان بو بهندهی خوی دهگریتهوه، چونکه ئهو تهنها دهولهمهندیکه.

گهر زانیت خودا بهسه بو ئه کهسهی پشتی پی دهبهستین، ئیتر چون داوای بهسهورن ناکهیت به تهوه کول لهسهر خودا -عز وجل-؟

ئایا نازانیت خودای روزیدهر ژیان و بژیوی له نیّوان بهنده کانیدا دابهش کردووه، فهزلی ههندیّکیانی له روزیدا داوه بهسهر ههندیّکی تردا، ئهوهی لای خودا بریاری لهسهر دراوه و نهوهی براوه تهوه کوّتایی پیّهاتووه ؟

ئيتر چۆن گرنگى دەدەيت به شتيك كه خودا بريويەتەوە و كۆتايى پيهيناوه؟

ده ته وی گوی بگریت له فه رمووده ی خودا - عز وجل -: ﴿ وَإِن یَمْسَتُ اللّهُ بِمُرِّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ وَان یَمْسَتُ اللّهُ بِمُرِّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ وَان یَمْسَتُ اللّهُ بِمُرِّ فَلَا كَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ اللّهُ وَاللّهُ الله خودا ؟ لابردنی زیان و به ده سه لات به سه ردانی تودا داوای لابردنی زیان و هینانی سوود قازانج نه بینت ته نها له خودای موته عال ، کاتین زانیت هه موو نه وانه ته نها به ده ستی خودای موته عاله ؟

چۆن دەبینت له تیاچوونی شتیك له خیر بترسیت خودا بو توی بوینت؟ گهر خودا پیت نهدات دهبی کی بیت عهو که سهی خیر به تو بگهیه نیت؟ یان تو به و خیره بگهیه نیت؟ که سی پشتبه ستوو به خودا لا به لای دونیادا ناکاته وه، چونکه دونیا به هه په هه له سهر خوی ته ماشا ناکات، عهو دونیا و نه فسی خوی و هه موو عه وهی له دونیادایه به به شی خودا ده زانیت، سواربوونی ده ریا و رویشتن به پی له وشکانیدا، هوگری و ناموبوون، کاکردن و دانیشتن له لای عهو یه کسانه، چونکه خودا به سه بو که سیک پشتی پی به ستبیت، گویت له م نایه ته بوه که ده فه ده فه رمویت: ﴿ أَلِیْسَ ٱللّهُ بِکَانِ عَبْدَهُ أَلْمَ بِهُ اللّه مِن دُونِهِ مِن دُونِهِ مِن دُونِهِ مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُون دُون دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مَن دُونِه مِن دُونِه مَن دُونِه مِن دُون

کهسی پشتبهستوو به خودا بههوی زانستی به خودا له خهریکبوون به غهیری خوداوه بینیاز بووه، چونکه دهزانیت ئهو کهسهی سوود و قازانج دهگهیهنیت تهنها خودای موته عاله و هیچ هاوه لیّکی بو نییه.

ههروهها گهر دلت بو لای خودا سوکنایی بو هات نهوا جگه له خودا له کهسینکی تر ناترسیت، چونکه خودا بهسه بو کهسینک یشتی یی ببهستیت.

له نیشانه کانی که سی پشبه ستوو به خودا: صدق هه لبّب ژیریّت - که زیانی پی ده گهیه نیّت - به سه ر دروّدا - که قازانجی لی ده کات - چونکه بو که سیّك ته وه کولی به خودا هه بیّت دروست نییه ترسی له غهیری خودا بیّت.

ههر به و جوّره کاتیک فهرمان به چاکه ده کات و ریّگری له خراپه ده کات ته نها له خودا ده ترسینت، چونکه رجای به خودا زوّرتر و زیاتره له ترس له هه په شهی دروستکراوه کانی خودا، که سی پشتبه ستوو به خودا هه موو ترس و له رزین و خهم و دلته نگییه کی له دل ده رکردووه، به خوداوه ده وله مه ند و بیّنیاز بووه، چونکه ده زانیت لیّگره وه و به خشه ر و زیانگهیه نه ر و سوودگهیه نه ر ته نها خودایه.

به نهزانی خوّت پشت له خودا مه که و لیّی بیّنیاز مه به، چونکه بو که سانی خوار خودا ملکه چ و ژیرده سته ده بیت له و کاتانه دا شهیتان ده ترسیّنیّت و دواتر ده ست ده گریّت به سه رتدا، یه که مجار گوی بو شهم فه رمووده ی خودا بگره: ﴿ ٱلشَّیْطَانُ یَمِدُکُمُ اللّهٔ یَمِدُکُمُ مَّغَفِرَةً مِّنَهُ وَفَضَّلًا ﴾ البقرة: ۲۲۸

چ ههرهشهیه کی شهیتان -له پال دهستهبهرکردنه کانی ره هماندا - زیان به تو ده گههندننت؟ بزانه، تۆ پشتت به خودا نهبهستووه تا ریّگهی رۆیشتن بـۆ لای ئـهو بـه ئـارامی و دلنیاییهوه نهگریته بهر، ههروهها ههتا خودا بپهرستیت بهوهی توّی تیدا داناوه و توّی پیّگهیاندووه، چونکه توّ کهسیّکی تر جگه له خودا ناناسیت.

گهر تو بهم مهنزیلهیه گهیشتیت ئهوا مهزنی و شکوههندی خودا داباریوه سهر دلت، چونکه ههموو خهلکی له حهقی خودادا -جل جلاله - کهمته رخهمن.

بزانه، خودا (سبحانه) که سانی پشتبه ستوو به نهوی تایبه ت کردووه به مهنزیله ی سهلامه تی و هه موو په شیمانییه کی له نهوان گرتوته وه، نهوان له و شته ی هیوا و ناواتیانه چاویان بریوه ته خودا و ته ماشای قاپی نهوده کهن.

دلّی ئهوانی له کهسانی تر جگه له خوّی دابرپوه، بو ئهو چاکهیهی هیوایان پیّیهتی، به یادی خودا له یادی کهسانی تر بیّنیاز بوون.

بزانه، تو پشتت به خودا نهبهستووه تا له ههرچی مولکی نهفسی خوت و مولک و مالی دونیایه خاوین نهبییهوه، پشتت به خودا نهبهستووه تا ههموو متمانهت بو خودا نهبیت که تاکوتهنهایه و هاوهلی بو نییه، تا پیویستی و ثاتاجییهکانت روو له خودا نهکهیت به تهنها تو به و جوره نیت، بویه تهماع ههلتنهنیت بو لای غهیری خودا.

ئايا ئەو شتەي تۆ تەماعت ھەيە لە دەستى ئەودا مولكى خودا نىيە؟

ئاسا بەربەستىك ھەيە لە ئاسماندا تۆ لە خودا داببرىت؟

 بۆیە ئەی برام، ئارامیت ھەبیت بۆ لای بەلیّنی خودا له رۆزىيەكەيدا، وەك چۆن دلنیایت له مردنهكهی خوت، به برینی هۆكار له دلت ئاژاوه و سهرقالی له دلدا كۆتا یی بهینه..

بزانه خودا به هـ ق و بـ ه بـ ق هـ و رقزى تـ ق دهدات، بـ ه لكو بـ ه بـ ق ه و ق ه و رقزى تـ ق دهدات، بـ ه لكو بـ ه بـ ق ه و ق مـ و و تـ ق مـ و ق مـ و و تـ ق مـ و و تـ ق مـ و ق مـ

نابینی خودا به لیّنی داوه روّزی تو بدات و به بریاری براوه روّزییه کهی لی بزر و په نابینی خودا به لیّنی داوه روّزیه که و روّزیه تیدا ناشکرا ده کات؟ گهر ههرچی فیّل و ته گبیره بیگریته بهر بو نهوه ی پیش نهو کاته بیّت نایهت، هه تا کاتی خوی دیّته بهرهوه و تیایدا ناشکرا ده بیّت.

كُويْت له فهرمووده كهى خودا بووه كه دهفهرمويّت: ﴿ فَوَرَبِّ ٱلسَّمَلَةِ وَٱلْأَرْضِ إِنَّهُۥ لَحَقُّ مِثْلَ مَا ٓ أَنَّكُمْ نَنطِقُونَ ﴿ ﴾ له الذاريات: ٢٣

بزانه ئهو کهسهی متمانه و یهقینی به خودا ههیه توّمهتی له دلاا بهرانبهر به خودا سرپوهتهوه، گهر هینشتا لهژیر سیبهری هوّدا بوویت بو روزییه کهت با دلّت لابهلای هوّدا نه کاتهوه، و تهنها دلّت له گهل خودا بیّت.

بزانه کهسی مهرد و جوامیر تهنها به موّلهتی سهرداره کهی (گهوره کهی) خهرج ده کات، دلّت لهسهر گهوره کهت دایمهزرینه، چونکه گهر پیتببه خشیت ههموو شههلی سهر زهوی ناتوانن لیّت وهربگرنهوه، ههر به و جوّره گهر لیّتبگریّته وه ههموو شههلی سهر زهوی ناتوانن پیّت ببه خشن، چونکه ده سه لاّتی شه و سبحانه و تعالی – مهزنه، تهوه کولی توّش له سهر شهو به سه بو تو.

که سی پشتبه ستوو به خودا دلی بو لای ده سته به رکراو سوکنایی بو هاتووه، هه رکه س دلی له هو و هوکاره کان ببریت شتیک نابینیته وه جگه له خودا، چونکه قه ده ری خودا به سه رکه سی پشتبه ستوو و که سانی تریشدا جاری ده بیت، فه مووده ی خودات بیستووه: ﴿ وَكَاٰ إِنَ مِن دَابَةٍ لَا تَحَمِلُ رِزْقَهَا اللّهُ يَرْزُقُها وَإِیّاكُمُ وَهُو السّمِیعُ الْعَلِیمُ ﴾ العنکبوت: ٦٠

بۆیمه تموه کول ئیمانی راسته قینه یه، چونکه فهرزه له سهر به نده کان، ئیمان تمان بویمه به ته وه کول ته وه کول ته وه کولیش زورده کات و کهم ده کات، وه کچون ئیمان زیاد ده کات و کهم ده کات، خه لاکیش به پنی یه قین له ته وه کول و ئیمان جیاوازیان له نیوانیاندا هه یه.

کۆتایی کتیبی "ئادابی دەروون"ی موحاسبی-رەحمهتی خودای لهسهر بیت-وصلواته علی سیدنا محمدا وآله وسلامه، بهتهنها خودامان بهسه و ئهویش باشترین پالپشتیکه بو مروّق.

الحمد لله على فضله ونعمته

دوای نویزی بهیانی رۆژی دووشه ممه / بهروار ۲۰۱۵/۷/۲۷ له وهرگیران و پیداچوونه وهی تهواو بوون. وهرگیر/ سلیمانی

کتیبی (رسالة المسترشدین) به کوردی

بسم الله الرحمن الرحيم

يهيامي خوازياراني ئيرشاد

حهمد بۆئەو خوداپەي پەكەمىن و دېرىنە، تاك و تەنھا و جەلىلە، ھاوشىپوه و هاوتای بو نییه، حهمدی ده که م به حهمدیک شایستهی نیعه ته کانی بیت و بگاته ئاستى نىعمەتە بى يايانەكانى.

شایه تی ده ده م که خودا تاك و ته نهایه و هیچ هاوه لنزکی بن نییه، و ه شایه تی که سنک که زانایه به یهروهردگاریی ئه و (سبحانه) و به ناگایه به تاك و ته نهاییه کهی، شایه تی ده دهم محهمه د بهنده و ينغهمبهري خودايه (عَيْنُ)، بۆ وهحي خۆي ههانيبژاردو ينغهمبهرايهتي يي خهتم کرد و کردی به به لگهی به سهر هه موو دروستکراوه کانیه وه: ﴿ لِیُهَ لِلِّكُ مَنْ هَلَكَ عَنْ ا بَيِّنَةٍ وَيَحْيَى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ ﴾ الأنفال: ٤٢، با ئەوانەي تيادەچن لەسەر بەلگەي رۆشن و ديار تيابچن و ئەوانەي دەژين لەسەر بەلكگەي رۆشن و ديار بژين.

شایهتی دهدهم که خودا له بهنده باوهرداره کانی خاوهن ژیرییه کان و زانا به ئهمری خوّی هه لبّراردووه، به وه فاداری و رهوشتی به رز و ترسان له خودا وهسفی کردوون، خودا -عز وجل- دەفــهرموێت: ﴿ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنْمَآ أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِن رَبِّكِ ٱلْحَقُّ كَمَنْ ﴿ هُوَ أَعْمَىٓ ۚ إِنَّا يَنَذَّكُّرُ أُولُواْ ٱلْأَلْبَابِ اللَّهُ ٱلَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ ٱلْبِيثَاقَ اللَّهُ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِدِهِ أَن يُوصَلَ وَيَغْشُونَ رَبُّهُمْ وَيَعَافُونَ شُوءَ ٱلْحِسَابِ اللهِ الرعد: ١٩-٢١، ئايا ئهو كهسهى كه دهزانيت ئەوەي لە يەروەردگارى تىزوە دابەزيوە حەق و راستىيە، وەك ئەو كەسە وايە كە

197

کویّره، تهنها خاوهن کروّك و خاوهن ژیرییه کان بهبیریان دیّتهوه، ئهوانهی وهفادارن به په یهانی خودا و په یاننامه کهیان ناشکیّنن، ههروه ها شهو کهسانه ی شهوه ی خودا فهرمانی به گهیاندنی کردووه -له سیله ی ره حم- ده یگه یه نن و له پهروه ردگاریان ده ترسی روّژی دادگاییان له دلّدایه.

ههر کهس خودا سینهی والآبکات و تهصدیق بگاته دلّی و حهزی گرتنهبهری وهسیله بز لای خودا لهلای سهرههلبدات: ئهوا ریّگهی خاوهن ژیرییهکان دهگریته بهر، ئهوهش به پاریزگاری له سنوورهکانی شهریعهت له کتیبهکهی خودادا، و سوننهتی پینههمبهرهکهی ریگی و ئهوهی ئیمامه هیدایهتدراوهکان لهسهری کوبوونهوه.

ئه وه شهر بریتییه له گرتنه به ری شاری گه ی راست و دروست (الصراط المستقیم) که خودا به نده کانی بو سهر بانگ کردووه و ده فه رمویّت: ﴿ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَطِی مُسَتَقِیمًا فَٱتَّبِعُوهُ وَلَا به نده کانی بو سهر بانگ کردووه و ده فه رمویّت: ﴿ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَطِی مُسَتَقِیمًا فَٱتَّبِعُوهُ وَلَا تَنَبِّعُوا السَّبُلُ فَنَفَرَقَ بِکُمْ عَن سَبِیلِهِ * ذَالِکُمْ وَصَّنکُم بِهِ الْمَلَّكُم تَنَقُونَ ﴿ اللَّنعام: ١٥٣، تَنَبِعُوا السَّبُلُ فَنَفَرَقَ بِکُمْ عَن سَبِیلِهِ * ذَالِکُمْ وَصَّنکُم بِهِ المَلَّكُم تَنَقُونَ ﴿ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ الللَّهُ الللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللللِّهُ اللللِّهُ الللِّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللِّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللِّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّلِلْمُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّه

هـهروهها پینههمبـهر ریگی دهفهرمویّت: ((دهسـتبگرن بـه سـوننهتی مـن و سـوننهتی مـن و سـوننهتی خهلیفـه راشـیدینهکانی دوای منـهوه، بـه دهسـت و ددان و بـه تونـدی دهستی پیّوه بگرن))(۱)

رواه الامام أحمد.

ته نها نه هلی ژیرییه که له خوداوه وه رگیرابیت نهوه یان (تاریکی و نوور) پی جیا ده کریته وه و حه زی گرتنه به ریان لا دروست ده بینت، نه وانه ی که به حوکی زاهیر کاریان نه نجامدا و خویان له شوبهه پاك راگرت، پیغه مبه روین و کاریان نه نجامدا و خویان له شوبهه پاك راگرت، پیغه مبه روین و لیل (حه لال روون و ناشکرایه و حه رامیش روون و ناشکرایه، له نیوانیاندا نا پوون و لیل و ته موم ژانه چاکتر و به موم ژانه چاکتر و باشتره له ده ست بو بردن و تیکه و تنی

بۆیه نیهت بپشکنه و ویست و لیبران بناسه، پاداشتی مروّق به پینی نیهته که یه بی پینه نیهته که یه بی پینه مبهر رسیس به در مروّقی کیش نهوه ی بو هه یه که نیهتی لیهیناوه))(۲)

رواه النرمذ*ي.*

رواه البخاري ومسلم.

پابهند ببه به له خوداترسانهوه، چونکه: ((موسلمان کهسیکه که خهلکی له دهست و دهمی سهلامهت بن، ئیمانداریش ئهو کهسهیه که خهلکی له شهر و موسیبهتی سهلامهتن))(۱)

"أبو بكر الصديق"-خوا لينى رازى بينت- دەفرموينت: (له خودا بترسه به گويزايه لنى كردنى خودا، و گويزايه لنى بكه به له خوداترسان، با دەستت سووك و خاوين بينت له خوينى موسلمانان، و سكت له مال و سامانيان و زمانت له حهيا و حورمه تيان).

دادگایی نهفسی خوت بکه له ههموو خورته و خهیالیّکدا.

با له ههموو ههناسهیه کدا ههست به چاودیّریی خودایی بکهیت، عومهر-خوا لیّی رازی بیّت- ده فهرمویّت: (دادگایی نه فسی خوّتان بکه ن به ر لهوه ی دادگایی بکریّن، نه فسی خوّتان هه لبسه نگیّنن به ر لهوه ی بوّتان هه لبسه نگیّنن، خوّتان جوان و ناماده بکهن بو نمایشه مهزنه که، شهو روّژه ی هیچ شاراوه یه ک له نیّوه دا شاراوه نییه)

له خودا بترسه له دینه که تدا و له هه موو کاروباره کانتدا هیوا و رجات به خودا هه بینت، ئارام بگره له سه ر ئه وه ی تووشت ده بینت و رووت لی ده کات، عه لی خودای لینی رازی بینت ده فه رموینت: (ته نها له گوناهت بترسه، و ته نها هیوا و رجات به پهروه ردگارت هه بینت، با ئه و که سه ی نازانینت شه رم نه کات تا ده زانی و فیر ده بینت، با ئه و که سه ی پرسیاری لی ده کرینت له شتیك که نایزانینت شه رم نه کات له وه ی بلینت: "نازانم")

-

ا رواه الإمام أحمد والنسائي والترمذي والحاكم.

بزانه ئارامگرتن لهگهلا ئیماندا وه که سهری مروّق وایه لهگهلا جهستهیدا، گهر سهر ببرریّت جهسته کوّتایی پی دیّت، گهر وشهیه کت بیست که تووره ی کردی لهمه رحه یا و حورمه تت ئه وا له که سه که ببووره و دلّت له ئاستی ساف و بی کینه بکه، چونکه ئه و کاره له کاره مه زنه کانه، "عمر بن الخطاب" -خوا لیّی رازی بیّت - ده فه رمویّت: (ههر که س له خودا بترسیّت رق و داخی خوّی ناریّژیّت، هه رکه س خوّی له خودا بیاریّزیّت ئه وه نه نهام نادا که حه زی لی ده کات و ده یه ویّت، گهر روّژی دوایی نه بوایه بیاریّزیّت ئه وه به نه و جیا له وه ی ئیّوه ده یبینن)

چاودیّری حهز و ویست و لیّبرانی خوّت بکه، سهرقال ببه به چاککردنی نهفسی خوّتهوه و بیّناگا ببه له نهنگی و ناتهواوییهکانی خهلکی، وتراوه: بهسه نهنگی و ناتهواویی بو کهسیّك ناتهواوییهکانی خهلکی بو دهربکهویّت و شهوهی له نهفسی خوّیدایه له نهگی و ناتهواویی لیّی شاراوه بیّت، یان رقی له خهلکی بیّت بههوّی کار و کردهوهیهکهوه که له خوّیدا بوونی ههیه، یان شههلی مهجلیسی خوّی شازار بدات یان شهنانیّك دهربارهی خهلکی بیّت که یهیوهندی به شهوهوه نبیه و کاری شهو نبیه.

ژیریت بی خودا به کاربهینه، به وهی هه موو متمانه یه که به ته گبیره کانی ژیری نه به خشی، داوای کومه کی و یارمه تی بکه له سهر لادانی قه ده ره کان، عه لی خودای لی رازی بیت ده فه رموینت: (ئهی روّلهی ئاده م، به ده وله مه ندی دلخوش مه به، و به هه ژاری بینهیوا مه به، و به ها تنی به لا با حوزن و دلته نگی دا تنه گریته وه، و به خوشی و هه رزانی دلخوش مه به، چونکه زیّ به ئاگر تاقیده کریته وه، و به نده ی صالح به به لا داده گیریته وه و تاقیده کریته و به وازهینان

سهره کۆنه بکات و نهفسی خزی دهمکوت و سهره کۆنه نه کات، و نههی له خه لکی بکات و نهفسی خوی له نه گریته وه، ئه و که سه له لای خودا له ریزی شکستخواردوان و زیانومه ندانه)(۱)

ته نها تیکه لی که سی ژیری له خوداترسی خوّپاریّز بکه، ته نها له مه جلیسی زانای خاوه ن به صیره تدا دابنیشه، پرسیار له پیّغه مبهر (رسی کام ئه هلی مه جلیسمان باش و چاکه ؟ فه رمووی: ((ههر که س به بینینی خوداتان بیر بخاته وه، قسه و گوفتاری زانستتان زیاد بکات، کاروکرده وه کانی دواروّژتان وه بیر بهیّننه وه))(۲)

له ئاستی حهق خوّت به نزم بگره و گهردنکهچی حهق بید، بهردهوام به له یادی خودا نزیکی له خوداوه بهدهست دههینت، پیغهمبهر رکی ده درمویّت: ((ئههلی مهجلیسی خودا (هامنشینی خودا) له روّژی دواییدا بریتین له: گهردنکهچان و خوّبه کهمزانان و له خودا ترساوان و زوّر یادکرانی خودان)(۳)

ملکه چی و فهرمانبه رداریت بی خود ابیت و ناموژگاری و دوستایه تیت بی باوه پرداران، له کاروباره کانتدا راویژ به وانه بکه که له خود ا ده ترسن، خود ا حز وجل ده فی مرمویّت: ﴿ إِنَّمَا يَخْشَى اللّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْفُلَدَوُ أَلْ فَاطْر: ۲۸، به نده زانا کان له خود ا ده ترسن، پیغه مبه ریش (گی ده فه رمویّت: ((ئایین بریتییه له نه صیحه ت))(ئ)

لم أجد له صلا في كتب الصحيح والضعيف والموضوع.

[ً] رواه النرمذي.

⁷ لم أجد له أصلا في المراجع.

و رواه مسلم.

نزانه ههر کهس نهصیحهتی کردیت توی خوشدهویت، ههرکهسیش مهرامی و رووبامايي يو كرديت غهشي له گهل كردويت، ههركهس نهصيحهتي تو قبوول نه كات برای تو نبیه، "عمر بن الخطاب"-خوا لنی رازی بنت- دهفه رمونت: (خنر له دەستەبەكدا نىيە نەصىحەتكەرى بەكترى نەبن، ھەروەھا خىر لىە دەستەبەكدا نىيە كەسانى نەصىحەتكەربان خۆشنەونت)

له ههموو شوين و جينگهيهك صدق و راستگويي ههالبيژيره قازانجينكي گهوره دهكهيت، خۆت لە زیادەرەوى كەنار بدە سەلامەت دەبیت، صدق سەرى له خیر و چاكەوە دەردەچىت و خير و چاكەش سەردەكىشىت بۆرەزامەنىدى خوداى موتەعال، درۆ رینموونی ده کات بر به دکاری، به دکاریش سهرده کیشیت بر خهشم و توورهبوونی خودا، اعبدالله بن عباس "-خوایان لی رازی بیت- دهفهرمویت: (شتیک پهیوهندی به تؤوه نییه قسمي لمسمر ممكه، نه لمگمل كمسي گممژه، نه لمگمل كمسي حمليم موجادهلم و دەمەقاللە مەكە، بە شتىك ناوى براكەت بهىنە كە خەزدەكەي بەرە ناوت بهىنن)

وهك پياوێك كار بكه كه دەزانێت به چاكه ياداشتى دەدرێتەوه و به خرايـه و تاوان تۆلەي لى دەسەنرىت، بەردەوام بە لە شوكر، ھىوا و ئاوات و خۆزگەت كورت بكەرەوه، به دلني تهنگهوه روو له گۆرستان بكه، به دل له كۆبوونهوهي رۆژي حهشر بترسه.

"أبو ذر" -خوا لینی رازی بینت- دهفهرموینت: (کار بکه وهك ئهوهی بیبینیت، نه فسی خوّت له ریزی مردووان سهرژمیر بکه، بزانه شهر لهبیرناکریت و خیریش تیاناچینت، بزانه کهمیک له دونیا - که بینیازت بکات باشتره له زوریک که بیناگات بكات، زور ئاگادارى دوعاى كەسى مەزلۇم بە) بارگه و بنهت بو سهفهر ئاماده بکه، ئهوپهری ههولات بده بو کوکردنهوهی تویشوو، ببه به جیبهجیکهری وهسیتهکانی نهفسی خوت، پیاوان مه که به جیبهجیکهری وهسیتهکانت، کاروباره کانت بگره دهست و له خهوی بیناگایی راپهره، تو بهرپرسیاری تهمهنی خوتی، "أبو أمامة" -خوا لینی رازی بیت - دهفهرمویت: (گهر رولهی ئادهم له پهروهردگارییهوه ژیری و هوشههندی یی بهخشریت باشتره له جیهادکردنهکهی)

بزانه همر کمس خمم و لیّبرانی بو دوارووژ بیّت خودا خمم و په ژارهی دونیای بو چارهسمر ده کات، وه ك لمو فمرمووده دا هاتووه، ده فمرمویّت: ((همتا ده توانن له خمم و په ژارهی دونیا خوّتان خالّی بکه نموه، چونکه همر کمس دونیا بکات به ممزنترین خمم و په ژارهی خودا سمرقالیّی دونیای به سمردا داده باریّنیّت و هم ژاری ده خاته نیّوان دوو چاویه وه، همر کمسیش دواروژ بکات به ممزنترین خممی خوّی خودا کاره کانی بو کوّده کاته و ده وله مهندییه کمی ده خاته دلیّیه وه، همر کمس به دل روو له خودا –عـز وجل – بکات دلی باوه رداران به به زمیی و خوشه ویستی بوّی گمردنکه چده بن))

برای من، ئاگاداری شك و گومان و ژاوهژاو به لهمه و قورئان، و موجاده له دیندا و قسه لهسه ر سنووردار كردن و به رجه سته كردنی خودا و په نهان، له و كهسانه به خودای -عز وجل - لهباره یانه وه ده فه رمویّت: ﴿ وَإِذَا خَاطَبَهُمُ ٱلْجَدْهِلُون كَالُواْ سَكَمّا الله الفرقان: ٣٦ - كاتیّك نه فامان و نه زانان قسه یان له گه لا ده كه ن ده لیّن: سه لامی خوداتان لیّ بیّت، یان شتیکیان یی ده لیّن سه لامه تی لی بکه ویّته وه.

پابهندی ئه ده ببه، له ئاره زوو و توره بوون خوّت به دوور بگره، کار بکه له ناو هو کاره کانی به ناگابوون و بیدار بوونه وه دا، نه رم و نیانی بکه به ریّگه و ره وگهی خوّت،

و لهسه رخوّییش بکه به دوّستی خوّت، و سهلامه تی بکه به ئه شکه و ت (خه لوه تگا) و سوود له کاته بوّشه کانت وه ربگره و دونیا بکه به ولاّخی سواریت و دواروّژیش بکه به مهنزلآگای کوّتایی.

حهسهن-خوا لیّی رازی بیّت- دهفهرمویّت: (خودا له دونیادا ئاسووده یی و ئارامی دانه ناوه تا کاتی گهیشتنه به ههشت)

له شوین و جینگهی بیناگایی و فریودانی دوژمن و لیشاوی نارهزووه کان و کلیه ی حهزه کان و خوزگه و ناواتی نه فس خوت که نار بده، پیغه مبهر ریسی ده فه رمویت: ((به د کارترین دوژمنت بریتیه له نه فست که له نیوان دوو لایه که تدایه))(۱)، به هوی گویرایه لیت بوی نه فست بووه به خراپترین دوژمن بوت.

بزانه، له ناخی مروقدا شاهید بو وه رگرتنی حهق بوونی ههیه، به پینی شهو فهرمووده ی پیغهمبهر (راه دلت بپرسه، با نه هلی فتواش فتوات بو بدهن))(۲)

ئەندامەكانى جەستەت بە ئەحكامەكانى زانست كۆتوبەند بكە، چاودىرى ھىممەت و لىبرانت بكە بە ناسىن و زانىنى نزىكى خودا لە تۆوە، لەبـەر دەسـتى خودادا راست ببـەرەوە وەك بەندەپـەكى پـەناگرتوو و ھانـابردوو، خودا دەبىنىيـەوە وەك كەسـيكى

الحديث رواه البيهقي بإسناد ضعيف، واللفظ "أعدى عدوك".

[·] رواه البخاري بهذا اللفظ في "تأريخ الكبير".

میهرهبان و به بهزهیی، پیخه مبهر (علی ده فه رمویّت: ((خودا - عز وجل - به نده کهی له نه فسی خوّیه وه له پلهیه کدا داده نیّت که به نده که - له نه فسی خوّیه وه - خودای تیّدا داناوه))(۱) ، ئه وه ش به پیّی ترس و زانست و ناسینی به نده له خودا و به خودا.

بزانه، هه رکهس خودا هه لبب ژیریت خودا شه و هه لده بریریت، هه رکهسیش گویزایه لای خودا بکات خودا خوشیده ویت، هه رکهسیک شتیک له به رخودا واز لی بهینیت خودا به و شته نازاری نادات، وه که پیغه مبه ررسی ده نه درمویت: ((واز بهینه له و شته ی گومانت لیی نیبه، تو هه رگیز تیاچوونی شتیک نابینیته وه بو خودا ده ستبه رداری بووبیت))(۲)

به پاساو و لیکدانهوه ی باش-بو که سی به رانبه ر - دل له گومانی خراپ بپاریزه ، حه ساده ت به هیوا و ناواتی کورت پالپیوه بنی ، به شاردنه وه ی عیززه ت لوتبه رزی بسپه وه ، واز له ههر کاریک بهینه ناچارت ده کات به عوزرخوایی ، خوت لابده له هه حالی ده تخاته ناو زورله خوکردنه وه ، به شویننکه و تنی پیغه مبه ر رسی و پیشینی چاکان دینه که ی خوت بپاریزه ، نیمان و نه مانه تت بپاریزه به داوا و گه پان به دوای زانستدا ، به نادابی نه هلی حیلم هوش و ژیریت پاریز راو بکه ، نارامگرتن بو هه موو ناخوشیه ک ناماده بکه ، له ته نهاییدا پابه ندی یادی خودا ببه ، ها وه لی نیعمه ته کان به شو کر بکه .

له ههموو کار و کردهوهیهکدا داوای کومهکی و یارمهتی له خودا بکه، له ههموو حالیّکدا ئیستیخارهی خودا بکه و ههلبژاردهت بده دهستی ئهو، ههر کاریّك خودا توّی

رواه ابن أبي الدنيا وأبو يعلى والبزار والطبراني والبيهقي والحاكم.

رواه بهذا اللفظ أبو نعيم في "الحلية"، والخطيب البغدادي في "تأريغ بغداد".

بۆ ویست بهرهه لستی مه که، ههر کاریک ده ته وی پیهوه به خودای خوت بگهی نه فسی پیوه پابه ند بکه، ههر کار و کرده وه یه که نه خه لکیدا به ناپه سه ندی ده زانیت له شه خلاقی خوت دووریبخه ره وه، هه رهاوه لیک هه موو روزیک خیرت بو زیاد نه کات هاوه لییه کهی فری بده و لیمی دووربکه وه ره وه، به شی خوت له لیبوردن و چاوداخست له هه له و که موکوریه کانی خه لکی به ده ست به ینه.

بزانه، باوه ردار راستگوییه کهی -له هه موو باری کدا - تاقیده کریته وه، نه فسی بی به الله و ناخوشییه کان ئاماده ده کات، خودا ده کات به چاودیر به سهر نه فسی خویه وه، بویه له سهر به نگه و بورهانی روشنی حه ق دامه زراو ببه، چونکه به و کاره ت جیگه ی کومه کی و یارمه تی خوداییت.

له داواکهتدا راستگو به زانستی بهصیره تبهدهست ده هینیت، و سهرچاوه ی ناسینی خودات بو دهرده کهویت، به پوخته و پالفته ی یارمه تی و کومه کی خودایی شهوه ی رووت لی ده کات بو خوت زانسته که ی جیا بکهره وه، که سین پیش ده که ویت کار شه نجام بدات، دل پر بوون به ترس بو که سین که بزانیت، ته وه کولیش بو که سین که متمانه ی هه بینت، زیاد کردنیش بو که سین که شه کری خودا بکات.

بزانه ئهوهی بهنده له تیکهیشتن پینی ده گات به ئهندازهی پیشخستنی ئهقلی بهسهر ئاره زوودا و بوونی زانستییه تی به تهقوا و گویّرایه لی خودای موته عال، ههر که س خودا ئهقلی پی ببه خشیت و دواتر به زانست - له دوای ئیمان - زیندووی بکاته وه، و نهنگی و ناته واوییه کانی خویی پی نیشان بدات: ئه وا ئه و که سه خه سله ته کانی چاکه ی له خویدا

دارشتووه، بۆیه له تهقوادا بهدوای چاکهدا بگهرین، و زانست له کهسانیک وهربگره ئههلی ترس له خودا و خوپاریزین، به گهران و لیکولاینهوه له صدق، صدق بهدهستبهینه له شوین و جیگهی بیرکردنهوهدا، خودا عز وجل دهفهرموینت: ﴿ وَکَلَالِکَ نُرِی إِنْرَهِیمَ له شوین و جیگهی بیرکردنهوهدا، خودا عز وجل دهفهرموینت: ﴿ وَکَلَالِکَ نُرِی إِنْرَهِیمَ مَلَکُوتَ السَّمَلُوتِ وَالْأَرْضِ وَلِیکُونَ مِنَ النُوقِنِینَ ﴿ اللَّنعام: ۷۰، به و جوّره مهله کوتی ئاسمانه کان و زهویمان پیشانی ئیبراهیم دا، تاکو بگهری له ریزی خاوهن یهقینان، ههروهها پیغهمبه ریش دهمی)(۱)

بزانه، هـهر ئـهقلێك سـێ شـت هـاوهلێى نـهكات ئـهو ئهقلّه ئـهقلێكى فێلبازه: ههلٚبژاردنى گوێڕايهلٚى بهسهر ياخيبووندا، و ههلٚبژاردنى زانست بهسهر نهزانيدا، و ههلٚبژاردنى دين بهسهر دونيادا، ههر زانستێكيش سێ شتى لهگهلا نـهبێت دهبێت به بهلڵگهيهكى زياتر بهسهر كهسهكهوه: وازهێنان له ئازار بـه بـرينى رهغبـهت، و بـوونى كردار به ترسان له خودا و بوونى ویژدان و دادپهروهرى به بهخشینى سۆز و بهزهيى.

بزانه، هیچ کهس خوی به شتیک نه پازاندو ته وه جوانتر بیت له ئه قلا، پوشاکیکی نه پوشاکیکی نه پوشاوه، و به نه پوشیوه جوانتر بیت له زانست، چونکه ته نها له ریگه ی نه قله وه خودا ناسراوه، و به زانستیش گوی پایه لی لیکراوه.

بزانه، ئههلی مهعریفه ت بنه ماکانی حالی دلیان لهسه ر شایه تی زانست و شاره زایی له لقه کانیدا بیناکردووه، گویّت له و فه رمووده ی پیغه مبه ررسی ایستیکی پی ده فه درمویّت: ((هه در که س کار بکات به وه ی زانیویه تی خودا زانستیکی پی ده ده خشیّت که نه یزانیوه))(۲)

الخرجه أبو نعيم في "الحلية".

ذكره الإمام أحمد هذا الكلام عن بعض التابعين عن عيسى بن مريم عليه السلام - وأبو نعيم في "الحلية".

نیشانهی ئهوه بریتییه له زوربوونی زانست به سوز و بهزهیی و زوربوونی زانست به توانا و توانین، بزیه تا زانستی زیاد بکات ترسی زورتر دهبینت، و تا کار و کردهوهی چاکی زورتر بیت خویه کهم زانینی زورتر دهبیت.

ئەو ئەسلەي كە ئەھلى رنگە رنگەكەبان لەسەر بىناكردوو، برىتىيە لە بايەندىوون بە ئەمر بە چاكە و نەھى لە خراپە بە ئەوپەرى صدقەوە، و يېشخسىتنى زانسىت بەسەر حهزه کانی نه فسدا، و پنیازبوون به خوداوه له ههموو دروستکراوه کانی.

بهدوای ئهسهردا بگهری لهلای کهسیک که زانست ترسانی له خودا زیاتر کردووه و کار و کرده وه کانی ده رگای به صیره تی به روودا کردوته وه، و ئه قلی مه عریفه ی بو زیاد كردووه، گەر نەبوونى ئەدەب رێگەو رەوگەي ئەوانەي لىي شاردىييەوە ئەوا لۆمەي نەفسى خۆت بكه و به زهم دايبگرهوه، سيفهتي موخليصان لاي ئههلي زانست شراوه نييه.

بزانه، برّ ههموو بیریّك ئهدهبیّك بوونی ههیه، و ههموو ئاماژهیهکیش زانستیّك هدیه بۆی، ئەو كەسەي مەبەست و مەرامى خودا حالى بووبىت و سوودەكانى يەقىنى له وتارى خودادا بهدهست هينابينت دهتوانينت ئهوه جيابكاتهوه.

نیشانهی ئموه لم کهسی راستگزدا: کاتین ورد دهبیتهوه یهند و ناموژگاری وهرده گرنت، کاتیک بیدهنگ دهبیت بیرده کاتهوه، کاتیک دیته گؤیادی خودا ده کات، كاتيك ليي ده گيريتهوه ئارام ده گريت، كاتيك ييني دهدريت شوكر ده كات، كاتيك تووشی به لا دەبیت بو لای خودا دەگەریتهوه، کاتیک نەزانی و نەفامی بەرانبەر ئەنجام دەدرىت حەلىمانە مامەللە دەكات، كاتىك دەزانىت و فىردەبىت تەوازوع دەنوينىت، كاتيك خەلكى فير دەكات نەرم و نيانه، كاتيك پرسيارى لى دەكريت دەبەخشيت.

بۆ ئەو كەسەى رووى لى دەكات شىفايە و بۆ ئەو كەسەى داواى ئىرشادى لى دەكات كۆمەكى و يارمەتىيە، ھەمىشە ھاوپەيانى صدق و ئەشكەوتى چاكەيە، لە حەقى نەفسى خۆيدا لە رازىبوونەو، زۆر نزيكە، و لە حەقى خودادا تا ئەوپەرى لىنبران خاوەنى لىنبرانە.

نیه ته که ی بیزی باشتره له کرداره که ی کرداره که ی کاریگه رتره له قسه که ی نیشتمانی بریتییه له حه ق و قه لاکه ی بریتییه له حه یا و زانراوه که ی بریتییه له وه رع و شاهیده که ی بریتییه له متمانه ، خاوه نی به صیره تیکه که ریدگه ی خویی پی ده بینیت ، کومه لیک حه قیقه تی له زانسته وه به ده ست هیناوه که قسه یان پی ده کات ، و کومه لیک به نیگه ی له یه قینه وه ده سته به رک دو وه که ته عبیریان لی ده کات .

کهسیّك دهتوانیّت به مانه بگات که بو خودا - تبارك و تعالی - تیْکوشان لهگهلا نه فسی خوّی بكات و نیه ته کهی له گویّ پایه لی خودادا راوه ستاو بووبیّت و له نهیّنی و ئاشکرایدا له خودا بترسیّت و خوّزگه و ئاواتی کورت کردبیّته وه و به حهزه ره وه خوّی بو به پریّکه و تن و که و تنه گه پر هه لکردبیّت و به شنه بای رزگاری له ده ریای پا پانه وه دا که شتییه کهی به گه پر خستبیّت، کاته کانی پر له خیر و چاکه ن و حال و باری سه لامه ت و ته ندروست، به رازاوه کانی خانه ی فریوده ر (دونیا) فریو ناخوات، به زرق و برقی سه رابی شته بای له مه ترسیه کانی روّی زیند و بودونه و ه بیناگا نابیّت.

بزانه، کهسی ژیر و هو شمه ند کاتیک زانسته کهی دروست ده بیت و یه قینه که ی داده مه زریّت: ده زانیّت که ته نها صدق له لای پهروه ردگار رزگاری ده کات، بوّیه بوّ به ده معنی نانی ده کوشیّت، و ده که ویّته گه ران به دوای شه خلاقی شه هلی صدقدا تا کو خوّی پی زیندوو بکاته وه به رله وه ی مردن ده رگای پی بگریّت، نه فس و مالی خوّی به

71.

پهروهردگاری فروخشت کاتینك گویی لی بوو دهیفهرموو: ﴿ إِنَّ ٱللَّهَ ٱشْتَرَیٰ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِینَ اَنْفُسَهُمْ وَأَمُونَكُمْ مِأْتُ لَهُمُ ٱلْجَنَّةَ ﴾ التوبة: ١١، خودا نه فس و مالی له باوه پرداران کریوه به وهی به هه شت بو نه وانه.

بۆیه لهدوای نهزانی بوو به خاوهنی زانست و لهدوای ههژاری بینیاز و دهولهمهند بوو، لهدوای وهحشهت و نامویی هو گری به خوداوه پهیدا کرد، و لهدوای ماندووبوون پشوو و ئارامی رووی لی کرد، سهرئه نجام کاره کانی بو جهنگوجور بوو و ههول و خهم و لینبرانی لهسهریه که مهبهست کوبوونه وه.

بۆیده دروشمه که ی بریتییده له متمانه و حالی بریتییده له چاودیّری، گویّت له و فهرمووده یه بووه که دهفهرمویّت: ((خودا بپهرسته وهك نهوهی دهیبینیت، گهر تو نهو نهبینیت نهو تو دهبینیّت))(۱) کهسی نهزان به حالی نهو وادهزانیّت که و و لاله، به لام حیکمه ته که ی بیده نگی کردووه، کهسی گهمژه و نهزان به فرهویّژی تیده گات، به لام نهصیحه ت بو خودا هیناویه ته قسه، وادهزانن کهسیّکی دهوله مه نده، به لام پاکی و عیفف مت بینیازی کردووه، وادهزانی کهسیّکی گهداییه، به لام خوّبه کهم زانین داییه زاندوه و ته ختی کردووه.

شتیک پهیوهندی به ئهوهوه نهبیت پییهوه خهریک نابیت، به ئهندازهی ئهوهی بهشی ده کات زوّر له خوّی ده کات، ئهو شته ی پیّی ئاتاج نییه وهریناگریّت، دهستبهرداری شتیک نابیّت داوای لیّکرابیّت پاریزگاری لیّ بکات، خه لکی له ئهو زوّر ئاسوودهن، ئهویش له دهست نهفسی خوّی زوّر ماندووه، به ئهخلاقی وهرع ههلیّه ی نهفسی مراندووه، تهماعی به تهقوا براندوّتهوه، به نووری زانست ئارهزووه کانی تیابردووه.

الباء بنحو هذا اللفظ في صحيح مسلم.

تۆش بهم جۆره به، هاوه لنى ئه و جۆره مرۆ قانه بكه و شوين پينى ئه وانه هه للبگره و به ئه خلاقى ئه وانه ئه ده ب وه ربگره، ئه وانه گه نجينه يه كى بينگوبه ندى شاراوه ن، فرونت ئه وانه به هه مو و دونيا زيانومه ندييه، ئه وانه له كاتى به لادا چه ك و زه خيره ن، له ناو دوستاندا متمانه داره كانن، گه ر هه ژار كه وتى ده وله مه ندت ده كه ن كاتيك دوعا و داوا له په روه ردگاريان ده كه ن تويان له بيرناچين: ﴿ أُولَيْكَ حِزَبُ اللّهِ أَلْا إِنّ كَاتِي خُودا بِهُ وَلَهُ مُهُ اللّهُ اللّهُ الله به موره ردگاريان ده كه ن تويان له بيرناچين: ﴿ أُولَيْكَ حِزَبُ اللّهُ أَلَا إِنّ كَاتِي خُودا به موره ردگاريان ده كه ن تويان له بيرناچين خودان، ده زانن حيزبى خودا سه رفه راز و سه ركه و تووه .

بزانه -خودا به تیکهیشتن دل و دهروونت بهرین بکات و به زانست سینهت والا بکا و خهم و ههول و لیبرانت به یهقین کوبکاتهوه - من بهوه گهیشتم که ههرچی بهلایه دهچیته ناو دلهوه بههوی زیاده رهوییهوه، ئهسل و ریشهی ئهوهش بریتییه له چوونه ژوورهوه له دونیا به نهزانی و لهبیرچوونهوهی روزی دوایی لهدوای زانست به گهرانهوه بو لای خودا.

رزگاربوون له دهستی ئهمه بریتییه له وازهیّنان له ههرچی نهزانراو و نهناسراوه له ریّگهی وهرعهوه، و وهرگرتنی ههموو زانراویّك به یهقین^(۱)، بینیم تیّکچوونی دلّ تیّکچوونی دینه، گویّت لهو فهرموودهی پیّغهمبهر بووه که دهفهرمویّت: ((دهزانن له جهسته دا پارچه گوشتیّك ههیه ئهگهر چاکبوو ههموو جهسته چاك دهبیّت، ئهگهر تیّکچوو ههموو جهسته بریتییه له دلّ))^(۱)،

۱ واته تا یهقینت نهبیّت نهو که شته حهلاله دهستی بو نهبهیت.

٢ رواه البخاري ومسلم.

مانای جهسته -لیرهدا- بریتییه له "دین"، چونکه بههوی دینهوه ههموو ئهندامه کان چاك دهبن یان تیکده چن.

ریشه ی تیکچوونی دل بریتیه له وازهینان له دادگایی کردنی نه فس و لیپینچانه و ی همروه ها فریوخواردن به هیوا و ئاواتی دوور و درین گهر چاکبوونی دلی خوّتت ده ویّت نه وا له پای ویست و لیبراندا رابوهسته، نه و ختوورانه ی روو له ناخت ده کهن، کامه یان بو خودا بوو وه ریبگره و کامه یان بو غهیری خودا بوو وازی لی بهینه، به رده وامی له یادی مردن بکه به کوّمه کی بو کورتبوونه و میوا و خوزگه کانت.

من بهوه گهیشتم ریشهی زیاده پرهوی بزواو له دلّدا لهسه ریست و بینین و زمان و خواردن و پوٚشاك دهرده کهویّت و رهنگ دهداته وه، زیاده پرهوی له بیستندا سهرده کیّشیّت بو بیّناگایی، و زیاده پرهوی له بینیندا سهرده کیّشیّت بو بیّناگایی و ویّلی و سهراسیمه بوون، ههروه ها زیاده پهوی له زماندا ده بیّته هوی پیّپاکیشان و بیدعه له ئاییندا، و زیاده پهوی له خوراکدا سهرده کیّشیّت بو چلیّسی و حهزی زوّر، ههر بهو جوّره زیاده په وی له پوشاکدا سهرده کیّشیّت بو لوتبه پری و خوّبادان و فه خرکردن.

بزانه، پاریزگاری له نهندامه کانی جهسته فهرزه، و وازهینان له زیاده په ویی فهزیله ته، پاریزگاری له نهندامه کانی جهسته فهرزه، و وازهینان له زیاده په فهزیله ته، ته وبه شهر له وه فهرزه، خودا و پیغه مبه ره کهی (گُنْ فهرزیان کردووه، خودای موته عال ده فه رموینت: ﴿ یَکانُیْ اللَّذِیکَ عَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللّهِ تَوْبَهُ نَصُوحًا ﴾ التحریم: ۸، مانای "نصوحا" بریتییه له وازهینان له و کارهی ته وبه ی لینکردووه بو لای پهروه ردگاری و نه گه پانه وه بو سه ری، پیغه مبه ری خوداش (گُنْ کُنْ) ده فه رموینت: ((ئه ی

خه لکینه، ته وبه بکهن بو لای پهروه ردگارتان به رله وهی برن، به کار و کرده وهی چاکه له خود انزیك ببنه وه به رله وه ی سه رقالی رووتان لی بکات)(۱)

تهوبه به چوار شت دروست دهبیت: کوتاهاتنی سووربوونی دل لهسه رگه رانه وه بو سه رگوناهان، و داوای لیخوشبوون به پهشیمانییه وه و گیرانه وه مافی سته ملینکراوان و حه قخوراوان، و پاریزگاری ئهندامه کان له حهوت هه سته که: بیستن و بینین و زمان و بین و دوو ده ست و دوو لاق و دل که ئه میری هه موویانه و چاکبوونی جه سته و تیک چوونی جه سته به هوی ئه وه وه وه یه.

خودا (سبحانه) لهسهر ههر ئهندامین ئهمریک و نههییه کی فهرز کردووه، لهنیوانیان بهرینی زهمینه که موباحاتی داناوه و وازهینان لینی دهبیته فهزیله بو کهسه که.

فهرزی دلّ-دوای ئیمان و تهوبه کردن-: بریتییه له ئیخلاص له کاروکرده وه کاندا بوّ خودای موته عال و باوه پی دامه زراو و گومانی باش له کاتی ته مومث و لیّلیدا و متمانه به خودا و ترسان له سزای و رجا و هیوا به فه زلّ و لیّخو شبوونی.

لهسهر مانای دل قسه و باسیکی زور ریوایهت کراون، لهوانه: پیغهمبهر ریگی فهرموویهتی: ((ههندی له باوه پرداران دلم بوی نهرم دهبیت)(۲).

هـهروهها دهفهرمویّت: ((حـهق دیّـت و نـووریّکی لهسـهره، تاگاداری نهـیّنی و یهنهانه کانی دل بن)(۳)

[،] أخرجه ابن ماجة.

رواه الإمام أحمد.

^٣ لم أجد له أصلا في المراجع.

"ابن مسعود"-خوا لیّی رازی بیّت- ده فه رمویّت: حه ز و رووتیّکردن و خاوبوونه و پشتهه لکردن بو دلان بوونیان ههیه، کاتی حه ز و رووتیّکردنی دل به دهست بهیّنن، و له کاتی خاوبوونه و پشتهه لکردنیش وازی لی بهیّنن.

"ابن مبارك"-ره همه تى خوداى لى بيت- دەفه رمويت: دل وهك ئاوينه وايه، گهر زور له بهرده ستدا بوو ژهنگ دهكات، ههروه ها وهك ئاژه لا گهر لينى بيناگا بيت لاده دات.

هدندی له حدکیمان ده لیّن: دل وه خانوویه و وایه که شهش ده رگای ههیه، پاشان پیّت و ترا: تاگادار به له یه کیّک له و شهش ده رگاوه شتیّکی نه یار نهیه ته ژووره و ماله که ت لی تیکبدات، دل بریتیه له و ماله و ده رگاکانیش بریتین له: دوو چاو و زمان و بیستن و بینین و دوو دهست و دوو لاق، هه رکات یه کیّک له م ده رگانه نه زانانه کرایه و ماله که ت له ده ست ده چیّت.

فهرزی زمان: راستگویی له رازیبوون و توورهبووندا، و وازهینان له به کارهینانی نازاربه خشانه له نهینی و ناشکرادا و گرتنه وه ی له فره ویدی له خیر و شهردا، و شازاربه خشانه له نهینی و ناشکرادا و گرتنه وه ی له فره ویدی و شهردای و نیوان دوو لاقیم بو پیغه مبه ر رسید ده میم بو ده به ده میم بو ده به ده کهم))(۱)

ههروهها پیغهمبهر رکی الله المعاثر بن جبل"ی وت-خوا لینی رازی بینت-: ((بوّ مهگهر ئهوانهی به روودا له ئاگردا راده کیشرین چیتره جگه له دروینهی بهری زمانیان))(۲)

المخرجه البخاري في صحيحه.

[ً] أخرجه الإمام أحمد والنسائي وابن ماجة والترمذي، وقال الترمذي "حديث حسن صحيح".

ههروهها پێغهمبهر ره دهفهرموێت: ((خودا لهگهل زمانی ههموو قسه کهرێکدایه، با ههر کهسێك له خودا بترسێت لهوهی دهیهوێت بیلێت)(۲)

فهرزی بینین: بریتییه له چاوداخستن له حهرام و وازهیّنان له سهرکیّشان بو بینینی ئه و شتانهی شاراونه ته و پهرده یان به سهردا دراوه، "حذیفة" - خوا لیّی رازی بیّت ده فهرمویّت: پیّغه مبهری خودا (وَایِّ فهرمووی: ((نهزهر تیریّکی ژههراوییه له تیره ژههراوییه کانی ئیبلیس، ههر کهس له ترسی خودا وازی لیّ بهیّنیّت خودا ئیمانیّکی پی ده به خشیّت شیرینییه که ی له دلیدا ده بینیّته وه))(۳).

"أبو الدرداو"-خوا لینی رازی بیت- دهفهرمویت: ههر کهس چاوی له نهزهری حهرام دانجات، چهندی بویت له حورلعهین لینی ماره دهکریت، ههر کهس بروانیت بهسهر مالی خه لکیدا خودا له روزی دواییدا به کویری حهشری ده کات.

"داود الطائي" بهپياوێکی وت- که سهرنجێکی تیژی ئهوانهی دهدا که سهرنجیان دهدا: (ئهی فلاّن، بینینت بگێڕهوه بو لای خوّت، چونکه پێمگهیشتووه مروّق لهسهر بینینی زور پرسیاری لی دهکرێت، وه کوی چون لهسهر کار و کردهوهی زیاده پرسیاری لی دهکرێت).

^{&#}x27; هذا ليس بحديث وإنما من كلام الصحابي عبدالله بن مسعود.

[·] رواه أبو نعيم في "الحلية".

[ً] رواه الحاكم في المستدرك.

وتراوه: (بینینی یه کهم بو تویه، به لام بینینی دوای نهوه بو تو نییه)، نهوه ی هیرش ده کاته سهر بینین به نده لینی به رپرسیار نییه، نهوه ش به هوش و تیگهیشتنه وه چاو سه رنجی ده دات پرسیار له به نده ده کریت ده رباره ی.

فهرزی بیستن: شوینی قسه و سهرنج ده کهویت، ههر شتیک دروست نهبیت بیکهی به قسه و سهرنجی بدهی بوت حهلال نییه بیبیستی و گویی بو بگری و چیژی لی بیبیست، گهران بهدوای نهوه که لیت شاراوه ته وه بریتییه له تهجه سوس.

گوینگرتن له لههو و بهزم و گورانی و ئازاردانی موسلمانان: ههروهك خوین و مردارهوه بوو حهرامه.

"عبدالله بن عمر"-خوا لیّیان رازی بیّت- دهفه رمویّت: (نه هیمان لیّکرا له غهیبه ت و گویّگرتن بوّی).

پرسیار کرا له "القاسم بن محمد" دەربارەی گوینگرتن له گۆرانی؟ فەرمووی: (کاتیک له رۆژی دواییدا خودا حەق له باتل جیا دەکاتەوە، گۆرانی دەکەویته کام بەرەیانـهوه؟ وترا: له بەرەی باتلدایه، فەرمووی: کەوابوو خۆت فتوا بۆ خۆت بکه).

هیچ ئەندامیّکی جەستە-لەدوای زمان- بە قەدەر گوی زیان بە بەندە ناگەیەنیّت، چونکە خیٚراترین نیٚرراوه بو لای دلا، و نزیکترینه له تیٚکهوتنی فیتنهوه، له "وکیع بن الجوراح" هوه باس کراوه، وتویهتی: بیست سال لهمهوبهر قسهیه کم له کهسیّکی بیدعه چی بیست، تاکو ئیستا ناتوانم له گویّم دەریبکهم، کاتیّك کهسیّکی بیدعه چی رووی له "طاووس" بکردبایه ههردوو گویی خوّی ده ناخنی تاکو قسه کانی نهبیستیّت.

فهرزی بونکردن: دوای بیست و بینین ده کهویّت، هه ر شتیک گویّگرتن لیّی و سه رنجدانی حه لاّل بیّت بونکردنی دروسته، له "عمر بن عبدالعزیز"ه وه -خوا لیّی رازی بیّت - ده گیّرنه وه: میسکیان بو هینا، شه ویش لوتی خوّی گرت، له و هه لویّسته ی پرسیاریان لی کرد، شه ویش فه رمووی: بو سوود و قازانجه که ی چیتره جگه له بونه که ی برسیاریان لی کرد، شه ویش فه رمووی: بو سوود و قازانجه که ی چیتره به له بونه که ی فه مورزی دوو دهست و دوو لاق: شه وه یه دریژیان نه که یت بو ناو قه ده غه کراوه کان و له حه ق نه یانکی شیته وه، "مسروق" ده فه رمویّت: به نده هیچ هه نگاویّکی نه ناوه چاکه یه کی یان خراپه یه کی بو نه نوسرابیّت، کچه که ی سوله یان بو "عبده بنت خالد بن معدان"ی نووسی: "پاشان: باو کم -ره جمه تی معدان"ی نووسی: "پاشان: باو کم -ره جمه تی خودای لی بیّت - لای ناپه سه ند بوو هه نگاوی که هه لبگریّت و ریّگه یه ک بگریّته به ربو خودای شه نابه منه نه ناپه سه نده لام ناپه سه نده لام ناپه سه نده این نه و دا لی بیت".

گەر كەسپىك بلىت: چ رىگەيەك بوونى ھەيە بى كاركردن بە ئەوە؟

دهوتریّت: پهیوهست بوون به ریّگه و رهوگهی ئیمامه خوّپاریّزه کان، ههروهها سهرنجدان له ئادابی ئهوانهی عهودالّی ئیرشاد کردنن و بیّداربوونهوه له خوّدادگایی کردن و کارکردنی میانه گیرانه و خوّگرتنهوه له ئازاردانی خهلّکی و بهخشین به بی منهت و ریّگه و رهوگهی پهسهند بهبی حهساده ت و قهناعه ت به خوشهویستی خاموّشییهوه و دریّژی بیّده نگی به هوّی حهزی سهلامه تییهوه و تهوازوع بو خهلکی بهبی ناموّبوون و هوّگری به یادی خوداوه له تهنهاییدا و یه کلابوونه وهی دل بو خرمه ت و کوّبوونه وهی هیممه ت به هوّی چاودیّرییه وه و داوای رزگاری له ریّگهی ئیستیقامه وه.

"سفیان بن عبدالله الثقفی" فهرمووی: ئهی پیغهمبهری خودا رسی شیکم بو باس بکه دهستی پیوه بگرم، فهرمووی: ((بلی: ئیمانم هینا به خودا و پاشان لهسهری راوهستاو و دامهزراو به))(۱).

"عمر بن الخطاب"-خوا لینی رازی بینت- ده فهرموینت: "استقاموا-راوهستان و دامهزران" بو خودا به گویرایه لئی کردنی و وه ک پیچلیدانی ریوی پیچیان لئی نه دا.

"أبو العالية الرياحي" ده لنّت: "استقاموا" دين و بانگهواز و كرداريان بو خودا پالفته كرد، بنچينهى ئيستيقامه له سئ شتدايه: شوي نكهوتنى كتيبه كهى خودا، و سوننهت و پابه ندبوون به كومه للى موسلمانانه وه.

بزانه، رزگارترین ریّگه بو بهنده بریتییه له: کارکردن به زانست و خوّکهناردان به ترسهوه و بینیازبوون به خوداوه –عز وجل –، به چاککردنی حالی خوّتهوه سهرقال ببه، و ههژاری و ئاتاجی بو لای پهروهردگارت دهرببره، خوّت له شوبوهات بهدوور بگره، و ئاتاجییهکانت بو لای خهلکی کهم بکهرهوه، ئهوهی بو نهفسی خوّت پیتخوشه بو ئهوانیش پیتخوشه بو خوّت پیتناخوشه بو ئهوانیش پیت، ههر به و جوّره ئهوهی بو خوّت پیتناخوشه بو ئهوانیش پیت ناخوش بیّت، یهرده لهسهر دایو شراوه کان لامهده.

الخرجه مسلم في صحيحه؟

له ناوهوه گفتوگوی گوناه له گهل خوت ئه نجام مه ده و بیری لی مه که ده وه و له سه ر گوناهه بچووکه کان به رده وام مه به و له هه ر ته نگانه و ترسینکدا بو لای خودا هه لبی و له هه مموو کارینکدا ته وه کولی پی و له هه مموو کارینکدا ته وه کولی پی به سه مسته و له شاره زوو که نارگیر ببه و رازی مه به ته نها چاوه روانی بو نه نه سی خوت ناوی خوت بشاره و ه و شوکرت بو خودا به رده وام بکه و زور داوای لیخوش بوون له خودا بکه و به تیرامان یه ند و ئاموژگاری وه ربگره.

له میانهی پهلهکردندا هیّواش و لهسهرخوّ به، له تیّکهلبّروندا ئهدهبی جوان و باشت ههبیّت، بوّ نه فسی خوّت تووره یی بهسهر خهلکیدا مهریّژه، بوّ خودا له نه فسی خوّت تووره ببه، له خراپهدا مهبه به هاوتا و هاوشانی هیچ کهسیّك، خوّت له مهدح کردنی کهسی نهزان به نه فسی بپاریّزه، و له هیچ کهسیّك بو نه فسی خوّت قبوولّی مهکه، پیّکهنین کهم بکهره و و خوّت له شوخیکردن به دوور بگره.

ئیش و ئازاره کانت بشاره وه، و عیففه ت نیشان بده و متمانه بخه ره ناوه وه، هه ست به ده سته وسانی و هه ژاری باشی خوت بکه، له سه ر ئه وه ی تووشت ده بیت ئارام بگره، و رازی ببه به وه ی خودا بو توی برپوه ته وه، یه قینت به به لینه کانی خودا هه بیت و ترست له ئاسه واری کرده وه کانی خوت هه بینت، ئه و شته ی به شت ده کات زور له خوکردنی تیدا مه که، ئه و شته ی داوات لینکراوه له ده ستی مه ده، له هه مو و به خششه کانی خودا هه ست به هه ژاری بکه بو لای، و هیوای رزگاربوون و سه رفرازی له خودا بکه.

لهوهی ستهمی لیکردووی خوشبه، شهوهی بیبهشی کردووی پینی ببهخشه، شهو کهسهی پهتی پهیوهندی لهگهلا پچریویت سهردانی بکه، شهو کهسهی توی خوشدهویت

تۆش لەبەر خودا لە خۆت پێشتر مامەللەى لەگەل بكه، بۆ براكانت نەفس و مالت ببهخشه، مافەكانى خودا لە دىنەكەتدا پارێزگارى لى بكه، ئەنجامدانى كارە گەورەكانت لە چاكە لا سەخت و دژوار نەبێت، كارە بچووكەكانىش لە خراپ بە كەم تەماشا مەكە.

خوت بپاریزه له زرق و برقی خوّرازاندنه وه به زانست، وه ک چوّن خوّت به دوور ده گریت له خوّپه سهندی له کار و کرده وه کاندا، باوه رت به شهده بینکی ناوه کی نه بینت شاشکرایه ک له زانست هه لیده وه شیننیته وه، گویّرایه لی خودا ببه به یاخیبوون له خه لنکی، گویّرایه لی خه لنکی مه که به یاخیبوون له خودا، هه رچی تینکو شانته بو خودا به ختی بکه و شتیک پاشه که وت مه که، بو خودا له کاره کانت رازی مه به، له نویّژه کانتدا به گشتی خوّت بخه به رده ستی خودا، شه و زه کاته ی خودا له سه رت فه رزی کردووه چالاکانه و خوشحالانه ده ربیکه، روّژووه که ت له دروّ و غهیبه ت بیاریزه.

ریعایهتی مافی جیران و گهدا و خزم و کهسوکار بکه، خانهوادهی خوّت ئهده ب دابده، و له گهلا ئهوانهی ژیردهستهی توّن نهرم و نیان به، راوهستاو به چالاکانه وه پخوّن فهرمانت پینکراوه، گهر بو خیریک بزوینرایت به پهله ئه نجامی بده، ئهوهی لیّت ئالوّز دهبیت و تهمومژاوییه وازی لیّ بهینه، پهیوهست ببه به بهزهییهوه بو باوه پداران، له ههر کوی بوویت حهق بلیّ.

سویّندی زور مهخو با راستیش بکهیت، زور قسه مهکه با زمانیشت رهوان بیّت، زور لهخوّکردن له ئاییندا مهنویّنه با کهسیّکی زاناش بیت، بهر له ههموو گوفتاریّك زانست ییّش بخه، یهیوهست ببه به سوّز و بهزهییهوه لهدوای تیّکوشان، موداراتی

خەلكى بكە تا ئەو شوينەى دىنەكەت سەلامەتە، لە رەگورىشەوە خۆت لە رووپامايى بەدوور بگرە.

بهرهوشتی جوان تیکه ل ببه خه لکی ببه، شهرم مه که لهوه ی بلیّیت "خودا باشتر ده زانیّت" له و شته ی که نایزانیت.

قسه کانت لای نهوانه باس مه که که نایانه ویّت، دینه که ت مه به خشه به که سیّك دینت لا ناشیرین ده کات، خوّت رووبه رووی به لایّه ک مه که ره وه که له توانای تودا نییه، نه فسی خوّت به ریّز رابگره له که سانی ک سوو کایه تی یی ده که ن، هیممه ت له نه خلاقی نزم به پاک رابگره، ته نها برایه تی که سی نه مین بکه، نهیّنییه کانت بو هه موو خه لکی والا مه که سنوور به زینی مه که بو سه رحالی هیچ که س، و به زانستیک گفتو گوی له گه لا مه که نه مقلی په ی پی نابات و تیناگات، مه چو ناو کار و باریّکه وه بانگ نه کراوی بو سه ری.

مهجلیسی زانایان به گهوره و مهزن تهماشا بکه، ریّز و پله و پایهی حهکیمهکان بزانه، بهخشین و کاری چاکه و خزمهت واز لیّ مههیّنه، پشت ههلّبکه له نهزانان، و لهگهل گیّل و گهمژهکاندا حهلیم به، و له کار و بارهکانتدا راویّژ بهوانه بکه ترسی خودایان له دلّدایه.

برا ستهملیّکراوه کهت سه ریخه، بیگیّره ره وه بر سه رحمق نه گه رسته مکار بوو، نه و مافهی نه و له سه رتو ههیه تی پیّی بیه خشه، و داوای مافی خزت له نه و مه که، له گه لا که سی قه رزداردا ناسانکاری بکه، له گه لا بیّوه ژنان و هه تیواندا دلّنه رم و له سه رخز به، ریّزی نارامگران له هه ژاران بگره، و به زهییت بیّته وه به نه هلی به لا له ده وله مه نه ده سیخ که سیّک مه به له سه ر نیعمه تیّک.

غهیبهتی هیچ کهسیّك مه که، به ترسان له پرسیاری خودایی ده رگای گومانی خراپ لهسه ر نه نهسی خوّت دایخه، ده رگای گومانی باش به به رینی پاساو و بیانوو بکه رهوه، ده رگای ته ماع به بینهیوا بوون دایخه، به قه ناعه ته وه له ده رگای ده ولهمه ندی و بینیاز بوون بده، یادی خودا پاك رابگره له شتی ناپه سه ند دانه پال خودا.

كاته كانت به دهستبهينه، بزانه شهو و روَّژ به چييهوه دهروّن، ههموو كاتينك تهويه نويّ بكهرهوه، تهمهني خوّت بكه به سيّ سات، ساتيك بوّ زانست، ساتيك بوّ كردار، ساتیکیش بو مافی نه فسی خوت و ئهوهی به توه پهیوهسته، پهند و ئاموژگاری وهربگره لهوهی گوزهری کردووه، بیر له چارهنووسی ئهو دهستهیه بکهرهوه له بهردهم خودادا رادهوهستينرين: دهستهيهك به رازيبووني خوداوه بۆ بهههشت و دهستهيهك به خهشم و توورهیی خوداوه بو دوزهخ، نزیکی خودا له خوتهوه بناسهرهوه، ریزی ئهو فریشتانه بگره لهگهل تون و کار و کردهوهکانت تومار دهکهن، نیعمه ته کانی خودا به تیکهیشتنه وه دهست بو بیه، به مهدح و سهنا و شوکرکردنی بیگیره رهوه بو لای خودا، خوّت بهدوور بگره له تومه تبار کردنی نه فس به بینینی مه قامه کان و سووك تەماشاكردنى حەق بەھۆي بنباكى خەلكەرە، چونكە ۋەھرنكى كوشندەيە، بە نزیکبوونهوهی کاتی مردن خوّت رزگار بکه له ترسی بهربوونهوه لهبهر چاوی خهلکی به ترسان له توورهبوونیان و ترسان له هه ژاری و ئاتاجی، چهنده ده توانی شوینه واری خۆت بزر بكه، له كاتى راوێژكردندا تێكۆشانى خۆت بكه، لێبراوانه خۆشويستنهكانت لهبهر خودا بینت و دابرانه کانت بن خودا بینت، تهنها هاوه لنی کهسی خزیاریز و زانا بکه، بیه به فیرکهری نهوانهی له دوای توهن له نومهاتی موسلمان، نیمامی تەقواداران و ئەشكەوتى عەودالاتى ئىرشاد بە. سکالاّی خوّت لای هیچ کهس دهرمهبره، به دینه کهت دونیا بهدهست مههیّنه، بهشی خوّت له کانارگیری بهدهست بهیّنه، و تهنها دهست بو حهلاّل ببه و دووربکهوهرهوه له ئیسراف، له دونیادا به ژیانیّکی سهروبهر رازی ببه.

له بیّستانی زانستدا به دوای ئهدهبدا بگهریّ، ههر به و جوّره له شویّن و جیّگهی تهنهاییدا بهدوای هوّگریدا، له شیوه کانی نه فسدا بهدوای حهیادا، و له دوّله کانی بیردا بهدوای په ند و ئاموّژگاری، و له باخچهی ترسان له خودادا بهدوای حیکمه تدا بگهریّ، بهدوای په خودا له سهری خودا به رانبه ر به تو له گهل سهری بشتهه لکردنت له یادی فهرمانه کانی، ههروه ها حیلمی خودا به رانبه ر به تو له گهل پشتهه لکردنت له یادی ئه و، هه ر به و جوّره ستری خودا له سهر تو له گهل بی شهرمی تو به رانبه ر به خودا، له کوتایی شدا بینیازی خودا له تو و ئاتاجی و هه ژاری تو به خودا.

زانا به پهروهردگاری له کوێيه؟ ترساو له گوناهانی له کوێيه؟ دڵخوٚش به نزيکی له خودا له کوێيه؟ سهرقال به زيکری خوداوه له کوێوه؟ گرياو و دڵتهنگ له دووری خودا له کوێيه؟ ئهمه ئهوانهيه که خودا لێيان خوٚش دهبێت ئهی مروٚڤی لهخوٚبایی بوو! ئایا خودای بهرز و شکوٚمهند تو نابینێت که ههتکی داپوٚشراوهکانت کردووه و پهردهت لهسهر لاداون؟!

بزانه، ئمی برام، گوناه غمفلهت بمرهم دههینیت، بیناگاییش دلرهقی لیوه پهیدا دهبیت، و دلرهقیش دوورکموتنموه له خودا پهیدا دهکات، و دوورکموتنموه له خودا سمرئمنجاممه کمی ناگره، تمنها کمسه زیندووه کان بیر لمم راستییه ده کمنموه، بملام مردووان به خوشهویستی دونیا دلنی خویان مراندووه.

بزانه، ئاسووده ترین جهسته ئههلی زوهدن له دونیا، ماندووترین دلان و سهرقالترینیان ئههلی گرنگیدانن به دونیا، کومه کترین ئه خلاقیک به زوهد بریتییه له کورتی خوزگه و ئاواته کان، نزیکترین حالی ئه هلی مه عریفه ت بریتییه له یادی راستبوونه وه بو خودا عز وجل خودای موته عال ده فه رمویّت: ﴿ إِنَّ اللّهَ کَانَ عَلَیَکُمْ رَقِبُا رَقِبُا لَا لَاسَاء: ١ - خودا له سهر ئیوه چاودیّره.

بزانه، هیچ ریگهیه نزیکتر نییه بو گهیشتن به خودا له ریگهی "صدق"، هیچ رینومایی و به لاگه و نیشانهیه له زانست سهر که و تووتر نییه، هیچ تویشوویه به نه ندازه ی تعقوا کاریگه رتر نییه، هیچ شتینکم نه بینیوه به نه ندازه ی وازهینان له زیاده په وی لابه رو تیابه ری وهسوه سه بینت، هیچ شتیک به قه ده رسه لامه تی سینه دلا روشن ناکاته وه، من نه وه م زانی ریز و پایه ی باوه پردار به ته قواکه یه وه وه ویلمه که ی له نارامگرتندایه و نه قال و هوشی له جوانکاریدایه و خوشه ویستیه که ی له لیبوورده یی و تیپه پراندندایه، و گه وره ییه که ی له ته وازوع و نه رمونیانیدایه.

بزانه، خۆشەوپستى بىق دەولامەنىدى-لەگەل ھەلىبۋاردنى ھەۋارى بىق تىق لىەلاي خوداوه- خو خستنه ناو خهشم وتوورهیی خودایه، ههر بهو جوّره خوّشهویستی بوّ هه ژاریی، اله گهل هه لبرواردنی ده وله مه ندی بن تن له لای خوداوه و زوله و زوره، هه موو ئەرەش ھەللھاتنە لە شوكر بەھۆي كەمى مەعرىفەرە، و تپابردنى كاتەكانە بەھۆي كەموكورتى زانستەوە.

ئەوەش چونكە ئىمانى دەولامەنىد ھەۋارى چاك و بەھىزى ناكات، و ئىمانى هه ژاریش ده ولهمه ندی چاك و به هنزی ناكات، و هك له فه رمووده دا هاتووه، خودای موته عال دەفەرموينت: ((هەندى له بەندەكانم تەنها ھەۋارى ئىمانەكەيان چاك و باش دەكات، گەر دەوللەمەندى بكەم دەوللەمەندىيەكەي ئىمانەكەي تىكدەدات، ھەندىك لـە بهنده کانم تهنها دهولهمهندی ئیمانه کهی چاك و به هیز ده کات، گهر هه ژاری بکهم هەژارىيەكە ئىمانەكەي تۆكدەدات))⁽¹⁾

ههر بهو جوّره له تهندروستی و نهخوّشیدا، ههر کهس خودا بناسیّت توّمه تباری ناكات، هەر كەس لە خوداوە تېگەيشت بە بريارەكانى رازى دەبېت، گەر تەنھا ئەم ئايەتە بۆ ئەھلى زانست بوونى ھەبوايە بەسىيان بـوو: ﴿ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخْتَارُّ مَا كَابَ لَمُمُ ٱلْذِيرَةُ ﴾ القصص: ٦٨، يهروهردگارت ئهوهي بيهويّت دروستي دهكات و هەلىدەبژىرىت، ئەوان ھەلىۋاردنيان بۆ نىيە.

له ئەخلاقى نەفامان و مەجلىسى گوناھباران، و بانگەشەي خۆپەسەندان و بېھيوايى رهشبینان خوّت بهدوور بگره، کار به حهق بکه و متمانهت به خودا ههبیّت و نهمر به

لا هذا جزء من حديث قدسي ضعيف، رواه أبو يعلى والبزار والطبراني وابن أبي الـدنيا والترمـذي وأبـو نعـيم والبيهقي وابن عساكر.

چاکه و نههی له خراپه بکه، چونکه ههر کهس لهگهل خودادا راست بکات خودا ئاموژگاری دهکات، ههر کهس لای غهیری خودا خزی جوان و باش بکات سووك و رسوای دهکات، ههر کهس پشت به خودا ببهستین خودا بینیازی دهکات، ههر کهس متمانهی به غهیری خودا بین خهشی لی دهگرینت، ههر کهس لینی بترسینت ئاسایشی بین دهبهخشینت، ههر کهس شوکری بکات بزی زیاد دهکات، ههر کهس گویزایهلی خودا بکات خودا ریزی لی دهگرینت، ههر کهس خودا ههلببژیریت خودا خوشی دهویت. خودا بکات بود و ربگره له دینداری بو خودا به ئهقل و کارکردن به ئارهزوو، چونکه واز له حهق دههینی و لهناو باتلدا نیشتهجی دهبیت، ئهو کات تو داوای لیخوشبوون له خودا ده کهی و ربگهی تهوبهکردنت لهبیرچوتهوه.

بزانه، تهنها ئهوهی له زانست و کردار به یهقین ئهسله کهی جیّگیر بووه و لقه کهی به صدق به رزبووه تهوه و رووه که کهی به وهرع بهری گرتووه و بهلّگه کهی به بهخشینی به نههیی راوهستاوه و به ترسان له خودا پهرده کانی دادراونه ته وه جیّگهی رهزامه ندی خودایه، بوّیه رازی مه به خاوبوونه و ته مبه لی له نه نه نه نه نه نه نه خودا بینیاز بینت. له خودا بینیاز بینت.

بزانه، له بهختهوهری مرؤق ئهوهیه که:

يهكهم: نيهتى باش بيت له ههموو ئهوانهى لهلاى خودايه.

و دووهم: خودا کۆمهکی و یارمهتی بکات له ههموو ئهو کار و کردهوانهی که خودا خرّشیدهون، ههر کهس خودا خیری بو بویّت ئهقلی پی دهبهخشیّت و زانستی لا شیرین دهکات، و ترس له خودا له دلیّدا ده رویّنیّت و له رهوشتی نهرمونیایدا به کاری ده هیّنیّت و به قهناعهت دهولهمهندی ده کات و نهنگی و ناتهواوییه کانی خوّی یی نیشان ده دات.

بزانه -خودا ره همت پی بکات - صدق و ئیخلاص: ئهسلی ههموو حالیّکن، له صدقهوه ئارامگرتن و قهناعهت و زوهد و رازیبوون و هوٚگری به خوداوه پهیدا دهبیّت، له ئیخلاصهوه یهقین و ترس و خوشهویستی و شکومهندی دانه پال خودا و حهیا و بهمه زنراگرتن سهرهه لدهدهن.

له ههریه ک له مه مه قامانه دا بو که سی باوه ردار جینگه یه که هه یه حالی شه و که سه یه یه ده و رجای تیدایه، که سه ی پی ده ناسریته وه، بو فوونه ده و تریت: له خوداتر سه و رجای تیدایه، که سینکی خاوه ن رجایه و ترسی تیدایه، هه و مهوره ها که سینکی شارامگره و رازیبونی تیدایه و خوشه و یسته و حه یای تیدایه، به هیزی و لاوازی هه رحالین که مه که یه.

بوّ ههر ئهسليّك لهم حالانه سيّ نيشانه بووني ههيه حالهكهي ييّ دهناسريّتهوه:

- صدق له سي شتدايه و دەستەبەر نابيت بەو سيانەوە نەبيت:
 - ١. صدقى دل به دەستەبەربوونى ئىمان.
 - ۲. و صدقی نبهت له کار و کردهوهکاندا.
 - ٣. و صدقى قسه له دهربريندا.
- ئارامگرتنیش له سی شتدایه که تهنها بهو سیانهوه دهستهبهر دهبیّت:
- ١. ئارامگرتن لهسهر نزيكنهبوونهوه له حهرامهكان كه سنوورهكاني خودان.
 - ۲. ئارامگرتن له شوينكهوتني ئهمري خودا.
 - ٣. و ئارامگرتن لهسهر به لا و موسیبه ته کان له بیناوی خودادا.

• قەناھەتىش لە سے شتدالە:

- ١. كەمى خۆراك لەدواى بوون و بەدەستهننانى.
- ۲. و ياريز گاري له هه ژاري له كاتي نه بووني و كهمي هزكاره كانيدا.
- ٣. و سوكنايي يو لاي كاته كاني خودا -عز وجل له گه ل داياريني نه يووني و يٽويستيدا.

يز قەناھەتىش بەكەمىن و دواھەمىن ھەبە،

يه كهميني بريتييه له: وازهينان له زيادهرهوي له گهل بووني بهرينيدا.

دواههمينيان بريتييه له دەولاهمەندى لەگەل لەدەستدانى هۆكارەكانىدا.

ليرهدا ههنديكيان دهلين: "قهناعهت بالأثره له رازيبوون"، مهبهستى له تهواوى قەناعەتە، چونكە كەسى رازى رووبەرووى لېگرتنـەوە و يېبەخشـين نابېتـەوە، كەسـى قانعیش به پهروهردگارییهوه دهولهمهنده، حهزی به زیادهیهك نییه لهگهلی تاكو ئهو بق زياده كه ينت، مه گهر له خوداوه ينت يو ئهو.

- زوهديش له سي شتدايه-يني ناوتريت زاهيد بهو سيانه نهبيت:
 - ١. رووتكردنهوهي دهست له ئهملاك.
 - ٢. و ياكينتي نەفس لە حەلال.
 - ٣. و خو و كلكردن له دونيا به يووني كاتي زور له گهل خودادا.

• به سی شتی تر دهبیت به کهسیکی زورلهخوکه ر له زوهددا:

- ١. گەرم داھاتنى نەفس لە كاتى بەدواييەكتردا ھاتنى ويستەكان.
 - ۲. و هەلاهاتىن لە شويىن و جېڭەي دەولاممەندى.
 - ۳. و وهرگرتنی زانراو له کاتی ینویستدا.

• هۆگرىش لە سى شتدايە:

- ۱. هۆگرى به زانست و زيكرهوه له تهنهاييدا.
- ۲. هۆگرى به يەقىن و مەعرىفەوە لەگەل تەنھايىدا.
- ٣. و هؤگري به خوداوه -عز وجل- له ههموو حال و باريكدا.

رازیبوون رشته ی خوشه ویستی و گیانی ته وه کول و روحی یه قینه ، له "أیوب السختیانی و الفضیل بن عیاض" هوه -ره حمه تی خودایان لی بیت - گیرراوه ته وه و تویانه: رازیبوون بریتییه له ته وه کول.

ئهمه بریتی بوو له لقه کانی صدق که به وهسفی زانستهوه دهستی بو دهبریّت، "سفیان الثوری" - ره حمه تی خودای لیّ بیّت - ده یفه رموو: گهر صدقی که سی صادق کامل بوو نابیّته خاوه نی ئه وه ی له ده ستیدایه.

لقه کانی ئیخلاصیش: که سی موخلیص پنی ناوترینت موخلیص تا خودا له هاوشنوه و هاوشان و دژ و هاوسه ر و مندال تاکوته نها نه کاته وه، پاشان خوداویستی به راستکردنه وهی یه کتاپه رستی، و کو کردنه وهی هیممه ت و هه ولنی بو خودا و به خوداوه له فه رزه کان و سوننه ته کاندا.

• دروستيي يهقين له سي شتدايه:

- ۱. سوكنايي دل بو لاي متمانه به خودا.
- ۲. و گەردنكەچبوون و ملدان بە فەرمانەكانى خودا.
- ٣. و ترس و لهرزين له زانستي پيشكهوتووي خودا لهسهر تۆ.

يەقىنىش يەكەمىن و دواھەمىنى بۆ ھەيە،

وتمان: دواهه مین یه قین له بوونی وه سفی به نده وه یه له مه قامی ئیماندا نه ك له دواهه مینی یه قیندا له زانستدا، هیچ یه كیك له دروستگراوه كانی خودا ناگاته شهوه، وه ك پیغه مبه ری خودا (هیچ كه س ناتوانیت بگاته كونه و حه قیقه تی خودا) و تیان: ئه ی پیغه مبه ری خودا: ئیمه پیمان گهیشتووه عیسای كوری مه ریاد مدریه م (علیه السلام) به سه رئاودا ده رویشت؟ فه رمووی: ((گهر كه سیك یه قین و ترسی زیاد بكات به هه واشدا ده روات))(۱)

ترس له دوای پهقینه وه په، ئایا که سیکت بینیوه له خودا بترسیت و پهقینی پنی نه بیت؟

-

ا قال الحافظ العراقي في تخريجه"المعروف أنه من قول بكر بن عبدالله المزني"، رواه ابن أبي الدنيا في "كتاب اليقين".

• ترس له سيّ شتدايه:

- ۱. ترسی ئیمان که نیشانه کهی بریتییه له دوور کهوتنهوه له یاخیبوون و گوناه،
 ئهمهش بریتییه له ترسی موریدان.
- ۲. ترسی پیشین که نیشانه کهی بریتییه له خوّپاریزی و وهرع، ئهمهش بریتییه له ترسی زانایان.
- ۳. له گهل ترسی تیاچوون که نیشانه کهی بریتییه له به ختکردنی ههول و کوشان له رهزامه ندی خودادا به بوونی ههیبه و شکومه ندی بو خودا -عز وجل-، ئه مه شیان بریتییه له ترسی راستگویان (خوف الصدیقین).

معقامی چوارهم له ترس خودا فریشته کان و پیخه مبه رانی (علیهم السلام) پی تایبه ت کردووه، ئه وه ش بریتییه له ترسی به مهزن پاگرتن، چونکه له ناخیاندا به ئاسایشی خودا بزیان ئاسایشیان وهرگرتووه، بزیه ترسه که یان بریتییه له به ندایه تی کردن بز خودا به دانه یالی شکزمه ندی و مهزنی بز خودای موته عال.

- خۆشەويستىش لە سى شتدايە-پىنى ناوترىت خوداويست تا ئەو سىانەى تىدا
 نەبىت-
- ۱. خۆشەويستى بۆ باوەرداران لە پێناوى خودادا-عـز وجـل- نيشانەى ئەمـە:
 كێشانەوەى دەستى ئازارە لە ئەوان، و راكێشانى سوود و قازانجە بۆيان.
- ۲. خۆشەويستى پێغەمبەر (ﷺ) لە پێناوى خودادا-عز وجل-: نيشانەى ئەمە شوێنكەوتنى سوننەتەكانىيەتى، خودا-عـز وجـل- دەفـەرموێت: ﴿ قُلُ إِن كُنتُمُ

تُحِبُونَ اللّهَ فَأَتَّبِعُونِي يُحَبِبَكُمُ اللّهُ ﴾ آل عمران: ٣١- بلني گهر خوداتان خوّشدهويّت شويّني من بكهون خودا خوّشيدهون.

۳. لهگهل خوشهویستی خودا -عنز وجل - له هه لبژاردنی گویزایه لنی به سه ریادی یعمه ت خوشه ویستی یه یدا ده کات".

بۆ خۆشەويستىش يەكەمىن و دواھەمىن ھەيە،

یه که مینی: بریتییه له خوشه ویستی خود ا به هوی شه و گشته نیعمه ت و منه ته وه له له مینی: ابن مسعود" ده فه رمویّت: (دل راها تووه له سه رخوش ویستنی نه و که سه ی چاکه ی له گه ل ده کات).

لوتكهى خۆشهويستى خودا بريتييه له خۆشهويستى بۆ واجبوونى حهقى خودا -عـز وجل - "علي بـن الفضيل" -رەحمهتى خوداى لـى بيّت - دەفهرمويّت: بۆيه "الله" خۆشدەويستريّت، چونكه "الله"يه.

بهشکو مهندزانین و بهمهزنزانین بهرانبه ربه حهیا وه کو سهر وایه بهرانبه ربه جهسته که هیچ کامیان بهبی تهویتریان بوون و زینده گی بو نییه، کاتیک بهنده له پهروه ردگاری شهرم بکات به مهزن رایده گریت، باشترین حهیا بریتییه له چاودیری خودا – عز وجل –

● چاودێري خودا له سيّ شتدايه:

- ۱. چاودیری خودا له گویرایه لی کردنیدا به کردار.
- ۳. چاودیری دل بق خودا -عز وجل- ماندووبوونی لهسهر جهسته زور زیاتره له ههستان بق شهونویی و روزووگرتن و بهخشینی مال له ریگهی خودادا.

له "علي بن أبي الطالب" ووه -خوا لنبى رازى بنت - ده گنرنهوه كه فهرموویه تى: (بو خودا له زهوییه كهیدا كومه لنك ده فر ههن، له هه ندیك له و ده فرانه دا دلان بوونیان ههیه، ته نها ئه وانه قبوول ده كات كه پاك و دامه زراو و نه رمن (۲)

مانای ئهمه ئهوهیه که بو خودا -عز وجل - دل خاوین بکریتهوه به شوینکهوتنی ئهمر و نههی و بینینی صدق و ترس، ههروهها بو پیغهمبهر روسی خاوین بکریتهوه به قبول کردنی ئهوهی هیناویهتی له قسه و کردار و نیهت، ههروهها بو باوه پداران پاکی بکاتهوه به گرتنهوهی ئازار لیّیان و ییّگهیاندنی سوود و قازانج ییّیان.

مانای ئه و قسه ی ئیمام عه لی که ده فه رمویّت "دامه زراو" بیّت ئه وه یه: که له جیّبه جی کردنی سنووره کانی خودادا و له راپه پاندنی ئه مر به چاکه و ریّگری له خراپه دا به هیّز بیّت.

ُ رواه الإمام أحمد في "كتاب الزهد" من كلام خالد بن معدان بنحو هذا اللفظ.

[ً] تقدم تخريجه.

ئه و بهشهی قسه کهی که دهفهرمویّت: "نهرم و نیان بیّت": نهرم و نیانی دوو رووی ھەيە:

- ۱. نەرم و نیانییەك كە گریان دادەبارینیت.
- ۲. له گهل نهرم و نیانییه ک که سۆز و بهزهیی له گهل خوّی ده هینیت، کو مه ک ههر به خودایه و حسبنا الله ونعم الوكيل.

الحمد لله على فضله ونعمته

له بهرواري ۲۰۱۵/٦/۲۹

وهرگیران و پیداچوونهوهی تهواو بوون.

وهرگير/ سليماني

کتیبی (التوبة) بهکوردی

747

بسم الله الرحمن الرحيم

داوای كۆمەكىت لىدەكەين ئەي خوداي موتەعال.

سەرەتاي گەرانەوە بۆ لاي خودا

"أبو عبدالله الحارث بن أسد المحاسيي" دەفەرمويت:

وتم: سەرەتاي ئەو كەسانەي بۆ لاي خودا دەگەرپنەوە چۆنە؟

وتی: سهرهتای ئهو کهسهی روو له پهروهردگاری ده کات و کار بو رهزامهندی ئه و ده کات بریتییه له: ناسینی خودا – عز وجل – و ئه وه ی به لاّیننی داوه له پاداشت و سزا و هه پهشه ، و ناسینی (ئاشنایی) به خودی خوّی، خراپه ی حهزه کانی نه فس و لاوازییه کانی له ده ستبردن بو رزگاری خوّی له دوارووژدا، به ئه ده بی خودایی ئه ده بی ئه و نه فسه داده دات، و بو لای خوشه و یستی خودا – عز وجل – ریّگه ی راست و دروست ده گریته به ر.

ناسینی خودا:

وتم سەرەتاى ھەموو ئەوانى چىزنە، تا بە ئەدەبى مەولاى خىزى ئەدەبى نەفسى دادات؟

وتی: سهره تای هه موو ئه وانه: خود ا-سبحانه و تعالی - یادی خونی و یادی دواروزژ ده خاته ناو دلنی به نده ی عاریفه وه، به ره و بیر کردنه وه و یاد کردنه وه بو مه زنی و شکومهندی پله و پایهی مهولای خوی و قهدری رازیبوون و توورهبوونی و شهوهی بهلینی داوه له ههرهشه و سزا و پاداشت دهیبزوینیت و بهوهش دلی روشن دهبیتهوه.

رەوشتەكانى نەفسى فەرمانكەر بە خرا يە:

پاشان بهره و خوناسی بیداری ده کاته وه ، سه ره تای ئه صه ش: ئاگاداری ده کاته وه بو هینانه وه یادی ئه وه ی له رابردوودا ئه نجامیداوه ، له تاوانه کانی نه فسی خوی له سه رخوی ، له زوری ئه و هه موو گوناه و تاوانه ی که له لاپه ره ی کار و کرده وه کانیدا نووسراون ، ئه و گوناهانه ی که ناسرینه وه تا پینانه وه له به رده م په روه ردگاریدا ده وه ستین ، له هه موو ئه و گوناهانه ی نه فسی ئه نجامیداوه پرسیاری لی ده کات ، ئه و گوناهانه ی له سه ری نووسراون و جیگیر کراون ، به مه زنترین شه رمه زاری و توند ترین هه ره شه و گه و ره ترین ترس و له رزینه وه دان به گوناهه کانی خویدا ده نینت .

له کاتی خویندنهوهی لاپهرهی گوناههکانیدا بههوی ئه و گوناهانه وه له تووره بوونی خودا سهلامه تناییت، لهبه رده م خودادا زنجیر ده کریت و به ره و سنزای هه تاهه تایی راده کیشریت.

پاشان خودا بهیادی دههینی ته وه که: له هه موو شه وه ی نه نه نه سی به ده ستیهی ناوه له ته مه نی رابردوودا هی شتا به خوشی و چالاکییه وه روویان لی ده کات، هی شتا روو له گوناهان ده کات و حه زی له گوناهانه، هی شتا شه و نه نه نه و دیا و فیلباز و به ناگایه بی شه نه امادانی گوناهان تا دواجار رووبه پرووی تیاچوونی ده کاته وه له روژی دواییدا، ده بین شتا نه نه خودا، وه کی خودا، وه ک

ئهوهی خودا ئهو نهمرینی و رووبهرووی تیاچوونی نه کاتهوه، وه ک نهوهی خودا ئهو نه فسه ی ده کوت نه کردبیت و ههرهشه ی لی نه کردبیت.

یان وهك ئهوهی دهمكوتی كردووه و ههرهشهی لیخکردووه، به لام ناتوانیت سزای بدات به وهی ههرهشهی لی كردووه، یان ریگر ههیه لهو سزایه و سهرخهریك ههیه شهو سهرده خات.

ئهم نه نه نه سه -له گه لا خوشی و سرور و چالاکی به هه موو ئه وه ی په روه ردگاری لای ناپه سه نده - پشتی هه لکردووه له ریگه ی رزگاربوونی خوّی له دواروّژ، بو که مترین شت که خودا رازی بکات پنی قورسه و پشتهه للکه رو بیزاره، رقی له هه موو ئه و هو کارانه ده بینته وه که له لای په روه ردگار ریّز و شکوّمه ندی پی ده ده ن، گه ر به که میّك له گویزایه لای په روه ردگاری کاری کرد ئه وا ناچاری و زوّرله خوّکردنه، ئه وه ش دوای ئه وه ی نه فسی به زور راده کیشی و به رانبه ری تیده کوشیت.

گهر له گویٚرایه لای نهوه ی له پهروه ردگاری نزیکی ده کاته وه بو ماوه یه کی زور مایه وه نه نسسی ململانی ده کات بو وازهینان له و گویٚرایه لایه و نهوه ی نه و تیدایه له کار و کرده وه ی دوارو و به قورسی ده زانینت، ناسووده یی جهسته ی بیرده خاته وه وازهینان له گویرایه لای پهروه ردگاری، و به تیاچوونی ههندی له پیویستییه کان ده پترسینیت.

کاتیک بیمویت کهمیک له مولک و دارایی خوی بو دواروزژی ببهخشیت به غهم و پهژارهی کهمکردنی ماله کهی دایده گریتهوه و به ههژاری دهیترسینیت گهر بهردهوام بیت لهسهر نهو جوره بهخشینه.

۲۶۰ کتیّبی (ا**لتوبة**) به کوردی حارسی موحاسبی

گهر کهسه که به گویّی نه کرد و بو دواروزژی خوّی له مال و داراییه که به به به ههولاه دات وای لی بکات که م ببه خشیت، گهر به گویّی نه کرد و به بی که موکورتی به خشینه که که نه نجامدا بو نهو کاره ی غهم و په ژاره دایده گریّته وه ، به رده وام ترسی که مکردنی ماله که ی دینی ته پیش چاو تا کو جاری کی تر نه گهریّته وه بو سهر نه و جوّره به خشینه ، نه و کاره شی له لا گهوره ده کات گهر که سه که به گویّی نه کرد و به رده وام بوو له به خشین نه وا سووربوون له سه ر نه ده بدادانی نه فس دیّته یی شهوه .

سووربوون لهسهر ئهدهبداداني نهفس

که عُهوهی بو روون بوویهوه و بوی دهرکهوت گویزپایه لی نه نه سیاچوونی روژی دواییه و یاخیبوون له و نه نه نه سه رنگهیه کی گرتوته به ری که سهر عُههامه کهی تیاچوونه و هو گر بووه به دوورکهوتنه و و بینزاری له و شتانهی ره زامه ندی خودایان تیدایه، و عُهو گهر مردن هیرش بکاته سهری که هیچ دالله یه بو خیرایی هیرشه کهی نییه به خودا ده گات له سهر شتیك که خه شم و تووره یی عُهوی تیدایه، خو گهر مردن له ناکاو یه خهی پی بگریت له سهر عم حالهی عُهوا تیاچوون و ناسه لامه تی عُهوی تیدایه، مه گهر په روه ردگاری لینی ببوریت، عهو له مردن قوتاری نابیت، و ههر ده بیت بگات به لیقای په روه ردگاری، له دوای مردن و په شیمانی و گهیشتن به لیقای په روه ردگاری تر ناتوانیت بگهریته وه بی سهر زهوی، فریودانی نه فسی به لاوازی جه سته ی هه له یه کی مه زنه و نه فامییه کی روشنه و ناسه لامه تیبه .

ئامۆژگارى و بىرھينانەوە:

لیرهوه دلا سوور دهبیت لهسه ر ئهدهبدادانی ئه و نه نه نه هم و به رده وامبوون له راگرتن و راوهستانی، و پیداگری لهسه ر لومه کردنی و به رده وامی ئاموزگاری کردنی و خودا و هی بیر هینانه وه ی و بیر خستنه وهی بو ئه و ترسه مه زنانه ی له به رده می ئه و دان و هه رده بیت بگه ریته و هر لای په روه ردگاری.

گهر نهیتوانی له سهرزهنشت و لۆمهکردنی بهردهوام بینت، ئهوا نهفس پشت ههلاده کات لهوهی یادی دهخستهوه و دهیهینایه ییش چاوی.

كەنارگير كردنى نەفس لە شوين و جيى ياخيبوون:

یه که مین شتین ده ستی پی ده کات به ئه ده ب دادانی تاکو ئه وه ی پینی ده آینت تیبگات و بیژنه وی بینیه له بینده نگی، به بینده نگی نه فسی جیاده کاته وه له وه کدریکی ده کات له قسه کردن.

گهر نه فس شتیک نه بینی ته وه قسه ی له گه لا بکات بیده نگ ده بینت، که بینده نگی دریژه ی کیشا زوربه ی دریژه ی کیشا زوربه ی خروه ی کیشا زوربه ی نه وه ی تیایدا نغر و بو و له هه له و خلیسکان بوی روشن ده بیته وه، نه فس هه ست به شکانی خوی ده کات کاتیک ده زانیت تا ئیستا له پووچیدا روچووه و خوی رووبه رووی تووره بوونی په روه رد گاری کرد و ته وه.

ئالوودەبوون بە سەرزەنشتكردن و ترساندنى:

پاشان دهست ده کات به سهرزهنشت کردنی و داننان به و خراپانهی ئه نجامی داون، ههروهها ئه وهی ئه و رووی تیده کات له کهم و له زور.

بهرده وام پیداگری لی ده کات تا نهرم دهبیت و دان به گوناهه کان و خراپه کان و بهرده وامی بیناگایی خویدا له رزگاربوون دهنیت.

که دانی بهوهدانا تاوانه گهورهکان و زوّری گوناههکانی یاد دهخاتهوه، لهسهر شهم یادخستنهوهی بهردهوام دهبیّت و دهیکات بهکاری خوّی و هیچ کاریّکی تری نابیّت جگهلهوه. ئەوەش ویژدانی ئازار دەدات و فرمیسك هەلدەورینیت و داوای لیخوشبوون له خودا دەكات بو ئەو كارە خرایاندی ئەنجامیداون و ییش خوی خستوون.

هیرش ده کاته سهری و یادی ده خاته وه و پینی ده لینت: مانه وه له سهر ته مه یکه ده یزانیت و دانی پیادا ده نینیت رووبه رووی تووره بوونی خودات ده کاته وه.

پاشان هموالی پیدهدات: که هیچ ئهمانیک بوونی نییه گهر پهروهردگاری لیّی تووره و زویر بیّت به هوّی ئهو کار و کردهوه خراپانهی پیشتر ئه نجامیداون، ئیتر لهدوای ئهوه چوّن ده توانیّت لهسهر ئهو کاره خراپانه راوهستاو بیّت؟ بوّیه نه فس گهردنکه چده بیّت و بریاری وازهیّنان لهو گوناهانه ده دات که ده قی پیّوه گرتوون.

نەفس نايەويت نە حەزەكانى جيابيتەوە:

دلّی له سووربوون له سهر گوناهان پاك ده كاتهوه، رووناك و نوورانی ده بیّت، پیداچونهوه ده كات و بهرده وام بیرده كاتهوه، به قرولی بیر له هو هر كاره كانه ده كاتهوه كه به هویانه وه نه فس یاخیبوه كان به ده ست ده هینییّت، له هاوه لان و خانه واده و خزم و كه سوكار و هاوده مان كه ده یگیزنه وه بی سهر حهزه كان، بانگی ده كات بی دابران له ههموو نه وانه و جیابوونه وه لیّیان، هه والی پی ده دات كه ته وبه كه ی دروست نابیّت و ناتوانیّت بی لای دروست كه ده كه ده داره بی ده وانه نه كات.

نه فس دوورکه و تنهوه و بیزاری و پیچ لیدان و ملکه چ نهبوونی نواند.

چارهسهری به روزوو و برسینتی و بیرخستنهوه:

به ئالوودهبوون به روزووهوه نهفسی شکاند، و هیزی سروشتی که بهدهستی هیناوه به تام و چیزی خواردنی چهور تیکوپیک شکاند، بویه له چالاکی وهستا ههرچهند لهدوای ئهوه خوزگهی بو حهزهکان ماوه.

کاتیک بینی شهوه کاریگهری تهواوی نابیت بو شهده ب دادانی دهست ده کات به که مکردنه وه ی خواردن پیدانی، که برسیتی زوّری بو هینا نه فس زهلیل ده بینت و خشوع رووی لی ده کات، له و باره دا سهرزه نشت کردن کاریگهری ده بینت، ههولنده دات کاره که ی پی شه نجام بدات و شهویش قبوولنی ناکات، بویه سزای خودا و سهرشه نجامی خراپی وه بیر ده هینیته وه بو که سانیک که پشت له خودا ده که ن و خیان ده خه نه به رخه شم و تووره بوونی.

کهمیّك نهفس بـوّی نـهرم دهبیّت و هـهولّی دواخسـتن دهدات و بـهلیّنی وازهیّنانی کـهمیّك لـهوه دهدات بـوّ ئهنجامـدانی کـاره پیویسـتهکانی و سـهردانی ههنـدیّ لـه خوّشهویستانی.

به هه پهشه کاره که ی پی شه نجام ده دات وه ک چیزن پاله وان هیرش ده کاته سه ر هاوشانه که ی خیزی له جه نگدا، له ده مکوت کردن و بیر خستنه وه ی پیداگری ده کات، مهزنی خودای به بیر ده هینیته وه و توندی سزا و مهزنی شازاری بی و دووباره ده کاته وه.

ئارەزوو و خۆزگە بۆ ھەندى ئە حەزەكان جيا ئە ھەندىكى تريان:

نەفس گەردنكەچ دەبى و گويرايەل دەبيت بۆ برينى ئەو ھۆيانە، بەلام نايەويت ھۆى ياخىبووەكانى ترى ببريت.

دهستیان پیّوه ده گریّت و لهناو یاخیبوونی خوّیدا بیّهوّشه، بوّیه کهسه که بریار دهدات ههر کات نه فسی دهستی بوّ شه و هوّیانه برد که نایه ویّت دهستیان لی به ربدات رایبگریّت و له هوّیه کان دایببریّت.

کاتیک همندی له و هویانه ی لیبری و به دژی نه وانه نالوگوری کردن: براده ری رینیشاده ری چاکه ی به براده ری رینیشانده ری خراپه نالوگور کرد، بیداربوونه و هاتنه و و رینیشانده ری خراپه نالوگور کرد، بیداربوونه و هاتنه و یاد دوای بیناگایی و له بیرچوون، نارامی و وردبوونه و و له سهرخویی دوای همانه و په له په له به موناجاتی په روه ردگاره وه -یادی شکومه ند بینت - به شیرینی خویندنه و هی کتیبه که ی و وردبوونه وه له زانست له ناسه واری پیغه مبه ری خود او ه ریسی نادابی صالحان له دوای زوری روچوون و پالدانه وه به لای گفتوگوی تیکده رانه وه .

قسهی زوری به بیده نگی ئالوگور کرد، سه رنج و ته ماشاکردنی زور بو ئه و شتانه ی خودا پییخوش نییه به چاوداخست ئالوگور کرد، ده ستی کرد به وازهینان له زوری له حه زه کانی که له پهروه ردگاری دووری ده خه نه وه، خوی له زوریک له کار و که سابه تی پیس و نه وه ی خواردن و خواردنه وه ی پاك راناگرن پاککرده وه.

که گهیشته نهمه و نووری نهوانهی له دلاا بو کوبوویهوه و میراتی گویپرایهانی له نهقلیدا روشنبوویهوه و خودا به کومه کی خوی کومه کی کرد، ههر خودایه له سهره تاوه به ناگای هینا و دلنی بزوان بو وردبوونه وه له نه نه سی و خرایه ی حهزه کانی پی ناساند و

كەمى لاكردنەوەى نەفسى بەلاى دوارۆژدا خستە پيش چاوى.

کاتیک له دلیدا ئهوهی خودا پینی بهخشی بوو له نووری گویزپایه لی و دلخوشی بهوهی دهیه ویت ئه نجامی بدات جیگیر بوو، ئهوا دلی زیندوو ده بیته وه و ویست و لیبرانی به هیز ده بیت و نووری گویرایه لی ئاره زووی ژیرده سته ده کات.

سزای رەوا بۆنەفس:

نه فس له دوای ئه وه هه ندی له هو گرییه کانی بو ده خریته روو، له و شتانه ی چیزیان لی ده بینیت، هه ندیکیان خوبه خشانه وازیان لی ده هینیت و هه ندیکیان ململانی بو ده کات تاکو بچیته وه سه ریان.

ئهوهی نه فسی خوبه خشانه وازی لی ده هینیت حه مد و سه نای خودای له سه ر ده کات به وهی منه تی کردووه له سه ری، ئه وه ش نه فس کیبه رکینی له سه ر ده کات هیرش ده کاته سه ری و له گه لا ئاره زووه کانیدا ده جه نگی وه ک جه نگانی هاوتاکه ی خوی له شه پردا، گه ر نه فسی به زور ده ستبه رداری ئه وه بوو ئه وا حه مدی خودای له سه ر ده کات و خه می ئه و نه فسه دایده گریته وه که ده ستبه رداری حه زه کانی نه بووه، بویه خوی لی ده پاریزی نه بادا جاریکی تر بگه پریته وه بوسه سه ریان.

ههر شتیک نهفس دهیهوی تییبکهوی شهو دهمکوتی دهکات، گهر دهمکوت بوو باشه، شه گهر نه ههرهشهی سزای لی دهکات: بهوهی پشوو و پالدانهوهی لی بگریتهوه، رووبهرووی ماندبوونی بکاتهوه، مال و سامانه کهی بهرهو کهمی ببات، واز له چیژ و خوشی بهینیت زیاتر لهوهی نهفس دهیهویت بهدهستی بهینیت.

گهر به و هه پهشه یه وازی هینا نه وا حه مدی خودای له سه رده کات، گهر سووربوو له سه مدر نه نجامدانیان و رجای وابوو تو سزای نه ده ی و نه و زالا بیت به سه ر تودا و تو له و بیناگا بیت و له تینکوشان در به نه و ده سته و سان بیت و نه فس گه پایه و هه ندی له وه ی په روه ردگار توو په ده کات، نه وا ده بیت نه و سزایه ی هه پهشه ی لی کر دبو و به سه ریدا داده بارینیت.

گهر به و جوّره ش دهستی نه کینشایه وه به نوینژکردن ماندووی ده کات، به پوّژووگرتن برسی و تینووی ده کات، یان زوّریّك له حهزه حه لالله کانی لی قه ده غه ده کات شهو حهزانه ی که ناتوانیّت شارام بگریّت له سهریان، یان به خشینی مالیّک که ده یدات به که سیّک له و جوّره ماله ی شهوی ههیه.

سهرهتای هیدایهت

پاشان تهماشای چیزی یاخیبوون ده کات که تامی کرد و لهدهستی چوو، سهرنجی نهو سزایه دهدات که بهسهریدا دادهباریّت، سزا نووری زیاتر له دلیدا و چالاکی زوّرتر بو نزیکبوونهوه له پهروهردگاری دروست ده کات.

بۆیه نهفس گهرنکه چده بیت و بهسهریدا زال دهبیت و دهموکتی ده کات و ئهویش ده مکوت ده بیت و ناموژگاری ده کات و ئاموژگاری وهرده گریت، چونکه نهفسیکی باوهرداره با له پهروهردگاریشی یاخی بیت.

دابارینی سزا بهسهریدا به بیر دههینیتهوه، نهفس دهزانیت گهر بگهریتهوه بو تاوانه کان ئهو سزایانهی بهسهردا دادهباریتهوه، بویه وازیان لی دههینیت و پشتیان تیده کات.

بهرده وام له گهل ئه و نه فسه خهریك ده بینت بق هه موو ئه و شتانه ی نایه ویت ئه نجامی بدات و ئه ویش به و جوّره سزایانه ئه ده ب وه رده گریّت، تا هه موو ئه و هوّیانه ی له پهروه ردگاری دووری ده خه نه وه كوّتایی پیّ دیّنیّت.

له نیّوان سزادانی نهفس و سوککردن لهسهری:

که وازی له ده قپینوه گرتنه کانی خوی هینا و لهسه ر گویزایه نی خودا راست راوهستا، توندی سزادانی نه فس وازلینده هینیت، نه بادا تووشی شه که تی و بیزار بوون ببیت، پاشان لینی دانیا نییه بو گهرانه وه بو سه ر هه ندی له وانه ی وازی لی هیناوه، شه و شتانه ی پهروه ردگار به پهسه ندیان نابینیت.

بۆیه دەستبردن بۆ هەندى لەو شتانەى كە سروشتى پى بەھیز دەبیت و ئارەزووى پى دەبوژیتهوه لەسەرى سووك دەكات، لە ھەندى چیژیش ریگرى لى دەكات وەك زۆرى خواردن و گۆشت و سىك پرېوون و سىمرھەلدانى ورگ، گەر ھینىزى پەيىداكردەوه سەردەكاتەوە رۆژووگرتن.

چونکه کاتیک دهبینیت له ئاراستهی سروشتیهوه نه نسی ململانیی له گه لا ده کات هینیزی حه زه کانی تیکده شکینیت بو ئه وهی دلنی خالی ببیتهوه، بویه له سهیروسه مه ره کانی دواروژ ورد ده بیته وه، سه رنجی به لین و هه په شه کانی په روه ردگاری ده دات، یادی په روه ردگاری له دلیدا یالفته و ئاسان ده بیت.

گرتنه دەستى جلەوى نەفس:

مهشخه له کانی دواروزژی به بیر و خهیال بو به زده کاته وه (ده هینی ته پیش چاو) سه ختی و دژوارییه کانی روزی دوایی ده هینی ته پیش چاو، له پشتی ئه وانه وه به خهیال دوزه خ و به هه هشت تا له سزای دوزه خ رزگاری نه بین.

ئەوەى ئارام ناگریت لەسەرى بە چاوەكانى دەيبينیت، بۆيە ئەوەى سروشتى حەزى لییهتى وازى لى دەھینیت لە ترسى ئەوەى پالبداتەوە بەلاى شتیكدا كە ئارام ناگریت لەسەرى.

نموونهی نمو لمو کاره دا وه ک نمو که سه وایه که نهخوشییه که به به در لاقه کانیدا هاتووه، لاقه کانی ره ش ده بنه وه و تووشی خوره ده بن، ده ترسیت گهر نمو لاقه نم بریته وه نموزشییه که بو هه موو جهسته ی بگویزیته وه، بویه هه ندی مالا و پاره به حمز و خوشییه وه ده دات به که سیک لاقی بریته وه، دوای نموه ی لای ناخوش و گران

جیاوازی زور همیه له نیوان ئمو دوو سمرئه نجامه دا، همروه ها جیاوازی زور همیه له نیوان ئاسووده یی ئمو کمسمی لاقی براوه تموه له گمل ئمو کمسمی له خودا ده ترسی و ئاسووده یی همتاهم تایی له جیرانی خودا به دهست ده هینیت.

فيلى نەفس

ئارەزووى يلە و يايە لەلاى خەڭك:

دلّی له ئاگاهی و خوّپاریزیدا دههیّلیّتهوه، کاتیّك نه فس له ململانی و کیبهرکی دامرکایهوه و له هوّگرییهکانی خوّی دوورکهوتهوه و خوّی به گویّرایهلّی خودا رازاندهوه سروشتی لار دهبیّتهوه بهرهو خوّشهویستی گهورهیی و پله و پایه و مهدح و سهنای خهلك و به مهزن زانینی به هوّی گویّرایهلّییهكانی بوّ خودا و وازهیّنان له گوناهان.

لهم شویّنهش نهفسی خوّی دهمکوت دهکات و به سهیرکردن و توورهیی خودا بو ناخ و ناوهوهی دهیترسیّنیّت گهر له ناخهوه بهندایهتی و نزیکبوونهوهکانی بوّ لای جگه له خودا بیّت، بوّیه نهفسی دهمکوت دهبیّت، چونکه کارهکهی ریایه و ریاش هاوه لدانانه بوّ خودا.

لەخۆباييبوون (خۆپەسەندى):

پاشان نه فس ده گهریّته وه بو پشوو وه رگرتن به منه تکردن له سه ری: به وه ی گویّ پایه لا په روه ردگاری خوّی کردووه و له به ندایه تیدا ئیخلاصی نواندووه، لیّره ش ده مکوتی ده کات و به و گوناه و خراپانه ی پیشتر شه نجامی داون و دایده مرکیّنیّته وه، شه و (نه فس) پیشتر نهیده ویست گویّ پایه لی په روه ردگاری خوّی بکات و ده یویست به عیباده ته کانی شه ره ف و گه و ره یو له لای خه لک به ده ست به ینییّت دوای وازهیّنان له یاخیبوونه کانی، منه ت بو شه و که سه یه که له و خه وی بیناگاییه به ناگای هیّنا و شه ده بی دادا و منه تی کرد به سه ریدا

بهوهی له حهزو خوشویستنه کانی دووری خستهوه، بویه نهفس دان بهوهدا دهنیت که همموو ئهوانه له مهولای خویهوه بووه و ئهو(نهفس) نهیویستووه و حهزی ینی نهبووه.

ئەندىشەي فەزئى نەفس) ئەسەر خەتكانى تر:

لیّرهش ده مکوتی ده کات و نهو ناسه واری خراپانه ی لیّیی وه شاوه ته وه ده یّنیّته وه بیری، نه و خراپانه ی له نیّوان خوی و دروستکه ره که یدا نه نیّوان و ترسی سه رئه نجامی خراپه له دوا ساته کانی ته مه نیدا، نه و گوناهانه ی ده یزانیّت زوّر زیاتره له وه ی خوّی به مه زن و چاکتر له لای خودا ته ماشا بکات.

لیّرهش نه فس گهردنکه چ دهبیّت و ته وازوع دهنویّنیّت، چونکه خاوه ننهنگی کاتیّن به نهنگییه کهی خوّی ده زانیّت گهردنکه چ دهبیّت و ده چیّته ژیّر بار، بوّیه خشوع دایده گرنته و و له ناخه و ه دهشکنت.

باوەرەكانى پالفتەكراو و راستگۆيانەيە:

پاشان نهفس وهلامی دهداتهوه و پشوویهك به خوّی دهدات و دهلیّت: خودا منهتی نه کردووه به سهریدا به گویزایهلی کردنی و دوورکهوتنهوه له گوناه و یاخیبوون و زهلیل کردنی به تهوازوع، بهلکو ئهوی ههلبژاردووه و گیزاویهتی به یه کیّك له صادقان، ئهمهش وهك پشوو بهخوّدان تاكو بهوه له سروشتی خوّیدا سروریّك بهدهست بهیّنیّت.

لیّرهش ده مکوتی ده کات و گوناهه کانی دیّنیّته وه یاد و به وه ده یترسیّنیّت که خودا به هوی گوناهه کانییه وه خهشم و تووره یی لیّگرتبیّت، شه و نهیتوانیوه به حهقیّك هه لبستیّت وه ک پیّویسته و ناشزانیّت له سه ر چی ده مریّت.

بۆیه نهفس گهردنکهچ دهبیت و دهترسیت و خوّی لا بچووك دهبیتهوه، کاتیک پینی نیشان دهدا که نهم چواره له گویّرایهلّی بوّ پهروهردگاری پشتی پی ههلّده کات: ریا و خوّپه سهندی و لوتبهرزی و عیرزهت (خوّبهرزبینین)، که سه که له دلّدا ناگاهی و خوّپاریزی له و چواره ههلّده گریّت، بهلیّن ده دات پشت له وانه بکات و لا بهلایاندا نه کاته وه باری بیّناگایی و له بیرچووندا.

بەنگەكانى صدق نە تەوبەدا

سووربوون و ليبران له گويرايه ليدا:

که حالتی گۆڕا و خوّی رازانده وه به وه ی پیشتر لای سه خت و دژوار بوو و هووّری پهیدا کرد له گهل نه و سیفه تانه که پیشتر لیبیان دوورده که و ته وه ، و پشتی هه لکرد له و شتانه ی پیشتر حه زی لیده کردن و به یه قین نوورانی بوو و نه وه ی له دواروزژ لیبی نادیار بوو به نه قللی (نه قللی (نه قللی وه که کاری دلا) موشاهه ده ی کرد ، مه زنراگرتنی خودا له دلیدا به هیز بوو و ترس و رجا له خودا له ناخیدا پهره ی سه ند و حه یا له خودا گه شه ی کرد و نه و حه یا یه هه ر ریگریک ریگه ی له نزیک بوونه وه ی پهروه ردگار لی ده گریت بیزار و که نارگیری کرد ، هه روه ها له هه ر شتیک له خودا بیناگای ده کات دوور پخسته وه و رجای له ناخیدا بو دروست کرد و به ره و هه ول و کوشانی هه میشه یی چالاکی کرد و خوشه و یستی و هو گری به خودا وه به موناجاتی سه رداره که ی خوی گه شه ی سه ند و و محشه تی له جگه له خودا بو دروست بوو.

لیّره وه موناجاتی له گهل خودا دریّژه ده کیّشیّت و به ههموو کاروباره کانی روو له خودا ده کات و زورتر زیاتر له دلّدا پهیوهستبوون دروست دهبیّت و یاده کهی دلّی نوورانی ده کات و خوشه ویستی بو خودا مهزن دهبیّت له گهل ترسی زوّر له وه ی له نیّوان شه و و خودادا وه حشه ت دروست ببیّت، بوّیه شه وقی بو لای مه ولای خوی زیاتر ده بیّت و حوزنی دریژه ده کیّشی و مهقلی له دونیا پشته هلاه کات به هوی مهزنی و گهوره یی پهروه ردگارییه و ه، له گهل ترس و لهرز له وه ی له روّشنایی چاوه کانی (یادی خودا) داببریّت.

حوزن و ترس:

ههروهها ترس و لهرزین دایده گریتهوه، ههندی جار بروسکهیه به لهرزینی دل له بوونی ده دا و ههندی جاریش چاوه کان به سووتانی دل لافاوی فرمیسکیان پیادا گوزهر ده کات و ههندی جاریش نهرمه فرمیسک و جاربه جاریکیش ئهقل ده سریتهوه (واته سهرسامی رووی لیده کات) که سی نه زان وا ده زانیت ئه و رووبه پرووی شیتیتی بووه ته وه به لام حالی ناوه وه مهستی کردووه و پهستی زال بووه به سهر ده ره وه دا، بویه له روژدا له خه لکی هه لدیت و خوی ده شاریته وه و له وه حشه تی هه یه و شه وه که ش شه وی که سیکی هه ژاو و له رزاوه.

تهی نهو کهسهی به دونیا فریوت خواردووه و له ریّگه کهی لاتداوه گهر له شهوی تاریکدا نهو کهسهت ببینیبایه که ههموو بهنده کان نارام بوونه ته وه و هیشتا نهو نارامی رووی له دلّی نه کردووه، خه للکی بیّده نگ بوون و سوکناییان بو هاتووه و هیشتا نهو ترسی خاموش نه بووه، ههموو خه للکی پشوو به خوّیان ده ده ن، به لام نه و هیشتا حه نینی دلّی خاونه بووه ته دلّه پی له حوزنه کهی له به روه ردگاریدا راوه ستاوه، سهری داخستوه و پیستی گرژ بووه و گهردنی که چه بووه و چهماوه ته وه و حهیا زال بووه به سهر دلیدا و کتیبه کهی خودای کردو ته وه مه ن راگرتنی نه وه ی ده یخوینیت به سهر دلیدا و کتیبه کهی خودای کردو ته وه و ورئانه قسهی له گهل مروّ شاکومه ندی بو نه و که سه ی به و قورئانه قسه ی له گهل مروّ شاکومه ندی بو نه و که سه ی به و قورئانه قسه ی له گهل مروّ شاکومه نه و که سه ی به و قورئانه قسه ی له گهل مروّ شاکومه ندی بو نه و که سه ی به و قورئانه قسه ی له گهل مروّ شدا کردووه.

بۆیه شالاوی حوزن دایده گریته و و دلنی له سووتان به رده وام ده بیت و فرمیسك به چاودا دیته خواره وه، گریانه کهی خوی ده شاریته وه نه بادا که سیک جگه له په روه ردگاری بیبیستیت، هه ناسه کانی سوار و فرمیسکه کانی به سووتانی دله وه به رده وامن.

که مانه وه ی زور له به رده م په روه ردگاری دریژه ده کیشیت موشتاقی زه لیل بوون بو په روه ردگار ده بیت به زهلیل کردنی روخساری خوی وه ک گه ردنکه چی بو په روه ردگار، گه ر تو نهوت ببینیبایه چون به سووتانی دل و کزه کزی سینه و هه ناسه ی پپ له سواری له به درده م خودادا چه ماوه ته وه و به پووودا سوژده ده بات و بیر له سه یرکردنی مه ولای بو نهو ده کاته وه و فرمیسکه کانی له سه رده که و نه و فرمیسکه کانی له سه ده رده که و نه ده پاریت و ده کاری و فرمیسکه کانی له سه ده رده که و نه ده پاریت و ده کاری و فرمیسک هم ده ده رده که و نه ده پاریت و ده کاری و فرمیسک هم ده ده و ده که دو دا داگیری ده کات و ترسان له خودا مه ست و سه رگه ردانی ده کات.

بهربوونهوهی داوا نه گوێرايهڵيدا:

ههندی جار پهستی و شهکهتی لهسهر ههلنده گیریت بههوی نهوهی له سینهیدایه له شکومهند کردن و به مهزندانانی بهروهردگاری.

چۆن بیزاری و شه کهتی رووی لی ده کات له کاتیکدا ئه و بو کاره کهی یه کلابووه ته وه ، له کاتی حوزن و دلته نگی و سووتانی دلیدا خوی به که مته رخه م ده زانیت، ئه مه شه به کاتی حوزن و دلته نگی و سووتانی دلیدا خوی به که مته رخه و شه وق و ئاره زووه ی که به رانبه رپه روه ردگاری و ئه و شه وق و ئاره زووه ی که بسو لای ئه و هه یه و تیرس و بسورگه ردانه ، له گه لای ئه و تسرس و سه رگه ردانیه شدا ئاره زوومه ند و موشتاقه ، دلنی پهیوه سته به مه ولاوه و یادی ئه و و زوری هه یه تی له دل ده رناچیت.

چۆن هەيبەتى كەسێك لە دل دەردەچێت كە كۆمەكى و يارمەتى كرد بۆ سـەركەوتن و سۆزى بەسەردا داباراند بە رەحمیێكردن و ئاگاداركردنـەوەى، يادى خێرايـى لیقـاى

ىەروەردگارى لە دل نزىككردۆتەوە، ئەو لە ھەموو ساتىكدا ئىشىنىي دايەزىنى مىردن دهکات، بۆیه رۆژهکای ئارامی به خوی نادات و دلی له هاتنی ناکاوی مردن ئوقره ناگرنت له ههموو کات و حال و بارنکدا.

يەقىنى پەيداكردووه كە لە بەردەم يەروەردگارىدا بەيى پەردە لە نيواندا راوەستاوه، پۆشەرىك بوونى نىيە چاوى داپۆشى بىت، وەك ئەوەى خودا بېينىت، گەردنى بۆى كەچ بووه و ئيسكه كاني بوّي چهمانه تهوه، له گهل ترس و لهرزيدا له توندي سهرقالي دلي به خوداوه وهك ئهوهي له دونيا نهينت و يهكينك نهينت له ئههلي دونيا.

نەفسى خۆى بارىك كردووه بۆ يېشبركنى سبەپنى، خۆى لـ دونيا سوككردووه بـ ق رۆپشتنی خیرای سهر پردی دوزهخ، لات و لاواز و تواوهوه و باریك، نیعمه ته كانی بریتییه له بهردهوامی له حالی خویدا، داوا له خودا دهکات حوزن و ترس و سوز و شهوق و بهردهوامي و تێکوشاني بو زياد بکات.

دەستىيىشخەر و خۆپەكلاكەرەوە و ئاسوودە بە تەماي نىعمەتەكانى خودا و گومانى باش و هیوا به خودا، لهگهلائهوهش دلتهنگ و جهزین له ترسی تباچوون و بیّبه شبوون، ئه و له گهل ئه وهش رازییه له بریاره کانی خودا و خوی رادهستی فهرمانه کانی کردووه، متمانهی بهوه ههیه بوّی دابینکراوه و به لیّنی ییدراوه، یهنا بوّ ههموو کاریکی چاکه دهبات تاکو پشتی خوی یی قایم بکات، روو له ههر چاکهیهك ده کات له لای خود ارنز و حورمه تی زیاد یکات.

زانست به ریگهی تهویه:

بهرچاو روّشنه به نهخوّشییه کانی دهروونی و کیّشمه کیّشه کانی دوژمنه کهی، پالا ناداته وه به لای مهترسی ئهودا، جوانی فیتنه ی لیّناگوریّت، ئهو بهرزبووه ته وه بو نزیکی له خودا، بووه به خاوه نی بهصیره ت له کیتاب و سوننه ته وه، گهر پرسیاری لی بکهیت ده بینی بهرچاوروّشنه به ریّگهی به ره و خوداچوون، گهر وهلاّمت بداته وه به وهسفی ئه و ریّگه یه وهلاّمت ده داته وه که گرتوویه ته به ر، قسه له و ئافه تانه ده کات که له خوی ده رکردوون، له و تیکوشانه ده دوی ئازاری له پیناودا چه شتووه، له پله بالا کانی نزیک بوونه له خودا - سبحانه و تعالی - که به رزبووه ته وه بو ناویان قسه ده کات.

موریدان به سهرهتاکانی خوی ناشنا ده کات، باسی نه و ریگرانه یان بو ده کات هاتوونه ته سهر ری و به چ شتیک کوسپ و لهمپهره کانی بری، نه و دوای نازار و ماندووبوون و تیکوشان گهیشته سروور و ناسووده یی، نه مه ش بو نه وه ی شان بده نه ژیر نه وه هانیدایه ژیر تاکو بگهنه ناسووده یی و بینیازی و سروور.

باسی ئهو ریّگهیهیان بو ده کات که نه فسی خوّی پیّ ئهده بدادا، ئهو کاره بو نه فس و سهر خستنی نه فس باس ناکات، تاکو شتیّك له گویّرایه لی پهروه ردگاردا بووه بو خهلکی فایش نه کات.

ههوالیّان پی دهدات: مورید بو خودا -عز وجل - یه که مجار خودا به منه ت و چاکهی خوّی به ناگای ده هیّنی بو نهوه ی داوا له نه فسی خوّی بکات به وه ی داوای لیّکراوه تاکو نه فس وه لاّم بداته وه ، پاشان ئهوه ی به سهریدا زال ده بیّت - دوای ئه وه ی نه فس بوّی گهردنکه چ ده بیّت - بریتییه له ترس و لهرزین.

له لیّواره کانی بیّهیوابوون نزیك بووه ته وه، باوه و و مه عریفه ی به به خشین و چاکه ی خودا هه یه، به لاّم ترس و له رز زاله به سه ر دلیدا، ترسی نه وه ی هه یه خودا نه وی قبوول نه بیّت، به هیّی نه و تاوان و خراپانه ی نه نجامیداون، خودا به بیّهیوابوونیش چاکه و به خشینی خوّی له گه ل نه نجام ده دات.

كاتيك ئايەتى بەزەيى و پاداشت دەخوينىتەوە دەلىن: ئەمە ئەوە بىۆ پاكانە و مىنى تىدا نىم.

زانستی رجا و شوکر و ترس:

کاتیک خودا-سبحانه- سهیری بهنده کهی خوّی ده کات له و باره دا به زهیی به لاوازی و نیگه رانی و ترس و که می تارامی بهنده که یدا دیّته وه، بوّیه رجا له دلیّدا گه شه پیده دات، چاکه کانی خوّی و به زهییه کانی خوّی به بیر دیّنیّته وه، خراپه کانیشی به بیر دهیّنیّته وه، همروه ها به بیری ده هیّنیّته وه چوّن خراپه کانی بو گوریوه به چاکه و رووکردنه خودا.

لهویّوه گومانی به خودا باش دهبیّت، رجای بوّ پهیدا دهبیّت و بهخوّی دهلیّت ته و منهتهی خودا بهرانبهر شهو کردی بهزهییه کی پیشینه له پشتیههوهیه بهر لهوهی دروستی بکات، بوّیه هیوا بهسهر دلیّدا زال دهبیّت، خودا لیّی دهبووری بهوهی منهتی کردووه بهسهریدا بهو گشته نیعمهت و چاکانه، هوّگری به رجاوه بوّ دروست دهبیّت، و شوکر له دلیّدا مهزن دهبیّت، لیّرهوه ترسی شهوهی بوّ پهیدا دهبیّت نهتوانیّت شوکری نیعمهته کانی خودا بکات.

۲٦٠ کتيبي (ا**لتوبه**) به کوردي حارسي موحاسبي

شوکر دهبیّت به ئهخلاقی به رجا بوزیادکردن، خودا هوٚگری زوٚرتری به شوکرهوه و سرووری زوٚرتری به شوکرهوه و سرووری زوٚرتری به گومانی باش به خوداوه بو دروست دهکات، بوّیه ئهسلهکانی ترس و رجا له دلدا سهرههلدهدهن و دهرویّنهوه، ئهو دوانهش دهبن به ریّنیشاندهری بو لای خودا و بوون به دوو مهشخهل لهناو دلیدا.

گهر رجای در زینه له ناخیدا راستبوویه وه به کلپه ی ترس دایده مرکینیته وه، و له سهرئه نجامه کانی دوار و ژ ده ترسیت، گهر خاوبوونه وه رووی تیکرد به بلیسه ی رجا گهرمی و گهشی به خوی ده داته وه، بویه خاوبوونه وه کهی نامینیت، گهر له بیهیوایی نزیك بوویه وه به گومانی باش به خودا و رجای به به خشینی تاریکی بیهیوابوون ده ره وینیته وه.

عيززهتى مهقامى تهوبهكاران

ئه مه بریتییه له ریّگهی ئه و، ئه و دهبیّته ئه و که سه ی خودا بو موریدان راستی ده کاته و ه تاکو نه فسیان ئه ده ب دابدات، که سی نه زان له مه قامی موریدی روو کردوو له په روه ردگاری – عز وجل – خوّی بیّنیاز ناکات.

له دونیادا زور کهم هه لاه گریت، زه لیل و گهردنکه چ و دلته نگ و چاو به فرمیسك و نامو له رونیادا زور کهم هه لاه گریت، زه لیل و داوای سهر خست ناکات، لیداگیر کراوه و داوای قهره بود ناکات، قرهه لاچوو و ته پوتوزاوی و خوگره وه له دونیا و ته نها و غهریب.

گهر کهسیّکی نهزان تهماشای دلّی ئهو بکات و ئهو چاکانه ببینیّت خودا له دلّی ئهودا دایناوه و ئهوهی وایکردووه له جوانییهکانی دونیا و خوّشییهکانی دووربکهویّتهوه ئهوا ئارهزووی ئهو مهقامهی ئهو ده کات، دهیزانی کهسی دهولهمهندی جوان و چیژوهرگر و دلّخوّش بریتییه له ئهو، ئهو گهیشتووه به مهرامی خوّی و ئهوهی له پهروهردگاری داوای ده کرد بهدهستی هیّناوه، چونکه له دونیا جیابووه ته و لیّی بیّزاره، ئهو دونیایهی که خوّشییهکان تیّکدهدات و تهنها به ههلیّه و خهم و پهژاره ده توانی شتیّکی لی بهدهست بهیّنی، تهنها به سهرقال کردنی دل کهمیّك له دونیای بهردهست ده کهویّت، سهرباری ترسی ههژاری گهر دونیای لهدهست بچیّت، لهگهلائهو گشته پهتا و نهخوّشی و شهرباری ترسی ههژاری گهر دونیای لهدهست بچیّت، لهگهلائهو گشته پهتا و نهخوّشی و بهوانه بهسهر گویّرایهلی پهروهردگاردا پیّشبینی مردن ده کات وه ک چوّن ئهو کهسهی روو

له خودا ده کات پیشبینی ده کات، جا یان رازیبوون و سهرئه نجامی باش یان خهشی و تووره یی خودا و سهرئه نجامی خراب.

کهس خاوهن مهیل به دونیا شیرینی ئهو دوانه نابینیتهوه، به لام ئهو کهسهی دونیا ره ده کاتهوه خوشییان لی وهرده گریّت، چونکه دونیای بو کهسیک به جینهیلاوه که ههر کهس داوای ئهو کهسه بکات رووبه پرووی زیان نابیتهوه، کهسیکه پاداشتی ئهوانه ده داته وه که کاریان بو کردووه، ئهو له دونیادا ئارامیگرتووه بویه لهبریتی ئهوه پاداشت ده دریّته وه.

برام..چون نهم موریده دونیانهویسته زاهیده دهبیّت به گهدا له کاتیّکدا شان شانیّن دهکات لهگهل خهلیفه و مهلیکهکاندا.. تهماشایان دهکات و نهو حالهیان دهبینی که نهوانی تووشی خهم و پهژاره کردووه و نهوهی لهدوای مردنیان رووبهروویی دهبنهوه له دادگایی کردنکی توند؟

یان چون ئه و به نده رووبه رووبه رووبه زه لیلی ده بیته وه که به خود اوه عه زیز بووه، به زهلیلی و خشوعی بو خود اعیززه تی هه تاهه تایی به دهست ده هینییت، له جیرانی خود ای خاوه ن ریز و به خشنده یه ؟

ئهو له دونیادا به خوداوه عهزیزه، له لوتبهرزی دونیا دوورکهوتهوه تاکو مهولاکهی به بهرزکردنهوه له بهههشتدا قهرهبووی بو بکاتهوه.

چۆن ئەو دەبىت بە كەسىكى نامۇ لە كاتىكدا ھۆگرى تايبەت بەخۇى ھەيە؟

چۆن خەم بۆ تەنھايى و دابرانى قسىمى خەلك لىه ئىمو دەخوات كەسىنك دلاى بە حىكمەت لىنوانلىنوه و زمانى ھەمىشە بە يادى خوداوەيە؟

یان چون لاوازی روو له کهسیّك ده کات فروانی دونیای ره دکردوّته و و رازی نییه به دونیا ژیان و زینده گی ئه و بیّت، چونکه یه قینی پهیدا کردووه که له دونیا جیاده بیّته وه، ئه و به پشتکردنه دونیا فراوانی جیرانی پهروه ردگار و ژیانی هه تاهه تایی مهده سته ؟

گهر وهك ئهوهى دهيزانى له چاكهى خودا بهرانبهر به تـۆ كـار و چـاكه ئـهنجام بـدهى هيشتا شوكرى نيعمهتيكى خودات نهكردووه.

ئەوەي بۆ چاكە ئەنجامت داوە بە زانست بە چاكە راستنابيتەوە.

چاكەي خودا لەگەل تۆ لەناو چاكەكانتدايە و چاكەكانى تۆ پێيھەلناستن.

دلتهنگ مهبه لهوهی لهدهستت چووه له بهشی غهنیمه کهت زورتر لهدهستچوونی غهزا کردنت.

ههندی جار یاخیبوو سزا دهدریّت بهبی پیّویستبوون، لهگهل لیّبوردن، کی ههیه له روژی ئوحود سزا نهدرابیّت به عهزیمهت؟ پاشان خودا دهفهرمویّت: "ولقد عفا عنکم-ئهو لیّتان بوورا"

حهسهن ده فهرمویّت: مامی پیخه مبهر (گی شهید بوو، چواردانی پیشهوهی پیخه مبهر شکیّنرا و روخساری خویّناوی بوو و زوریّك له هاوه لاّنی شهید بوون، پاشان خودای موته عال ده فه رمویّت "ولقد عفا عنکم-ئه و لیّتان بوورا"، واته له ریشه ده رینه هیّنان.

گهر کهسیّك به فهزل و ریزی لهلای خودا رزگاری ببوایه له سزا دهبوا ئادهم-علیه السلام- سهلامهت بوایه، بهسه سزا بو ئهو که له بهههشت دهرده کریّت، ههروهها نوح لهدوای ئهو، و داوود و موسا و یونس و محمد ریسی که سوره تی "العبس"دا، ههروهها خودا به پیغهمبهر دهفهرمویّت: ﴿ وَتُحْقِي فِي نَفْسِكَ مَا الله مُبْدِیمِ ﴾ الأحزاب: ۳۷

خودا لهوهی شایستهی بوون لیّیان خوّشبوو، پینغهمبهر ههرگیز گومانی نهبردووه داننان به گوناه و یه کتاپهرستی و چاکه و ترسان له خودا بهبی تهوبه کردن بهس بیّت بو وهرنه گرتنی سزا، ههر به و جوّره ههموو ئهوانهی سزادران له پینغهمبهران.

بۆیه چاوه روانی سزا بکه گهر له گوناهان پاك نهبوویته وه، له کاتی دابه زینی سزاکه دا به نهزانراوی مهزانه، چونکه تو شایه نی مهزانی لهوه، به لام لیبوردنی خودایی مهزنی سزاکه یلی شاردویته وه.

به نگه کانی صدقی شوکرکه ران

شوكركردن لەسەر نيعمەتى تەوبەكردن پيويستە.

نیشانه کانی کهسی شوکرکار بوونی خهمی ههستانه به شوکر و داوای شوکرکردنه له خودا.

گهر کهسه که به و جوّره بوو به شتینکی کهم له دونیا رازی دهبینت و دهترسینت نه توانینت به شوکری زوّر هه لبستینت، ههر که س خهمی شوکرکردنی هه بینت و داوای شوکر له خودا بکات شهوا به کهم رازی نابینت، به لکو به ههمیشه یی موشتاق و ئاره زوومه نده و به ههمیشه یی تینویه تی.

بزانه شوکرکردن لهسهر حهرام حهرامه، چونکه باوه پت وابووه حهرام حه لاله، تو گوناهت به گهوره ته ماشا کردووه کاتیک له جینگهی نیعمه تداتناوه و شوکری لهسهر ده کهی، تو به حه لالکردنی حهرام له خودا یاخیبوویت و شهوه ی بچووکه به مهزنت راگرتووه و داوای زیاده یه له خودا ده کهی که به ناپه سه ند ته ماشای ده کات.

کهسی شوکرکار له حهلالدا ههندی جار واز لهوه دههینیت داوای حهلالی زور بکات، له ترسی نهوهی نهبادا شوکری زوری پی نهکریت، بویه نارام دهگریت له نهبوونی حهلالی زور لهپیناوی مهزنی شوکردا، لهسهر کهم نارام دهگریت و تیبناپهرینیت بههوی خهمی شوکرهوه، وهك خوپاریزی لهوهی نهتوانیت به شوکری زور ههستیت، بویه خودا لهریزی نارامگران و شوکرکهران دهینووسیت، چونکه خهمی شهو خهمی

۲۶۶ کتیبی (ا**لتوبه**) به کوردی مارسی موحاسبی

شوكره و زوریشی وازلیّهیّناوه له كاتیّكدا هوّكارهكانی بهدهستهیّنانی لهبهردهستدایه، ئهمه ش لهییّناوی شوكردا.

بۆیه ئارامی گرت لهسهر نهبوونی زۆری له دونیادا، ئارامی گرت لهسهر کهمی دونیا، ئهو کهسینکی ئارامگری شوکرکاره، ئارامگرتنه کهی بی دهسته وسانی ناگه پنته وه، به لنکو ئارامگرتنه کهی به توانا و ده سه لاته وهیه، که سی ده سته وسان نه ئارامی بز هه یه نه نیگه رانی، به لام که سی به توانا ئارام ده گریت له سهر بوونی توانا بز زورکردنی دونیا و ئارام ده گریت له سهر به لا له کاتی نهبوونیدا، ئه ندامه کانی جهسته ی ده گریته وه، ئه و که سینکی ئارامگره، چونکه نه فسی خوی به ند کردووه له گه لا بوونی توانا له سهر کوتاهینان به نهبوونی.

پاشکۆ (ئەحكامى تەوبە)

نوسيني

عبدالغنى كورى اسماعيل نابليسي

مانای تهویه و سنوورهکانی

زانایان جیاوازیبان له نیّوانیاندا ههیه له دیاریکردنی مانای تهوبهدا، ههیانه ده لّی:
بریتیبه له پهشیمانی، له فهرمووده یه کدا هاتووه: ((پهشیمانی تهوبهیه))، ههیانه
ده لیّت: بریتیبه له سووربوون لهسهر ئهوهی نه گهریّتهوه بی یاخیبوون، ههندیّکی تر
ده لیّن: بریتیبه له دهستکیّشانهوه له گوناه، ههیانه ههر سیّ ماناکهی کوّکردوّتهوه و
ئهوه ش کاملترین مانا و دروستترینیانه: ((پهشیمانی لهوهی تیّپهریوه و سووربوون
لهسهر نه گهرانهوه بوّیاخیبوون و دهستکیّشانهوه له گوناهان))

ئهم پیناسه یه کوکهرهوهی ههموو خهسله ته کانی ته و به یه که که کیتاب و سوننه دا ده قیان له سهر هاتووه، ئه وه ش بریتییه که ته و به ی نه صوح، له وه وه ده توانین لیکدانه وه بو فه رمووده که ی پیغه مبه ررسیسی که ده فه رموین: ((په شیمانی ته و به یه یه شیمانی تیروته و او و راسته قینه که باریکی جهسته ی لیده میدوه شروتی یا ده به به سیمانی تیروته و ایرونه و ایرون

له مهرجهکانی تهوبهی دروست: ئهوهیه که تهوبهکار کۆچ له گوناه بکات، چونکه یاخیبوونن و خودا و پیغهمبهرهکهی تووره دهکهن، تهنها لهبهر خودا نهك بو هیچ هرکاریکی تر، گهر دهستی له گوناه گرتهوه لهبهر ئهوهی زیان به تهندروستی ئهو یان به مالا و داراییهکهی دهگهیهنیت ئهوه بریتی نییه له تهوبه، بهلکو کارکردنه به ئارهزووی نهفس نهك بو رووی پاکی خودای موتهال (تُوبُوُ الله توبه نهوستی و مالا و سامانتان، میفهرموو تهوبه بکهن بو پاریزگاری له تهندروستی و مالا و سامانتان، رهچاوکردنی تهندروستی و مالا و سامانتان، شیخی ناوهندین و نابیت نیهتی تهوبه ئاراستهیان بکریت.

لهسهر ههریه کیّك له ئهندامه کانی مروّق ته وبه پیّویسته، ته وبه ی چاو گرتنه وه یه تی له سهیر کردنی حه رام، ته وبه ی گوی گرتنه وه یه تی له بیستنی حه رام، ته وبه ی گوی گرتنه وه یه ی و لاقی مروّق گرتنه وه یه تی له روّیشتن به حه رام، ته وبه ی داویّن گرتنه وه یه تی له زینا، هه ر به و جوّره هه مو و رویشتن بو حه رام، ته وبه ی داویّن گرتنه وه یه تی له زینا، هه ر به و جوّره هه مو به نامندامه کانی جه سته، ته نانه ت نه قل ته وبه ی تاییه ت به خوّی هه یه، نه وه ش بریتیه له گرتنه وه ی له بیر کردنه وه ی حه رام، زمان ته وبه ده کات شتیک گوناکات له لای خودا و پینه مبه رسی رویشی ناپه سه ند بیت.

تهوبه و کرداری چاکه

زۆربەی خەلكى وا گومان دەبەن كردارى چاكە لەگەل مانەوە لەسەر گوناھ سوود بە مرۆڭ دەگەيەنىت لەلاى خودا، و دەلىن: ئەمەيان لاى خراپەيە و ئەوەيان لاى چاكە، ھيوا وايە لاى چاكە پارسەنگ بىدرىت بەسەر لاى خراپەدا و بەندەكە لەلاى خودا سەرفەرازى بەدەست بەينىت.

حارسی موحاسبی به تهواوترین شیّوه گرنگی بهم پرسه داوه، له کتیّبیّکی چاپنه کراودا بهناوی"آداب النفوس"(۱)، پوختهی ئهوهی دهیلیّت: پاککردنهوهی نهفس له سیفه ته خراپه کان به تهوبه لهپیّشتر و چاکتره بو بهنده له کار و کردهی سوننهت و کاره چاکه کانی تر، له کاتیّکدا ئهو لهسهر یاخیبوون بهرده وامه، بهم هویانهوه:

۱. قبوولکردنی کاری چاکه له بهندهیه که لهسه ریاخیبوون بهردهوامه له لای خودا دلانیایی له گه لا نییه، چونکه نه فسی سه رقال به چیزی گوناهانه وه زوّر که م کرداری چاکه ی بو پالفته ده بینت، سه رباری ئه وه ی جیدگه ی نیه ت بریتییه له دلین که به حه زه کان پیس بووه، بویه ئه سته مه ئه و دله کرداری چاکه بو خودا پالفته بکات گه رلیتاوی گوناهی لهسه ر نیشت و به حه زه کانی گوناه تیربوو.

٧. مرۆڤ داواى لێكراوه هـهموو شـهرێك واز لـێ بهێنێت، بـهلاٚم داواى لـێ نـهكراوه هـهموو خێرێـك ئـهنجام بـدات، لهسـهر ئـهم بنچـينهيه وازهێنان لـه شـهر لـه پلـهى يهكهمدايه و لهسهر مروٚڤ يێويسته.

۱ نهم کتیبه ئیستا چاپکراوه و ئیمه وهرمانگیراوهته سهر زمانی کوردی.

٣. وازهينان له شهر له خودي خزيدا مرزق دهخاته ناو خيرهوه، بزيه تهوبه کار له زينا مروّة دەكات بە ياكداوين، و تەربەكار لە لوتبەرزى مروّة دەكات بە كەسيكى خاكى و پر له تهوازوع، و تهوبه کار له دهستنوقاویی مروّق ده کات به کهسیکی به خشنده و تهویه کار له درو مروق ده کات به که سیکی راستگو.

ھەر بەو جۆرە ھەموو كارە خراپەكان كە بكەرەكانيان تەوپـەي لـے، دەكـەن و مـرۆۋ دهخهنه ناو پنچهوانه و دژه کانیانهوه که بریتین له کار و کردهوه باشه کان.

٤. خير له کاريکي چاکه دا نييه له ههمان دلدا شهري تيکه ل بووه، چونکه کاري چاکه کاتینك شەرى تیکهل دەبیت دەگۆریت بۆ كارى خرایه.

لهسهر ئهم بنچينهيه حارسي موحاسبي ينيوايه وهستاني مروّق لهسهر يهك خهسلهت له شهر دەروونى پەكلادەكاتەوە بىز تەوبەكردن لىنى و وردەكارى لەو تەوبەدا به كارده هنننت و هه ولده دات لقه كاني له ناو دلدا ريشه كه ند بكات و شه و و روز بنيه وه خەرىك بېينت، لەگەل ھەستان بە فەرزەكان بەتەنھا، ئەم كارەي ھەزار جار خيرتىر و چاكتره له كار و كردهوهيه كي چاكه له گهل بهردهوامبوون لهسهر ئهو خهسلهته خرايه، بۆپە كاتىك لەو خەسلەتە تەوبەي كرد روو لە خەسلەتىكى تر دەكات، ھەر بـەم جـۆرە تا تهواوی رهگ و ریشهی شهرهنگیزی له دلیدا دهردههینییت، ئـهو کـات دلیے یـاك و بينگهرد ليني دهوهستيت و کار و کردهوهي چاکهي لينوه دهرده چينت ﴿ إِلَّا مَن تَابَوَءَامَنَ وَعَمِلَ عَكَمَلَاصَلِحًا قَأُولَتِهِكَ يُبَدِّلُ ٱللَّهُ سَيِّعَاتِهِمْ حَسَنَنتِ ﴾ الفرقان: ٧٠، خوداى موته عال -لهم ئايەتەدا- تەوبەي پيشخستووه، ئەوەش يەكەمجار بريتييـ لـ دريشـ كەند كردنـي رهگ و ریشهی شهر و پاخیبوون له دلدا، پاشان بهدوایدا ئیمانی باسکردووه، وهك

ئهوهی کهسی یاخیبوو پێویستی به دهستهبهرکردنی ئاسایش(أمن-ایمان)ی خوّی ههیه له پهنای خودادا له جێگهی ئاسایشی له پهنای حهزهکانیدا که باوه پ به خوداکهی شێواندووه، پاشان باسی کرداری چاکهی کردووه ئهوهش دوایین شیێکه که لهسهر تهوبهکار پێویست دهبیّت، ئهو کاته کرداری چاکه له دلێکی تهوبهکاری باوه پرداره وه دهرده چێت، ئهوکات سیفهته دژهکان بو خهسلهتی شه پ جێگهی خهسلهتهکانی شه پ دهگرنه وه وه باسمان کرد، ئهمهش بریتییه له دانانی چاکه له جێگهی خراپه وه کایه ته پیروزه که دا هاتووه.

لهسهر ئهمه دروسته بهنده له ههندی له خراپه تهوبه بکات جیا له ههندیکی تری، بۆیه تهوبه کهی لهوهی تهوبهی لیکردووه قبوولآکراوه و ئهوهی له یاخیبوون دهمینیتهوه و پینیههلدهستیت لهسهری دهمینیتهوه بهمهرجیک تهوبه کهی بو خودا بیت نهك ههولدانیک بیت بو تهندروستی جهسته و پاریزگاری له مالا و سامان، یاخود پاریزگاری له پله و پایه و ناوبانگ یان ترسان له یاسا یان بههوی نهبوونی ئهوهی دهیهویت بیکریت له گوناه و پاخیبوون.

بهردهوامبوون و سووربوون نهسهر گوناهان گانتهکردنه به خودا و ییغهمبهرکهی

مانای بهردهوامی و سووربوون: ئهوهیه که شیرینی گوناهان له دلدا بمینیتهوه و ناواتی ئه نجامدانیان بخوازیت ههرکات بوی ریبکهویت، بویه ههستکردن به حهزی دهروونی گوناه و دامهزرانی دل بو خوشهویستی گوناهان سووربوون و بهردهوامبوونه لهسهری، لهسه بنچینه یه تهویه له گوناهان له گهل مانهوه ی ئه و چیژه له دلدا و

ئاواتخواستن نے ئەنجامىدانى ئەو گوناھانىھ ھەر كات بۆي رىكەوت و گفتوگۆي ههمیشهیی ناوهوه لهسهر ئهو گوناهانه بریتی نیپه له تهویه، به لکو ئهو تهویهیه یینی دەوترىخت تەوبەي درۆزنان، ئەوە ئەو تەوبەيە "ئەبو ھورەيرە"-خودا لىپى رازى بىت-خاوهنه کهی وهسف ده کات به گالته کهر به پهروهردگاری، ئهوه تهویه په کی وهرنه گیراوه، سەربارى تاوانى خۆلەتاندن و خواخەلەتاندن كە ئەو بەناو تەوپەكارە ئەنجامى دەدات و خوداش بهو فريو ناخوات.

به لأم ئهو كهسهى دنى نهسهر خۆشهويستى ياخيبوون دامهزراوه و تيايدا نغرق بووه دەبيت چي بكات؟

رنگەيەك نىيە جگە لە رنگەي تىكۆشانى ير لە زەحمەت لەگەلا ئەو نەفسەدا، ئەو تێڮۆشانەي "موحاسىي" لەم كتێبەيدا كە بە تۆ يێشكەش دەكرێت رۆشنى كردۆتەوە، ههر كهس مهنههجي "موحاسسي" كه لهم كتيبهدا رەنگرينژي بـۆ كـردووه بكـات بـه رێگهي خږي ئهوا به مۆلهتي خودا دهگاته دهستهبهرکردني تهوبه لهرووي قسه و کردار و باوهرهوه، و له سووربوون لهسهر گوناهان رزگاری دهبیّت.

یه که مجار ینویسته لهسهری کوچ له شوینی خرایه و له دوست و هاوه لی خرایه کار بكات، رۆژانه بەردەوام بينت لەسەر خوينندنى ويىردى قورئانى، ژيانناممەي ھاوەلان و شوێنکهوتووان و سالنحان بخوێنێتهوه، ئالوودهي دوعاکردن ببێت له کاتهکاني وهلامدانهوهي دوعادا، بهتاييهت له تاريكي شهودا تاكو خودا تهويهي راستهقينهي يي ببه خشینت، خودا و هلامده ره وهی دوعای ئه وانه یه داوای لی ده که ن و یه ناده ری ئه وانه یه يەناي بۆ دەبەن.

سنووری شهرعی کامهیه بو سووربوون نهسهر گوناهان؟

جمهوری زانایان دهفهرموون: سووربوون بریتییه له زالبوونی گوناهه بچووکهکان به سهر کاره باشهکاندا، فهقیهان له قسهکانیاندا ئاماژه یان به دادپهروهری و شهوهی دادپهروهری ناهیّلیّت کردووه و دهلیّن: ههر کهس گوناهه بچووکهکانی زیاتر بوو له کاره چاکهکانی ئهو کهسه به سووربوو لهسهر گوناهان داده نریّت و ده دپهروهری شهو کهسه نامیّنیّت.

هدروهها وتراوه: سووربوون به بهردهوامبوون لهسهر یهك گوناه دهستهبهر دهبیّت، ههر به و جوّره دووباربوونه وه بهرده وامی گوناهیک یان لهسه و ههندیک له گوناهه بچووکه کان و دووباره بوونه وهان شیّوه، ههروه ها و تویانه: دووباره بوونه وهی کوّمه لیّک له گوناهی بچووک وه که ههستکردن وایه به نزمترین ناستی گوناهی کی گهوره به هیّی گوینه دان به نایین، بویه و تراوه: به دوه و امبوون لهسه و گوناهی بچووک به کنکه له گوناهه گهوره کان.

تەوبەكردن لە گوناھى بچووك و لە گوناھى گەورە

بهر لهوهی ریّگهی تهوبه کردن له گوناهی بچووك و گوناهی گهوره دیاری بکهین یه که میان که مانای گوناهی بچووك و گوناهی گهوره ده کهین.

زانایان له دیاریکردنی مانای گوناهی گهوره جیاوازیان له نیّواندا ههیه، گهر رادهی گوناهی گهوره و ماناکه یمان لهم جیاوازییه دا زانی ئهوا ههموو گوناهانی تر جگه لهو گوناهانه گوناهی بچووکن.

۱. "ئیسرافیینی و سویکی"ش ده لین: هه رچی گوناهه تاوانی گهورهن و به رههایی گوناهی بچووك بوونی نيپه، ئهوهش وهك سهرنجدان له مهزنی و شكوّمهندی خودای موته عال نهك وهك تهماشاكردني خودي كردارهكه، ههروهها ده لنن: گوناهي بيووك دەچنەسەر پەكتر تا دەبن بە گوناھى گەورە، ھەنىدىك كەس بەرھەلسىتى ئەم پيناسهيان بهم ئايه ته كردووه: ﴿ إِن تَجْتَنِبُوا كَبَآهِرَ مَا نُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرُ عَنكُمْ سَيِّعَاتِكُمْ ﴾ النساء: ٣١ ، ئهوان ده ليِّن: ئهم ئايهته دوو جوّر له گوناه باس دهكات يەكەميان برېتىپە لە گوناھە گەورەكان ئەوپىريان بەبى ھىچ گوماننىك برېتىپە لە گوناهی بچووك، "ئیسرافیینی و سوبكی" و ئەوانـەي شوێنی ئـەوان كـەوتوون بەرپەرچى ئەم بەرھەلستكارپەيان داوەتەرە بەرەي مەبەست بە گوناھى گەورە لە ئايەتەكەدا بريتىيە لە بىباوەرى (كوفر)، "تەفتازانى" لە شەرحى "العقائد النسفية "دا ههمان شتى وتووه، ههروهها دهليّت: كۆكردنهوهى "الكبيرة" بۆ "الكبائر" له ئايه ته كه دا ئاماژه به جۆره كانى بيباوه رى ده كات نه جۆراوج ورى گوناهی گهوره له جوّردا، كۆپەكە ماناي چەندبارەبوونەوەي بېباوەرىپـ لـ هـهموو گەل و نەتەرەپەكدا، يان دووبارەبوونەوەي تايبەت بە تاكەكان كە گوتارەكـ ورو بـ ئەوانە، ئەوەش بىنا لەسەر ريساى: بەرانبەركيى كۆ بە كۆ داواى دابەشكردنى تاكهكان دهكات بن تاكهكان، وهك له قسهى عهرهبدا هاتووه: "لبس القوم ثيابهم، وركبوا دوابهم-قەومەكە يۆشاكەكانيان يۆشى و سوارى ولاخەكانيان بـوون" بۆيـە ماناي ئايەتەكە: گەر لە جۆرەكانى بيباوەرى دوورېكەونەوە يان لە تاكەكانى كوفر دوورىكەونەوە، ئەوالە ھەرچى گوناھى ئۆوسە دەبوورىن.

7. همروهها وتراوه: گوناهی گهوره ئهوهیه که حهدیّك(سزایهك یان توّلهیهك) له حهدهکانی بوّ دانراوه، وهك زینا و دزی، ئهمهش پیناسهیه کی ناتهواوه، چونکه توّلهسهندنه وه مافیّکی بهندهیه، "حهد"یش سزایه کی بریار لهسهردراوه بوّ خودا نهك بوّ بهنده، همروهها لهبهر ئهوهی ههندی گوناهی گهوره ههیه حهدی بوّ بریار نهدراوه وهك سووخوّری و خواردنی مالی ههتیو و ههلهاتن له جیهاد، لهسهر ئهمه زانایان ئهو پیناسهیان وهرنه گرتووه.

۳. جمهوری زانایان ده لیّن: گوناهی گهوره: بریتییه له ههر گوناهیّك خودا هه پشهی پیّکردووه له قورثان و فهرمووده دا، به رهه لستی ئهم پیّناسه یان کردووه به وهی گریان و لاواندنه وه (شین و شه پوّر) له کاتی موسیبه تدا له گوناهه بچووکه کانه له گهلا ئه وهی که هه په هه په سوننه تدا له سه رها تووه، وه لاّمی ئه م به رهه لستکارییه دراوه ته وه که هه په هه هه ندی جار بو بیزار کردن و گیرانه وه یه بو ئه وهی که سی لاوینه ره و وشه ی بیّباوه پی به ده مدا نه یه ت، به لاّم مه به ست له هه په شه کانی گوناهی گه و ره هه ره شه ی راسته قینه ن.

3. ئیمامی حدره مدین ده فدر مویّت: گوناهی گدوره ئدوه یه بکدره کدی رایده گدیدنیّت که که مباکی (بیّخه می و گویّنه دانی) به ئایین هدیه، لدسه ر ئدمه گوناهی بچووك بریتییه له هدر گوناهیّك بکدره کدی که مباکی به ئایین راناگدیه نیّت، بدرهه لاستی ئدمه ده کریّت بدوه ی چوونه لای حدیز داریان که نیزه كییش پاکبوونده وی و خویّندنه و می قورئان لدلایدن له شگرانه و میان حدیز داره و و دواخستنی زه کات و حدج له سدره تای کاتی بوارفه راهه مدا گوناهن و که می گویّدانی بکدره کانیان به ئایین راده گدیدنن، بدلام له گوناهانی بچووکیش دانراون.

- ٥. وتراوه: گوناهی گهوره ئهوهیه که زور خراب و ناشیرین تهماشا دهکریت لهنیوان موسلماناندا و سنووربهزینی بو خودا و بو حورمهتی ئایین تیدایه.
- ۲. ههروهها وتراوه: ئهوهى حهرامى تهواوه له قورئاندا به "فاحشه" ناوبراوه، وهك نيربازي، له دونيادا سزاي تهواوي بو دانراوه به حهد يان له دواروّژدا به ههرهشهي ئاگر و نەفرەت.

گوناهی گهوره تهنها تهوبه دهیسریتهوه، بهلام گوناهی بچووك زور شت دهیسریتهوه لهوانه ئهنجامداني يينج نويژهکه، لهبهر ئهو فهرموودانهي که ئاماژه دهکهن بهوهي نوێژهکان گوناههکانی نێوانيان دەسرنهوه، ههروهها له جومعهيهکهوه بـێ جومعهيهکی تر و له رهمهزانیکهوه بو رهمهزیکی تر و داوای لیخوشبوون و عهمره.

زوربهی خهلکی به ههلهداچوون لهوهی که حهج ههموو گوناهاکان دهشوریتهوه، ئەوەي راستىپە ئەوەپە كە حەج مافەكانى خودا لەسەر مرۆڭ لادەبات، ئەوەي لەدەستى حهجکهر چووه له مافهکانی خودا وهك زهكات و نوێــژ دهمێنێتــهوه و دهبــێ قــهزايان بكاتهوه، و ئهوهي مافي بهندهكاني خودايه دهبيت بيانگيريتهوه.

بۆ قبوولكردنى تەوبە لە گوناھى گەورە بە مەرج دەگيريت:

ئه و مافانه ی له سهریه تی بیگیریته وه بو به نده کانی خود ا وه کیرانه وه مالی دزراو، یان ئهو مالاهی به ناحهق خواردوویهتی، داوای گهردن ئازادی لهو کهسهی زینای لهگهل کراوه یان له سهریهرشتیاره کهی له دهستدریّژی بو سهر نامووسی، گهر له ژیانی خزى ترسا ئەوا بە شيوەيەكى گشتى داواي گەردن ئازادى دەكات بەبى دريژەييدان.

74

گەرانەوە ئە گوناھان

گهر گوناهکار نه گوناههکهی تهویهی کرد و پاشان گهرایهوه بو سهری، حوکمهکهی چییه؟ خدلکی لنر هدا دایهش دهین بو دوو بهش:

۱. کهسینکه له تهوبه که یه کهمیدا راستگو بوه و بهردهوام نابینت لهسهر گوناهه کهی، کاتیک تهوبه ده کات نیهتی گهرانهوهی نییه بو سهر تاوانه که، پاشان گوناهی تری بو دیته پیشهوه به بی شهوهی خوی بو ناماده کردبینت و کاری بو ریکخستبینت و زانستی به روودانی گوناهه که ههبووبینت گوناهه کهی شه ناهامداوه، یه کسانه شه و گوناهه گوناهه یه کهم بینت یان گوناهی یک تر بینت له گوناهان، لهسهر گوناهکار ییویسته یه له بکات به ته و به کردن به مهرجه کانی خوی، له و

رێكنەخستنى گوناھەكە.

۲. ته وبه کار له گوناهی یه که م له گه ل خوشه ویستی بو گوناهه که و ئاواتخواستن بو ئه خامدانی جاریکی تر، هیشتا خوشه ویستی حه رام له دل هه لنه که نراوه و پاشان گوناهی کی تری بو دیته پیش و ئه نجامی ده دات، ئه م که سه گالته به پهروه ردگاری خوی ده کات و ته وبه که یه ته وبه ی در فرزنان ناوده نریت، چونکه به زمانی ته وبه ده کات و به دل نیه تی گه رانه وه یه بو سه رگوناهه که.

	ناوەرۆك
٧	پیشه کی وهرگیر حارسی موحاسیبی
	کتیبی (اداب النفوس) به کوردی (۹۰ – ۱۹۲)
11	مامه له له گه ل خودا
11	به لگه کانی ناسینی خودا
10	راستنىتى تەوەسىول بە خۆشەيسىتى چاكان
۱۷	رامهێِناني نهفس
71	له نێوان زمان و دڵدا
71	ترسناکی زمان
77	فهزلّی کار و کردهوه ی دل به سهر کار و کردهوه ی زماندا
75	رامهێناني دڵ
72	پاککردنهوهی دل له هه لپه کردن لهسهر دونیا
70	ترسهكانى تهماعبازى
77	ژێربار کردنی نهفس بێ داوای دواڕێڗ۫
77	ترس و دێتهنگی
77	وهسیلهی بهدهستهیّنانی ترس و دلّتهنگی
7.	ئيبليس حەزى بە دڵى وێرانە
٣٠	چاودێری خودای موته عال
٣٠	چ مانەيەك ھەيە لەسەر چاوديرى
۳۱	چاودیری و موناجات له یهقینهوهیه
77	له ئادابهكانى چاودێرى
٣٥	عهدل و فهزلٌ
40	شەرىغەتى عەدل و شەرىغەتى فەزل

٣٦	سىفەتەكانى ئەھلى عەدل
 	
٣٧	دوورترین کەس لە عەدلەوە
٤٠	پاککردنهوه و کار
٤٠	گرنگی خۆپاكردنهوه له ئافهتهكان بهر له كردار
٤١	شەيتان بە خىر و شەر خەلكى گومرا دەكات
٤٢	داوا لەسەر قەدرى مەعرىفە
٤٣	ئەو خەسلەتانەي خيريان ئى داوا دەكريت
٤٣	دروستیی (الصواب)
٤٤	صدق
٤٤	شوكر
٤٥	رجا
٤٦	ترس
٤٨	تاوتوێکردن و تاقيکردنهوه
٤٨	قورئان تاقیکردنهوه به ههموو دونیا رادهگهیهنیّت
દ ૧	زۆربەي فىتنە لە خەلكىدايە
٥٠	تاقیکردنهوه له کاردا
٥٢	چۆن كەسێك بە كارى چاكە تيادەچێت
٥٤	گشتگیری فیتنه و ترسهکهی
٥٥	له فیّلی شهیتان و ئاره زووی نه فس خوّتبپاریّزه
٥٧	پێداچوونهودی نهفس
٥٧	مرۆۋ چۆن سەلامەتى خۆى لە ئافەت دەناسىتەوە
٥٨	زانستى سەلامەتى بە پىداچوونەوە و پشكنىن

٦٠	پیداچوونه وه بنچینهی ئاکاری دروسته
٦٣	گوي نه دان به بچووك ده يخاته ناو گهوره وه
70	نزيك له تهوبهوه و دوور له تهوبهوه
70	صدقى پەشىمانى و نىشانەكانى
77	هەلە لەسەر رێگە <i>ى</i> تەوبە و دەرئەنجامەكانى
79	مهعريفه بهبئ كار ومسيلهيه بۆكار
٧٠	پوختەى زانىنەكان
٧٢	مهدح و زهم
٧٢	جیاوازی نیّوان ریا و خوّشهویستی بو مهدح و رقبون له زهم
٧٣	ترس له وهرگهرانی نیهت
٧٥	واجبوونی وردکاری له چاودیری دلدا
٧٨	ریچکهی صالحان و ئه هلی ریا له مهدح و زهمدا
۸۰	رۆشنكردنەوەي زۆرتر لە نىشانەكانى ئەو دوو دەستەيە
۸۳	يەقىن و عيززەت
۸۳	راستی له یهقیندا
۸۳	نەفسپەزىرى لە ناخى مرۆۋدا ئەسلى نەخۆشى دلانە
٨٦	نه فسپه زیری نه فس گشتییه له خه لکیدا و تایبه ته له خوینه رانی قورئاندا
٨٨	ئامرازەكانى چارەسەرى نەفسىپەريرى
98	چۆن له نێوان ئەو دوو نەفسپەزێريدا جياكارى دەكرێت؟
90	خير و شهر
90	فیقهی ئه زموون و گرنگیدان به نهفس

97	حیکمهت و پشکنین
٩٨	بیّناگایی و بیّداری
٩٨	تايبەتمەندىيەكانى بېناگايى و بېدارى
99	بیّناگایی و بیّداری
1	هیزی بیداربوونهوه و وازهینان له بیناگایی له چیدایه ؟
1+8	ئيخلاص و ريا
1+8	نيهت له نێوان صدق و بێئاگاييدا
1.4	زانستەكانى رزگاربوون
1.4	كۆى ئەوەى پێويستە لە زانست
1.4	راستهقینهی نهصیحهت
11.	ئادابگەلىنك كە ھەر دەبىنت بېن
117	دادگایی کردنی نهفس
117	نه فس و ئه زموون كردنى له مهعريفه و ئاكاردا
117	لوتکه فیّلی دهرونی و راستهقینهی تهوهسول کردن به چاکان
14.	فريودهران بازرگاناني ئايين
171	خۆشەويسىتى دونىيا سەرى ھەموو بەلأيەكە
178	پوختهی چاکبوونی نهفس
170	ویست و صدق و ئارەزوو
170	تەبايى ئارەزوو و صدق لەسەر كارى چاكە
177	پێشكەوتنى ئارەزوو بەسەر ويسىتى راستگۆيانە لە كاردا
177	نمایشهکانی ئارهزوو له دوای ویستی راستگویانه

ř <u> </u>	
179	ريا و ئيخلاص و حوكمه كانيان
١٣٠	کاری خالی له ویستی راستگو
181	پێویسىتى گرنگیدان به کرۆکى کارەكان به ناوەكانیان
187	ناسینی صدق له گواستنهوهی ویست له ریاوه بۆ دروستیی
140	زۆرى ھەڭە و شاراوەيى فريوخواردن لەم دەروازەيەوە
١٣٧	به نگه و نیشانه کان
127	خۆشىيەكانى ترس و شەوق
127	مهعریفه و خوّشییهکانی ترس
128	چۆن خەڭكى لەم پلەيە بېناگابوون؟
188	ئەوەى خوداى خۆشدەويت پەلە دەكات لە كارى چاكە
187	پلەكانى كاركردن بۆ خودا
189	ئاكاريّكى سەنەفيانە
189	یادی دواروٚژ
10+	ناسینی خودا
10+	خوداویستی به کردار
101	شوكرى نيعمەت
101	ناسینی ئەوەى خودا پییخوشه و لاى ناپەسەندە
108	ئافەتى خۆشەويسىتى پلە و پايە لەلاى خەڭكى
100	بیستن و ژنهوتن له خوداوه
107	کەمالىي چاودىزرى
101	پەندوەرگرتن

101	میانه گیری و لیّبران
109	خۆت له گوناهى بچووك بپاريزه و خيرى بچووك به كهم مهزانه
١٦٢	كەماڭى لێېڕان
170	حيكمەتى دەگمەن
175	له چاوگهكاني مهعريفه
175	تاقیکردنه و ه ی نه فس
۱۷٤	چۆن شوكرى نىعمەت دەكرىد؟
140	پهندوهرگرتن به پیش له دایکبوون و ئهوه ی دوای مردن دیت
177	تهنها شهرم له خودا بکه
177	حەقىقەتى تەوازوع
۱۷۸	ئەوەى لە نيوان خۆت و خودادايە چاكى بكە
۱۸۳	راستييهكانى تهوهكول
	کتیبی (رسالة المسترشدین) به کوردی (۱۹۳ – ۲۳۶)
	کتیبی (التوبة) بهکوردی (۲۳۵ – ۲٦٦)
777	سەرەتاي گەرانەوە بۆ لاي خودا
777	ناسینی خودا
777	رەوشتەكانى نەفسى فەرمانكەر بە خراپە
781	سوورپوون لەسەر ئەدەپدادانى نەفس
751	ئامۆژگا <i>رى</i> و بېر ه ێنانەوە
757	کهنارگیر کردنی نهفس له شوین و جینی یاخیبوون
757	ئالوودەبوون بە سەرزەنشتكردن و ترساندنى

نەفس ناپەويت لە حەزەكانى جيابيتە
چارهسهری به روزوو و برسینتی و بیرخ
ئارەزوو و خۆزگە بۆ ھەندى لە ھەزەك
سزای رهوا بق نهفس
<u>سه</u> ر
له نیوان سزادانی نهفس و سوککردن
گرتنه دەسىتى جلەوى نەفس
)
ئارەزووى پلە و پايە لەلاى خەلك
لەخۆباييبوون (خۆپەسەندى)
ئەندىشەى فەزلى (نەفس) لەسەر خەأ
باوه رهکانی پالفته کراو و راستگویانه ی
بەنگەكان
سووربوون و لێېران له گوێړايهڵيدا
حوزن و ترس
بەربوونەوەى داوا لە گوێڕايەڵيدا
زانست به رێگهی تهویه
زانستی رجا و شوکر و ترس
عيززهتي
بەنگەكان
پاشكۆ (ئەحكامى تەو
مانای تا
تهوبه
بەردەوامبوون و سووربوون لەسەر گو

770	به لاّم ئەو كەسەى دلّى لەسەر خۆشەويسىتى ياخيبوون دامەزراو، و تيايدا نغرۆ بووه دەبيّت چى بكات؟
777	سنووری شهرعی کامهیه بق سووربوون لهسهر گوناهان؟
777	تەوبەكردن لە گوناھى بچووك و لە گوناھى گەورە
۲۸۰	گەرانەوە ئە گوناھان

الحمد لله على فضله ونعمته

له بهروار ۲۰۱۵/۹/۲۵ له وهرگیّران و پیّداچوونهوهی کتابی تهوبه و ئهحکامهکانی تهوبه بوومهوه. داوامه له خودا قبوولّی بفهرمویّت له من و لهو کهسانهی ههولّی بهچاپگهیاندنی دهدهن. وهرگیّر/ سلیّمانی

